

ХРИСТО ПОЩАКОВ

МЕЧ, МОЩ И МАГИЯ

chitanka.info

1.

Над котловината се стелеше мъгла — типично за този сезон в Ландрия, малкото островно кралство, което се управляваше от крал Рогонал. Жителите му бяха бедни, тъй като единственият им поминък се състоеше в отглеждане на крави и овце, които през лятото пасяха по осъдните пасища на околните планини. Зърното за хляб пристигаше от крайбрежието, десеторно по-скъпо от доставяното в пристанищата, тъй като преминаваше през търговците-прекупвачи на съседните кралства, разположени зад планините.

Замъкът на крал Рогонал също беше беден, можеше да се каже, че единственото му богатство бе собствената му дъщеря Розамунда, за която от време на време пристигаха рицари от далечни краища, за да искат ръката ѝ. Но тя беше твърде неумолима красавица, която непрекъснато отказваше предложенията в очакване на Истинския избранник, обгърнат от славата на подвизи и разбира се достатъчно богат.

В котловината имаше няколко села, обитавани от дрипавите си селяни, които едва смогваха да плащат непосилните данъци от няколко овце годишно, сирене, орехи и домашно тъкани платове, които естествено се събираха от бирника на кралството.

В това кралство участта на местния дракон Дзог, магьосникът Горо и един от малкото останали рицари на име Барди също не беше особено добра.

Драконът Дзог живееше в малка пещера в южната част на котловината, беше съвсем отслабнал и не бе хапвал девица през последните стотина години, тъй като селяните от околните села вече не се страхуваха от него и не му предлагаха такава. Устата и вътрешните му органи дори бяха изгубили способността да бълват огън, а крилата му стояха безпомощно отпуснати край измършавялото му тяло. Бе принуден да се храни с киселици и от време на време с някая заблудена овца, след което дълго време се криеше от овчарите в пещерата си.

Магьосникът Горо бе неудачник, въпреки дългогодишното му обучение при старият Дзенга, който преди смъртта си му бе оставил великата магическа книга, написана на древно шумерски език, тъй като жителите на Ландрия все още не притежаваха собствена писменост.

Горо все пак можеше да разчита текстовете й, но не съвсем напълно. Все някоя заклинателна дума му се изпълзваше и магията ставаше не ефективна. Най-често четеше книгата седнал до заклинателната маса, както го бе учили Дзенга. При заклинанието за хляб, на тепсията пред него се появяваше вкисната каша с жълтеникав цвят и мириз на изпражнения. Но кой знае защо при заклинанието за сирене, в паницата до нея възникваше сноп от спълстени кравешки косми, а при заклинанието за свежа телешка пържола, на масата се стоварваше купчина кокали от неизвестен произход.

След тези неуспешни опити той се чувстваше отчаян и съсипан, добре, че съществуваха скромните подаяния на селяните, които все пак желаеха селото им да притежава магьосник и да го имат за всеки случай, въпреки неговата безполезност.

* * *

Все пак преди няколко години, през едно от най-сушавите лета, Горо бе успял да направи успешна магия за дъжд, който факт попаметливите от селото не забравяха. Беше успял да направи и заклинание за една изгубена овца, която се появи в кошарата, въпреки твърдото убеждение на някои, че вече е била изядена от дракона. Оттогава селяните го смятаха за донякъде полезен, въпреки че селото им се оказваше Бягай-по-далече-оттук.

Рицарят Барди водеше жалко съществуване. Яздеше някаква кранта, която при добро желание би могла да се нарече кон, ризницата висеше надиплена по тялото му, сякаш беше надяната върху кокалите на върното му животно, шлемът му се мотаеше около иначе смелата му глава, а отдавна ръждясалият меч едва ли можеше да се извади от ножницата, тъй като не беше употребяван от доста дълго време.

Тъй като не беше много известен, не го канеха по рицарските турнири в съседните кралства и той се занимаваше с обикаляне на

селата по котловината, като предлагаше услугите си на селяните — да ги защищава. Самите селяни не бяха твърде наясно от кого точно трябва да ги защищава, понеже поради бедността си Ландрия не представляваше интерес за съседните кралства, а местния дракон отдавна бе престанал да прави големи поразии. Все пак вродената им гостоприемност ги караше да му предлагат някаква храна, поради което Барди все още не бе успял да умре от глад.

Освен, че бе окълощавял, той беше тъжен поради нещастното му влюблуване в кралската дъщеря Розамунда, която при рядката предоставена възможност да се срещне с нея му бе заявила:

— Убий някой друг дракон, спечели рицарски турнир, донеси поне кесия със злато и тогава ще си говорим на по-интимни теми.

Хладното безразличие на Розамунда го бе съсипало и той бе продължил да се скита из котловината изпълнен с нерадостни мисли, докато един ден достигна до

селото Бягай-по-далече-от-тук и конят му по неизвестни причини се спря пред къщата на магьосника, който тъкмо се чудеше какво да прави, когато го забеляза пред вратата на двора си.

Барди и друг път бе посещавал селото, тъй като Ландрия не бе много голямо кралство, но по време на тези посещения Горо бе твърде зает с правене на неуспешни магии, за да му обърне внимание. Но този момент вече беше дошъл и първата мисъл на магьосника бе, че в дома му пристига евентуален клиент. Той услужливо излезе навън и покани Барди да влезе.

Рицарят слезе от коня си, въведе го в двора, завърза поводите му за първото удобно за целта стебло на дърво и после двамата се представиха един на друг.

— Изглежда съм попаднал точно където трябва — каза Барди, след като двамата се настаниха около масата за заклинания поради липса на друга, после младият мъж направи кратко животоописание, като наблегна върху несгодите си.

— Имаш ли с какво да платиш за една добра магия? — попита Горо, макар да не бе уверен в качеството на предлаганата услуга, но престижът на професията му изискваше да се държи точно по този начин.

— За момента не съм в състояние, но може би по-нататък... — промънка Барди и се изчерви. — Да речем, че нещата ще се пооправят,

ако аз се оженя за Розамунда... естествено с твоя помощ. — Крал Рогонал не е от най-богатите, но все ще даде някаква зестра.

— Не звучи обнадеждаващо — промърмори магьосникът, но се сети за несъвършенството на собствените си професионални навици и реши да се държи по-отстъпчиво. — Мога и да се съглася, от мене да мине. С какво искаш да започнем?

— Дочух за някакъв местен дракон. Няма да бъде зле да го убиеш с магия, а аз да си припиша заслугите.

Горо се почеса по тила и реши, че от опит глава не боли. Хвърли няколко цепеници в огнището, където гореше слаб огън, протегна ръка и свали от близката полица книгата за заклинания.

— Дракон, дракон, дракон — шепнеха устните му, докато прелистваше пожълтелите й кожени страници. Изведнъж установи, че древно шумерската дума за дракон не му е известна, което пораждаше доста големи затруднения. Усети, че започва да се изпотява, докато накрая му мина спасителната мисъл да избере някакво неизвестно име, за което съществуващите възможности да бъде наистина дракон. Тук-там по книгата имаше някакви рисунки и той избра нещо с крила, което при по-голяма фантазия можеше да мине и за дракон.

Облекчен, той започна да чете текста до него и за трети път през живота си не направи грешка. Не знаеше, че силата на магията е повикала едно от древните невидими същества, обитаващи котловината, наречени гургили. Основното им предназначение бе да подобряват съдбата на хора и животни, без да искат нищо в замяна. Повиканият гургил се завъртя над главите им, прочете мислите, които витаеха в тяхната вътрешност и веднага разбра от какво се нуждаят. За да остави знак, че наистина нещо се е случило, той материализира върху масата за заклинания току-що опечена питка, от която струеше приятна миризма.

— Наистина си велик магьосник — отбеляза рицарят. — Аз никога не мога да направя такива неща. Само не разбрах какво е станало с дракона. Иначе нямам нищо против да изядем вторичния резултат на магията, от два дни не съм се хранил.

— Яденето е най-лесната работа — дълбокомислено отбеляза Горо. — Много по-трудно е да се установи дали драконът наистина е умрял. А това може да се провери само ако отидем до пещерата му. Тя не се намира много далече.

— Не е ли опасно? — запита Барди.

— Няма друг начин — отсече магъосникът. — Да изядем питката и да тръгваме.

— А конят ми?

— Да не би да искаш да му дам хляб? Все ще си намери някоя друга тревичка, останала по пътя. Сланите още не са паднали.

* * *

Драконът Дзог вяло се разхождаше пред убежището си и похапваше по някоя друга киселица, колкото да не умре от глад, а зимата идваše. Драконите не заспиват зимен сън, но за да прекарат този неприятен период, са им необходими слоеве подкожни тълстини, които Дзог по понятни съображения не беше натрупал. Не е известно дали един дракон може да умре от гладна смърт, ала може да се предположи. Затова, когато видя групата от двама човека и един кон да се приближава към него, очите му светнаха, особено когато огледа коня. Драконът бързо сви наляво и се шмугна в близкия шубрак.

„Досега не съм ял кон — помисли трезво. — Рядко се среща, но освен овците и такива като него стават за ядене. Въпреки, че този е доста мършав“.

— Зад онези дървета се намира пещерата на дракона — показа с ръка магъосникът. — Остави животното да си попасе нещо, а ние внимателно ще надникнем в нея.

Барди изпълни предложението му, хвана страхливо ръждясалата дръжка на меча и двамата внимателно запристипваха в указаната посока.

Входът на пещерата бе тъмен и страшен, от нея се разнасяше слаба воня, типична за всяка драконова бърлога. Но ако се свикнеше с нея, не беше чак толкова неприятна.

— Какво ще правим по-нататък? — попита рицарят. — Нищо не се вижда.

— Ще трябва да си направим факли — отвърна Горо. — За всеки случай съм взел брадвичка и огниво. Съжалявам, не съществува друг начин да проверим дали драконът е умрял.

— А ако още е жив?

— Ще бягаме — лаконично отсече магьосникът. — И то възможно най-бързо.

След известно време бледата светлина на направените от тях факли освети мрачната вътрешност. По неравния под на пещерата се търкаляха полуизгризани дребни кости, в тъмното ѝ дъно се чуваше шум от капеща вода. Не се виждаше нито дракон, нито нещо, което да издава неговото присъствие.

— Дали магията го е унищожила напълно? — помисли на глас Барди.

— Знае ли човек, всичко на този свят е възможно.

— Тогава ще ми липсват доказателства — унило установи рицарят. — Глава, нокът, зъб...

— Да огледаме навън, може да се е тръшнал някъде наоколо — предложи Горо.

Те излязоха от каменния отвор, угасиха факлите и внимателно пристъпвайки започнаха да обикалят близката околност. По едно време дочуха особен звук, нещо като хрущене, заобиколиха поредния храсталак и се озоваха пред хилавия дракон, който дояждаше остатъците от коня на Барди. Двамата застинаха втрещени, рицарят дори забрави за меча си, а магьосникът в знак на защита издигна книгата със заклинания над главата си.

— Какво сте ме зяпнали? — учуди се добродушно драконът. — Изядох един кон, голяма работа. Овцете бяха по-вкусни. Дано с този кон да изкарам зимата.

— Не те ли е срам! — внезапно извика Барди. — Що за рицар ще бъда без него? На всичко отгоре нищо ти няма — продължи той и изгледа с укор Горо, който изглежда излизаше от вцепенението си.

— Наистина, фактът е неприятен — смутолеви магьосникът. Да си призная, очаквах съвсем друг ефект.

Той не знаеше, че гургилът, който беше пряк виновник за събитието, вече се въртеше над главите им и благосклонно се подхилваше.

* * *

Барди закри с длани лицето си и безутешно заплака. Магьосникът и драконът изглеждаха доста смутени.

— Не разбрах какво толкова е станало? — изрече крилатото чудовище и въпреки подутия си корем, се опита да повдигне крилата си. — Може би някога ще мога да компенсирам изядения кон. Например ако се събера с една драконка, която живее в комфортна пещера зад планините, а за нея отдавна се носи слуха, че е скътала доста злато. Тогава ще ти купя нов кон. Въпреки слуховете, че драконите са зли, аз не съм такъв. Притежавам съвест, но трябва и да се храня с нещо. Моля за извинение, но по въпроса засега нищо не може да се направи.

— Възможно е — внезапно се окопити Горо. — Ще направя магия, за да се събереш с тази драконка. Няма да бъде лошо, ако успееш да убиеш някой от останалите ѝ претенденти и после да ни повикаш. Впрочем ето как точно стоят нещата.

И Горо съвсем чистосърдечно му разправи в какво се състоят затрудненията на Барди, който застанал встрани от тях тъжно мълчеше.

— Започвай да правиш магията — подканни драконът след като магьосникът завърши с повествованието. Дано да излезе успешна.

Въпреки липсата на маса за заклинания, Горо нервно запрелиства кожените страници, докато гургилът кръжеше над главата му и му внушаваше собствените си мисли. Скоро съдбата на тримата щеше да бъде променена.

Както обикновено, магьосникът не можа да прочете правилно две от основните магически думи, предназначени за съешване на дракони. Митичното създание в пространството над него реши, че грешката не е толкова лоша. И сгрешеното заклинание предизвика пространствено-временен мехур, който обгърна тримата и заедно с гургила мигновено ги пренесе някъде съвсем другаде.

* * *

— Усещам миризма на коне — отбеляза драконът Дзог. — Вече установих, че макар да не са като овцете, могат да се ядат.

Горо и Барди безпомощно се оглеждаха, в безуспешен опит да разберат къде се намират. Наоколо се намираха няколко големи сгради, в пространството между тях бяха разхвърляни непонятни неща, които изглежда бяха направени от метал. От върха на някакви високи стълбове струеше непонятна силна светлина. Не се забелязваше никакво движение.

— Къде ли сме попаднали? — учуди се рицарят.

— Не прилича на магия за същуване — отбеляза магьосникът.

— Поне тук е топло — установи драконът. — Защо да не подремнете малко, аз ще ви пазя — предложи велигодушно и въпреки, че представителите на неговия вид почти не познаваха съня, самият той притвори очи. Горо и Барди намериха някаква захвърлена мека тъкан и я разстлаха върху необичайно твърдата повърхност под краката си, след това решиха да последват съвета му.

Необичайният грохот на утрото разбуди и тримата. Из пространството около сградите се търкаляха някакви огромни неща, някои от тях бълваха дим и във вътрешността им се забелязваха хора.

— Страшна магия — промълви ужасен Горо. — Изглежда сме попаднали при още по-велики магьосници.

— Да се дръпнем встрани — предложи Барди. — Тези огромни неща могат да ни смачкат.

— Не приличат на женски дракони, макар да изпускат дим — тъжно промълви Дзог. — Никога не съм виждал нещо подобно.

Суматохата около тях нарастваше. Разнасяха се гръмогласни викове на непознат език, появиха се колесници впрегнати с коне и драконът без да иска примлясна, а от устата му изскочи почти забравено облаче дим. Някакъв дебел мъж със странни прозрачни кръгчета върху лицето се приближи към тях и очите му се облещиха. После махна с ръка към някакъв клощав индивид и го повика при себе си.

— Откъде се домъкнаха тези статисти, Лански? — попита той гневно. — Появата им нито съвпада с графика на студиото, нито с тематиката на продукцията. Ти си организатор, искам точен отговор. Защо се мотаят на снимачната площадка и ми се пречкат?

— Нямам понятие, господин Манделщайн — отвърна режисьорът. — Да пукна, ако зная откъде са се взели. Холивуд е толкова огромен, сигурно някой е събркал дестинацията.

— Хей, вие! — обърна се продуцентът към замрялата тройка. — В кой филм сте статисти?

Невидимият гургил, който поради своята същност продължаваше да е благосклонно настроен към тях и се бе принудил да ги придружи в придвижването на пространствено-временния мехур, реши да им помогне. За част от секундата, той им внуши смисловото значение на американската реч, а за друга, още по-малка, че се намират в най-голямата фабрика за илюзии, разположена край Лос Анжелис, щат Калифорния, наречена Холивуд. И в тези мигновения, благодарение на него, те разбраха, че се намират в свят, различен от техния.

Природата не търпи липса на приспособяване. И с помощта на благосклонния към тях гургил, те го направиха възможно най-бързо. Но не всичко около тях оставаше разбрано, тъй като то не бе напълно ясно и на самото митическо същество, променило съдбите им. По принцип представителите на тази древна раса не притежаваха голяма доза интелигентност, те по-скоро действаха интуитивно.

— Не знаем как се оказахме тук, господине — чистосърдечно си призна Дзог. — Идваме от далечни краища.

— Ха, за първи път срещам говорящ дракон — учуди се продуцентът. — В коя биогенетична лаборатория те създадоха?

— Един дракон не винаги притежава данни за създателите си — скромно отвърна страшилището. — Достатъчно е че съществувам и мога да говоря.

— Любопитно — заяви със засилен интерес господин Манделщайн и очите му се ококориха зад очилата, които по това време почти никой не носеше, но продуцентът беше традиционалист. — Бих могъл да те наема за някоя следваща продукция.

— Съгласен съм, но ако ми осигурите някоя друга овца, все пак драконите не се хранят с въздух — осмели се да изрече Дзог, тъй като по природа драконите са много интелигентни и практични, дори по-интелигентни от хората. — Може и конско мясо, но то ще ви излезе по-скъпо. Овчето е за предпочтитане. Не бих отказал и нещо в аванс.

— Браво момче! — възхити се Манделщайн, приближи се към дракона и го погали по опашката. — Не зная дали са събркали пратката, но ти ще останеш тук и ще ти осигурия комфортни условия. Бъдещето ти в Холивуд е осигурено, вече усещам нови добри идеи. Имаш ли име?

— Казвам се Дзог. Но бихте могли да се погрижите и за моите приятели. Пристигнахме тук заедно.

— Ей, ти, с ризницата. Няма ли да я свалиш, за да не се свариш в нея? Не съм чул да се предвижда програма за производство на рицарски филми. Кой дявол те довлече на снимачната площадка?

— Не е дявол, а този — посочи Барди магьосника. — При него все нещо не излиза както трябва.

— Не съм виновен — едва не проплака Горо. — Някой друг ми внуши да направя заклинанието.

— Заклинание ли? — попита учуден господин Манделщайн. — Ти да не си откачен бе мой човек, освен това не изглеждаш в първа младост. Както и да е. Все ще ти намерим място за статист, ставаш за дядото на еди коя си. А ти момче отивай в някоя от гримъорните, повикай гардеробиерката и сваляй проклетите си атрибути, ще ти намерим подходящо облекло за днешните снимки. Запиши се при организатора, за да ти платят за участието. Лански, откарай дракона в най-близкия обор и се погрижи да не му дават слама, а овче месо. Утре ще говоря с него за новите ми планове. Ти, стари човече, отивай на пункта за сандвичи и потърси асистент-режисьора Голдман, кажи му, че аз те пращам. Днес съм в добро настроение, обещах и за тебе да измислим нещо. Ти с ризницата, в която още не си се опекъл, как се казваш?

— Барди — отвърна рицарят.

— Сваляй я — нареди продуцентът, сега ще повикам и режисьора.

— Но рицарската ми чест...

— Не говори глупости, ами действай!

Барди неловко започна да се съблича. Внезапно се сети, че долното му бельо отдавна беше изгнило и трябваше да остане гол. Но нямаше друг изход.

— Тоя да не е от движението на есхибиционистите — отбеляза повиканият мустакат човек, който го оглеждаше критично. — Все пак става на работа, въпреки че е клоощав. Ръстът му е подходящ, има приятно лице и изразителни очи. Ако малко го поохраним, ще вземе ролята на компютърния техник в „Потайностите на Титан“. Слушай приятелю, ти имаш ли някаква компютърна грамотност.

— Не — призна голият рицар.

— Няма проблеми, ще го пратим на ускорено компютърно обучение — заяви режисьорът. — Все пак наметни нещо, тръгни към онази сграда и намери госпожица Скайл, тя ще ти намери някакви дрехи и ще те насочи там, където трябва. Кажи й, че аз те пращам, казвам се Розенблот.

Всичко дотук описано нямаше да се развива по този благосклонен начин, ако не бяха намесата и внушенията на гургила, който все пак бе поел някакъв ангажимент и трябваше да управлява събитията, свързани със съдбата на тримата, въпреки, че Лански, Манделщайн и Розенблот мислеха, че вършат добри дела от собствени хуманно-етични съображения.

* * *

...Измина около година. Драконът Дзог се охрани, стана доста дебел и дори бе в състояние да изригва пламъци, но понеже беше достатъчно умен, го пазеше в тайна. Във филма, в който го снимаха, предостави това действие на допълнителната компютърна анимация. Шест месеца след ангажирането му с нов договор, той участва в продукция, която го прослави завинаги. Тогава вместо заплащане с месо, той поиска отваряне на банкова сметка на негово име. Продуцентът се видя в чудо, но поради големия касов приход на филма се принуди да удовлетвори исканията му, още повече, че досега никоя фирма, занимаваща се с генно инженерство не бе проявила претенции към огромния крилат и опашат актьор. Дзог получи исканата банкова сметка и с присъщата си интелигентност успя да си изработи подпись. Беше му необходимо доста време, за да го поставя с химикалката, която сграбчваше с предните си лапи. В последствие си поръча личен печат и работите се улесниха. Електронния подпис бе напълно недостъпен за него.

Отначало магьосникът Горо не се радваше на такъв успех, тъй като кариерата му на статист не се прояви като много успешна. В момент на просветление в главата му се появи блестящата идея да си направи собствена фирма, която да обслужва елита на Холивуд и той я създаде. Върху светлинната табела на офиса, който нае, се четеше: „Предсказване на бъдещето, разваляне на магии и предпазване от лоши

влияния“ Скоро стана прочут, особено в областта на развалянето на магиите, тъй като и без друго не можеше да ги прави. Доходите му нарастваха с всеки изминал ден и отначало помисли да вложи парите си в покупка на недвижими имоти, но после се отказа и започна да обикаля бижутерийните магазини, купувайки злато и диаманти. Наси банков трезор и всеки месец проверяваше съдържанието му.

Рицарят Барди прие артистичното име Бърт Грейди, пожъна огромен успех в продукцията „Потайностите на Титан“ и го наеха за супер продукцията „Галактическа сага“. По силата на обстоятелствата компютърните му умения нарастваха с всеки изминат ден и влизането в забранени или кодирани файлове се превърна в неизлечимо хоби. Той положи доста усилия в областта на собственото си самообразование, като оправи английският си правопис и дори навлезе донякъде в тайните на математиката, физиката и биологията, които науки преди пристигането му, бяха доста непонятни за него. Госпожица Скайл му предостави прелестите си и дори намекна за по-трайна и обвързваща връзка, но един ден...

...Барди си спомни за Ландрия, за бледата, но несравнима красота на родния си край, която все пак беше неповторима, за неизживения копнеж по Розамунда и го обзе дива носталгия. Близо два месеца не се беше виждал с дракона и магьосника, беше наложително да я обсъди с тях. След това погледна към новозакупения „супер-топ“ компютър с гигантска памет и усети, че ако се завърне в предишното си амплоа на рицар, умната машинка сигурно ще му липсва. Може би трябваше да я използва, за да опише в подробности перипетиите около появяването им в този свят, които да се запазят в паметта на поколенията. Това вероятно щеше да го отвлече от новопоявилите се мисли. И той се наведе над клавиатурата...

* * *

— За какво ни повика? — оригинал се драконът на овнешко и избълва блед пламък, който го накара да се смути.

— Наистина, за какво? — повтори магьосникът.

— Забравихте ли откъде тръгнахме и какво представлявахме? — попита бившия рицар.

— Помня, че бях вечно гладен — отвърна Дзог и нервно заметна с опашка.

— И аз — присъедини се към него Горо. — Освен това нямах голям успех в магиите.

— И на мене коремът ми бе вечно празен, но това не ми пречеше да обичам недосегаемата Розамунда. Независимо от факта, че крал Рогонал ме смяташе за нищожество. Обожавах къдравите й руси коси, очите й — сини езерца, и нежните й, сякаш изваяни от порцелан ръце. Наскоро разбрах, че никога няма да спра да я обичам.

— Защо ми напомняш за селяните, които от време на време не ме оставяха да умирам от глад? — изсумтя магьосникът. Сега съм богат, въпреки липсата на магии.

— Не си ли благодарен за това, което все пак правеха за тебе?

— Не знам какво да кажа. Тук всичко изглежда по-добре. Живеем във високо технологично общество, все пак изпълнено с изпълнено с предразсъдъци, от които печеля. А там, откъдето пристигнахме, не съществува нищо друго, освен миризма на бедност и тор.

— Слушай, Дзог. Освен че си надебелял и имаш банкова сметка, не смяташ ли, че някъде зад планините в нашия свят те очаква драконката Гейла, поне така разбрах, че я наричат, а ти не можеш да се чифтосаш с друга, освен с такава от твоя вид. Не искаш ли да отгледаш поколение от дракончета?

— Не ме настъпвай по болното място. Когато се замисля върху тази тема изяждам два пъти повече овнешко месо.

— Що за същества сте вие? Не искате ли да се върнем в нашия свят? Тук всичко е чуждо, подчинено на паричните отношения.

— Ами и там ги има, а сега малко или повече сме богати.

— Предлагам да се върнем обратно.

— Как? — извикаха драконът и магьосникът. — Има ли никакъв начин?

— Не съм се задълбочавал, но мисля, че компютърът предлага подобна възможност. Обърнете спестяванията си в злато и скъпоценни камъни, мисля, че Горо вече го е направил. Предлагам след седмица отново да се срещнем.

Мислите на бившия рицар не бяха напълно негови. Те донякъде бяха внушени от невидимият гургил, който витаеше над главите им и

също мечтаеше да се завърне на собствена територия, а той предполагаше, че ще бъде за тяхно добро.

* * *

Те се срещнаха отново на някакъв полупразен паркинг. Драконът пристигна с хладилен камион, купен от него, излезе зъзнещ от товарното отделение и се разплати с наетия шофьор, който бързо изчезна нанякъде. Магьосникът донесе две торби, завързани като дисаги и пълни с предсказуемо съдържание, а бившият рицар пристигна с кола, чиито багажник отвори. Между останалите багажи, вътре се намираха ризницата, мечът и шлемът му, който по навик постави на главата си, след това усети нецелесъобразността на жеста си и бързо го смъкна. После взе в лявата си ръка куфарчето с портативния супер компютър, а в дясната стисна чанта с видимо тежко съдържание. Изглежда не искаше да я остави в купето на колата.

— Какво е това — попита Горо, посочвайки куфарчето.

— Пътят ни за връщане — отвърна Барди. В един от файловете съм записал перипетиите ни до последната подробност. Омагьосай го!

— Не зная дали ще стане — сmutолеви магьосникът и извади изпод сакото си книгата със заклинанията. — Шумерите не са се занимавали с компютри.

— Няма значение, направи магия за връщане — подкани го Барди.

— Дано нещо да се получи, той по принцип е некадърен — прохърка Дзог. — Ще се моля на бога на драконите.

Докато бившия рицар боравеше с компютъра, магьосникът съсредоточено четеше текста, който смяташе, че представлява магия за връщане. Витаещият над тях гургил наблюдаваше действията му и внушаваше това, което смяташе за правилно, защото всички гургили притежават неосъзнати познания — оттогава, откакто съществуват.

Горо направи магията, а Барди намери файла, който беше кръстил „Пребиваване в Холивуд“ и го почерни. След това насочи курсора на стрелката наляво в горната част на полето, която трябваше да върне първоначалния текст, който беше добавил. А той гласеше: „Завръщане в кралство Ландрия“.

Бившия рицар задържа левия бутона на мишката, гургилът се намеси и пространствено-временният мехур отново ги обгърна, после в едно мигновение ги запрати в далечното минало.

Озоваха се край пещерата на Дзог — в същото време и на същото място, откъдето бяха тръгнали. Край тях се намираха колата на Барди — последен модел „Форд“, задвижван с водородно гориво и огромният хладилен камион, който беше купен от дракона. Наоколо се стелеше типичната за котловината рядка мъгла, тримата веднага усещаха польха на нещо отдавна забравено, но съкровено и родно.

— Какво се намира в хладилното отделение на камиона? — попита рицарят, докато обличаше бронята, отново нахлуваше шлема и препасваше меча си. По време на пребиваването си в Холивуд все пак беше успял да го изчисти от ръждата. Анти-корозионната течност бе накарала стоманата да заискри.

— Ти какво очакваш? — озъби се крилатото страшилище и почти изригна пламък. — С изключение на мястото, което заемах във фургона, всичко останало беше напълнено с овнешки бутове. Нали трябва добре да изкарам зимата. Спестяванията ми са скрити в кабината, превърнати са в подходящ вид за околната обстановка.

— Ще трябва да унищожим и двете превозни средства — отбеляза Барди. — Видът им няма да се хареса на местното население.

— Остави това на мен — отвърна Дзог и размята вече мощната си опашка. — Мога да ги превърна в сплескана тенекия, но защо да не използваш „Форда“, поне докато стигнеш близо до кралските двери. Имаш достатъчно гориво, преди да ги доближиш, можеш да го бутнеш в блатото до двореца. Или да се появиш с този елегантен модел пред принцеса Розамунда, сигурно ще й направиш страшно впечатление. Всеки може да пристигне на кон, но тук скъпите коли все още липсват. А ако скриеш компютъра и покажеш съдържанието на чантата, която едва повдигаш, как ли ще реагира? Впрочем защо да не захвърлиш тази умна машинка? Тук се намират само миризливи и прости селяни, няма да можеш да ги впечатлиш.

— Тя може да спомогне за развитието на икономиката на кралството. Купил съм достатъчно дълготрайни батерии с пет годишна гаранция. Защо не насочиш мислите си към драконката Гейла, вместо да се занимаваш с моята личност? — рече Барди. — А ти магьоснико, какво смяташ да правиш?

— Не се притеснявай за мен. Ако имаш нужда от нова магия, можеш отново да ми се обадиш — отвърна Горо и помъкна тежките си дисаги към милото му село Бягай-по-далече-от-тука.

Гургилът, който кръжеше над тях плесна с невидимите си крила и се ухили, доволен от свършената работа. Вече се смяташе за свободен от поетите задължения, макар че за в бъдеще това нямаше да се окаже съвсем вярно.

2.

— Почакайте — извика Барди. — Така ли ще се разделим?

— А как? — попита драконът и се оригна на овнешко. — Нали каза да си гледам драконката и да не се занимавам с тебе.

Магьосникът се бе спрятал, беше се обърнал към тях и ги гледаше недоумяващо. Гургилът, който все още се въртеше над главите им, усети инстинктивно, че не е довършил делата си.

— Ти, Горо, не помисли ли мен? Благоприличието изискваше да ме поканиш да пренощувам в дома ти поне тази нощ. А ти, Дзог, така ли ще оставиш камиона? Да речем, че не може да влезе в пещерата ти, няма ли да го скриеш поне в шубраците?

— Той не може да го направи — отбеляза магьосникът. — Много е дебел, за да влезе в кабината. — Нямаш проблеми със спането в къщи, но какво друго предлагаш?

— Вече казах, не можем да се разделим по този начин, преди това трябва да обмислим плановете си за бъдеще. Прекарахме толкова време заедно, имаме нужда един от друг.

— За мен всичко е ясно — отвърна Горо. — Ти ще отидеш да се представиш на любимата си Розамунда и да ѝ поискаш ръката, аз ще си гледам магиите, а Дзог ще си яде овнешкото, после ще тръгне да търси драконката. Какво сложно има?

— Не е толкова просто. Хайде да започнем с овнешкото в камиона. Още не са паднали студовете и ако някой не припадне хладилната инсталация по един-два часа на ден, месото ще се развали. А ти, дето живееш наблизо, не знаеш как става, да не говорим за едрия ни приятел, който не се помещава в кабината. Така и не си извади шофьорска книжка, докато пребивавахме в Холивуд.

— Грешка — смутено потвърди магьосникът. — Но можеш да ме научиш да включвам инсталацията или по-добре да направя магия за замразяване.

— Не му вярвам — прохърка драконът. — Много е некадърен. — Да си призная, не бях помислил за подобни трудности.

— Той може да си купува овце, вече е богат — сети се Горо. — И да ти компенсира коня, дето го изяде.

— Тази дръглива кранта ли? — възмути се Дзог. — Ама вярно, обещах нещо по този въпрос.

— Да продължим нататък — каза Барди. — Нали за да купиш каквото и да е, някой трябва да урежда отношенията ти със селяните. Те ще се страхуват от тебе, особено след като си станал толкова дебел и можеш да изригваш пламъци. Дори могат да наемат някой друг рицар, способен да те убие, за да заграбят богатството ти.

— И за това не бях помислил, въпреки че съм толкова умен. Дали да не си наема телохранител? Или да сключа договор с охранителна фирма?

— Следователно имаш нужда от посредник и не виждам кой друг да бъде, освен магьосникът. Съгласен ли си Горо?

— По принцип не обичам големите ангажименти, но в случая няма как да откажа — почеса той наболата си брада, която в Холивуд бърснеше редовно, ала тук, в Ландирия, за всеки магьосник бе редно да има такава.

— Помислихте ли кой ще сватоса Дзог за драконката Гейла? При драконите не е прието чифтосване без сватовник, така ли е?

— Така е — унило потвърди люспестият опашат и сmutено изригна пламъче. — За това пък съвсем не бях помислил. — Ти не можеш ли да поемеш този ангажимент? — светнаха очите му умолително.

— Разбира се — потвърди Барди. — Не ти ли е известно, че всички рицари проявяват благородство в постыпките си?

— Много ще съм ти благодарен — облекчено изрече драконът. — Признавам, не знаех към кого другого да се обърна. След това обезательно ще ти купя нов, чудесно охранен кон.

— Ти също се нуждаеш от мен — обърна се Барди към Горо. — Зимата наближава, а преди нея идват заразите. Представяш ли си да лежиш изнемощял и изпотен, и да няма кой да те погледне? Годините ти не са малко, за теб всяка болест е опасна. Сети ли се да донесеш никакви лекарства?

— Не. А колкото до гледането ми, мога да наема някой да върши тази работа — смутолеви магьосникът. — Ще му платя каквото поиска.

— Няма да е същото. Най-много да разбере къде си скътал скъпоценностите и да гледа как по-бързо да те вкара в гроба.

— Не приказвай такива неща, настръхвам от ужас!

— Човекът ти гледа доброто, а ти даже не го покани да преспи в къщата ти — възмутено се намеси Дзог.

— Когато одъртееш, не можеш да си толкова съобразителен. Ще те видя и тебе след още двеста-триста години.

— Едва ли ще имаш такова удоволствие — изхили се драконът.

— Нямаш и внуци, които евентуално да го установят, да не говорим за правнуци.

— По правило магьосниците не се женят — оправда се Горо. — Жените само ги разсейват при упражняване на основната им дейност.

— Приятелите не се разправят по такъв начин — намеси се Барди. — Макар Дзог да твърди, че си некадърен, преди да посетя Розамунда ще поискам да ми направиш любовна магия.

— Няма да има голяма полза от нея, ама карай да върви. Поне няма да има и вреда — произнесе примирително драконът.

— Всеки в даден момент може да има нужда от другия, мисля, че го разбрахте — изрече рицарят. — Затова трябва да продължим с поблизките си отношения. В Холивуд не се бяхме виждали цели два месеца, би трябвало да се засрамим. А сега, докато се занимавам с укриването на замразеното овнешко, ти, Горо вкарай багажа си в колата. След малко тръгваме към селото.

— Моите богатства са скрити под седалките в кабината на камиона — каза драконът. — Там се намират две-три хубави куфарчета. Ако обичаш подай ми ги, преди да паркираш зад храстите. Вече съм наминал къде да ги скрия, така, че никой друг да не може да ги намери.

— Добра идея. И аз мислех така да направя — промърмори магьосникът и тръгна към Форда.

Невидимият гургил, който продължаваше да се върти над тримата въздъхна и придоби усещането, че за да пооправи и подобри съдбите им, го чака страшно много работа. Какво друго можеше да направи, след като предназначението на всички гургили е такова? Задачата, с която се бе заел не беше от най-леките. Крилатото създание изпъшка беззвучно и литна към висините, където по-студената разредена атмосфера щеше да му избистри мислите.

След като Барди приключи с укриването на тежката машина, той се сбогува с Дзог, запъти се към колата си, където вече се беше настанил Горо, влезе в нея и веднага я подкара към Бягай-по-далече оттука. Луксозното превозно средство отначало подскачаше по неравностите на склона на планината, после стигна до стария коларски път и колелата му започнаха да затъват в калните локви, останали в дълбоките коловози, направени от селските каруци.

Рицарят беше започнал да съжалява, че не бе оставил колата до хладилния камион, когато пред тях се показаха покривите на селото и тънките струйки дим, които се издигаха над тях.

Главната улица на Бягай-по-далече-оттук се оказа още по кална, Барди влагаше цялото си шофьорско умение, за да се овладее непрекъснатото поднасяне на гумите и да не сгази някое прасе или кокошка, които съсредоточено се ровеха в мръсотията. Тук-там някой селянин надзвърваше зад плета на къщата си, ококорваше очи от уплаха и изненада и бързо се шмугваше обратно. За съвсем кратко време местните клюкари разнесоха новината за завръщането на Горо и картино описаха странната каруца, край покрива на която се забелязвали блестящи прозрачни мехури. След това се сетиха, че старият човек все пак е магъосник и при него някои невъзможни неща могат да станат възможни. Това предположение донякъде поуспокори духовете им.

Въпреки плъзгането на гумите, Барди успя да вмъкне возилото в двора на Горо, после се зае с разтоварването на разнообразното съдържание на багажника му.

Магъосникът отначало изглеждаше доволен от завръщането си в родния дом, след това се сети за липсата на баня, тоалетна и умивалник, с които напоследък бе свикнал и лицето му помръкна. Огнището не беше запалено, вътрешността на къщата бе доста студена. Горо погледна към миризливите кожени дрехи, останали захвърлени в ъгъла на помещението и настроението му съвсем се развали. Беше пристигнал с облекло, подходящо за топъл климат и ще не ще, трябваше да облече старите вехтории.

— Да се постоплим — рече рицарят, докато разтваряше ципа на един от големите сакове, които бе донесъл и изваждаше от него газова печка в комплект с две газови бутилки. — Може да си пуснем и музика или да изгледаме някой друг филм — измъкна той портативна, но

мощна уредба, снабдена с приличен по размер сгъваем еcran, после постави до нея две плоски тонколони. — Радиото ѝ няма да работи, телевизията също, ала съм взел достатъчно компакт-дискове за да впечатля Розамунда. Следващият сак е пълен с батерии. Ти какво си донесъл за ядене?

— Аз ли? — попита смутено Горо.

— Забелязваш ли друг наоколо?

— Да си призная, повече мислех за съдържанието на дисагите — посочи той двете свързани с кайшка пластмасови торби, които още не бе свалил от рамото си. Имаш ли злато и скъпоценности, всичко можеш да купиш. Хляб, козя пастьрма, парче свинско, осолена риба и така нататък.

— Само че първо трябва да ги замениш някоя друга скъпоценност за медни монети и то внимателно, за да не останеш без нищо. Не ми се вярва някой от местните селяни да е виждал злато, а тук няма банки.

— Нали ти ни посъветва така да обърнем парите си?

— Дал съм съвсем правилен съвет, а и ти вече го бе изпълнил, така че не го увъртай. Ще разменяме жълтия метал в някое от съседните по-богати царства или ще го предлагаме на търговците, които пристигат при крал Рогонал. Дотогава ще се храним с донесените припаси, по точно с тези, което аз съм донесъл, тъй като ти се оказа по-глупав от дракона. Той поне притежава хладилен камион, пълен с овнешки бутове.

— Защо не си взехме няколко, да кажем на заем?

— Защото не е редно да го подяждаме, чака го тежка зима.

— Тя и нас чака.

— Ние по-лесно ще се оправим, имаме още време. Да видим сега с какво разполагаме — каза рицарят и отвори трети, доста обемист сак.

Докато той нареждаше съдържанието на вътрешността му по масата за заклинания, Горо усети, че устата му се напълва със слюнка. Появиха се опаковки с галети, месни и рибни консерви, стъклени бурканчета с чер и червен хайвер, пушена съомга, няколко пакета вакуумирана шунка, десетина кутийки разтворимо кафе, три големи буркана с френска майонеза, кутии с плодови концентрати, шоколад и какво ли не още. Продуктите се изсипваха от грамадната торба като от рог на изобилието. Барди беше купил дори макарони, конфитюри,

бисквити, ориз и брашно. Докато привършваше нареждането, синкавите пламъчета на газовата печка изльчваха към гърба му приятна топлина.

— Сядай да се нахраним! — нареди рицарят, а магьосникът се сети, че все някога тези блага на цивилизацията ще преминат през коремите им и му стана доста тъжно.

— В Холивуд съвсем не ни беше лошо — отбеляза той мрачно.

— Като си помисля, единствената причина да ни накараши да се завърнем е проклетата Розамунда, клощавата принцеса. Сякаш там нямаше по-красиви от нея!

— Затваряй си устата или по-скоро я напълни с нещо — изръмжа Барди. — Това си е лично моя работа.

— Ще видим докъде ще я докараш... — промънка Магьосникът, отвори буркан с майонеза, намаза част от съдържанието му върху галета и покри мазния лъскав пласт с резен шунка. — Не си ли взел нещо за пие? — профъфли през залька, който прекарваше през новите си зъби.

— В последния неотворен сак има бира, уиски и пепси-кола. Но мисля да ги запазя за по-нататък.

Известно време двамата замислено дъвчеха.

— Трябва да си съставиш план за действие — рече рицарят след като се нахраниха. — С какво ще започнеш?

— Първо ще скрия скъпоценностите — отвърна магьосникът. — Ако ги откраднат, всичкият ми труд ще отиде напразно.

— Ха! — присмя му се Барди. — Това ли е най-важното?

— Какво друго? — учуди се Горо. — Няма да е зле да го направя веднага. После ще мисля за останалото.

Той се запъти към долата в дъното на помещението. Отвори грубо направените му двери и измъкна от него къса лопата. Без да я изпуска нарами дисагите си и се запъти към изхода на къщата.

— Предполагам, че няма да ме следиш — присви очи хитро преди да излезе. — Не е редно да знаеш къде ще заровя съкровищата си.

— Съвсем не ме интересува — равнодушно призна рицарят. — Прави каквото искаш, аз ще полегна за малко — На връщане донеси дърва, за да запалим огън. Газта трябва да се пести.

Магьосникът отвори вратата, пристъпи навън и веднага се върна като ужилен.

— Какво има? — попита Барди.

— Ела да видиш? Голям ужас!

Младият мъж стана с неудоволствие, направи няколко крачки и погледна през открития процеп. Зад коловете на оградата се намираше поне половината население на Бягай-по-далече-оттука. Жителите му бяха накацали като любопитни гарги край коловете на оградата, почесваха замислено спълстените си, пълни с паразити коси и се пулеха към колата. Двама-трима по-смели от тях бяха влезли в двора и я опипваха.

— Какво да направим? — прошушна разтреперан Горо.

— Да ги изгоним по най-елегантния възможен начин — ухили се рицарят. — Така да ги уплашим, че повече да не се върнат. Сега ще видиш.

Той се върна обратно, взе уредбата, свърза я с две плоски тон-колони и вмъкна в нея компакт-диск, съдържащ последния хит на „Диваците от Олбъни“. Измъкна я през вратата, постави я пред прага, разгъна екрана ѝ и я включи на пълна мощност.

Досадните посетители сякаш получиха токов удар. Върху тях се стовариха стоте децибела мощност, изстреляна от колоните, придружена от адските пламъци между тях, всред които се кълчеха полуголите музиканти. Зверският рев на уплашените селяни за миг заглуши изпълнението, после те разбягаха във всички посоки, като подгонени от зла сила.

— Добър ефект — установи Барди и изключи звука. — Сега спокойно можеш да отидеш там, накъдето беше тръгнал. Никой няма да те беспокои.

— Първо влез в къщата — отбеляза магьосникът. — Така ще си свърша работата по-спокойно.

— Толкова ли се доверяваш? — възмути се рицарят. — Не мислиш ли, че ако случайно умреш, от богатството ти няма да има полза? Никой няма да знае къде си го заровил.

— Засега нямам намерение да умирам. А ако това някога се случи, сигурно всичко останало няма да ме интересува.

— Така мислят всички egoисти.

— Изглежда съм такъв. Късно е да се променям.

Барди осъзна, че Горо е прав за себе си и му стана неприятно. Разсъжденията на магьосника нямаха нищо общо с рицарските идеали за чест, преданост и лична саможертва в името на приятелството. Мизерният живот на магьосника го бе превърнал в стар и алчен дръвник. Едва ли той бе в състояние да промени манталитета си, но рицарят се чувстваше задължен да опита да направи нещо в тази насока. Не беше възможно в главата на стария некадърник да съществуват само примитивни интереси, все някъде под тях трябваше да се намира слой добрина.

Рицарят вмъкна уредбата в къщата, постави я върху масата за заклинания и пусна един от последните филми, в които беше участвал. Винаги обичаше да съзерцава изпълнението на собствените си роли, а то сигурно щеше да впечатли и Розамунда. В съзнанието му възникна нейният нежен профил и порцеланово бялата ѝ кожа. „Розамунда, Розамунда — запя душата му. — Заради теб се върнах!“. В главата му запърха розово облаче. Представи си великолепен замък и разкошно обзаведена зала. Крал Рогонал липсващ в мечтите му, той го беше заместили. ТЯ стоеше до трона, на който седеше и стискаше нежно ръката му, а около тях си играеха техните прекрасни дечица.

— Къде си се отплеснал? — сепна го гласът на Горо. — Нали щеше да спиш?

Магьосникът се бе върнал незабелязано. Барди хвърли поглед към калните му ръце и се завърна в реалността. Но в нея липсваше Розамунда.

— Отваряй книгата за заклинания — нареди рицарят и изключи филма, който и без това бе спрял да гледа. — Искам да ми направиш любовна магия. Само да не е като тази, дето направи на Дзог. Не ми се връща в Холивуд.

— Много ли държиш да на това? — попита тревожно Горо. — Въпреки че там, където бяхме, не беше толкова лошо. Клиентите ми сигурно плачат за мен и се чудят къде съм се дянал. Все пак ме е страх нещо да не събъркам. Ами ако случайно попаднем някъде съвсем другаде? Защо да не направим такава магия... да речем след известно време?

— Сега — неумолимо отсече младият мъж. — Или ще я направиш или ще прибера храната. Кое предпочиташ?

Магьосникът погледна към струпаното върху масата изобилие и колебанията му бързо приключиха. Смъкна книгата от рафта, където я бе поставил, въздъхна и започна да прелиства кожените й страници. Гургилът, който все още се рееше из разредените слоеве на атмосферата моментално се шмугна надолу и след няколко мига увисна над главите им. Първата му работа бе да коригира незнанието на Горо.

— Акра dakra шамолем духла — произнесе магьосникът тържествено, след като с чужда помощ бе намерил верния текст.

Нищо не се случи. Вътрешността на стаята остана същата, в обстановката не настъпиха промени.

— Това ли е всичко? — запита Барди.

— Да — потвърди облекчен магьосникът.

— Кога ще се разбере резултатът?

— Когато се представиш на принцесата. Веднага ще стане ясно.

— Внимавай какво си направил. Съществува реалната опасност да ти оскубя брадата, след като поникне. Ще бъде доста болезнено!

— Извърших каквото поиска, а то не е малко за един селски магьосник. Кога ще провериш силата на магията ми?

— Още утре, а ти ще ме придружиш.

— Защо трябва да идват с теб?

— Защото трябва да размениш малко злато, да не си мислиш, че дълго ще се храниш от запасите ми?

Горо се почеса смутено и веднага установи, че Барди има право.

— Сега какво ще правим? — попита.

— Ще изгледаме един-два филма и ще спим.

3.

Барди се размърда под миризливия козяк, с който се бе завил, сбърчи нос от острата смърдня, която усети и се надигна от постланите върху пода овчи кожи.

Магъосникът бе станал преди него, запалил огън в огнището и направил кафе. Сега седеше пред масата и доволно дъвчеше галета намазана с френска майонеза, върху което се мъдреше внушителен къс шунка.

— Ако я караш така, скоро ще си ядеш ушите.

— Все някога ще купя овца — отвърна Горо извинително. Може и прасе или теле, но те се намират по-трудно за продан. Тогава ще видиш какво ядене ще падне.

— Като те гледам какъв си мършав, чудя се къде побираш толкова храна, макар от това занимание да няма видима полза. Каквото и да минава през устата ти, изглежда, че същото излиза от противоположното място.

— Старите хора са така. Все им се яде, но не надебеляват.

— А не тряба. Лекарите препоръчват по-малко и по-здравословна храна.

— Тук има само зناхари, баячи и магъосници. Липсват и мошеници зъболекари.

— Затова ли си подмени зъбите?

— Не ме подсещай. Като си спомня колко платих, направо ме втриса.

— Типично за всички скъперници.

— Всички магъосници са такива. Аз познавам някои от колегите, не се различават от мен — сви рамене Горо и посегна към нова галета.

— Сядай да закусиш, кафето ще изстине.

— Ще изчакаш малко — каза Барди и излезе навън.

Когато се върна, завари магъосникът да посяга към пакета с остатъците от шунка и го плесна през ръцете.

— Егоист, мръсен! Не ти ли влиза в главата, че и аз трябва да се нахраня?

— Има още две опаковки.

— Има, но не са за теб. Пазя ги за Розамунда.

— Давай ѝ всичко, което имаш и ще видим до къде ще я докараши промърмори Горо.

— Повтарям ти, не е твоя работа — тросна се Барди и си наля кафе в глинената чашка. — Веднъж завинаги си го набий в дъртата кратуна. И вместо да се озвърташ лакомо, започвай да редиш багажа. От теб все трябва да има някаква полза.

* * *

Фордът отново заподскача през локвите на Бягай-по-далече-оттука, но този път селяните бързо се скриха в къщите си и страхливо надникнаха зад мътните опънати мехури на прозорчетата си.

— Виж само къде се домъкнахме! — промърмори недоволно Горо. — Кал, мръсотия и въшлivi простаци. Няма бани, няма сапуни и дезодоранти, няма супермаркети. И всичко заради някаква фльорца!

— Вече те предупредих! Още една дума и ще си го получиш. Както си седнал до мен, много си ми удобен — вбеси се Барди. — Затваряй си устата, гледай красивата природа наоколо и не ми пречи да карам.

„Красива природа! — възмути се наум магьосникът. — Мъгла, влага, хилава растителност и камънаци. Защо ли му се поведох по акъла?“

Последните къщи на селото останаха зад тях и селският път ги поведе към полите на планината. Колата щастливо премина над полуизгнилите дъски на мостче над някакъв поток и се пъхна в просеката на гъста гора. Стеблата на вековните дървета минаваха край тях като стражи, застинали на столетния си пост. През могъщите им корони прелитаха пъстроцветни сойки, по пътя пред тях често пресичаха зайци и сърни.

— Ex, да си имахме някоя друга пушка — не се стърпя да отвори уста Горо. — Бум и хайде в багажника. Твойт меч за нищо не става.

— Много си е добър — отвърна Барди и поглади дръжката му, която се подаваше между седалките. — Ако всички разсъждаваха като теб, една животинка и дърво да не е останало. Любувай се на природата, скапаняк такъв, в Холивуд всичко беше декор.

— Природата — озъби се магьосникът. — За какво ми е тази природа?

— За да ѝ се наслаждават дръвници като теб. Вече ти казах да си затваряш устата. Само един естет е в състояние да оцени красотата на такава местност!

— Не се държиш прилично с възрастни хора — обиди се Горо.

— Ако съвсем не ти трябвам, върни ме в селото.

— Може и да ми дотрябваш, затова съм те взел. Взе ли книгата със заклинанията?

— Никога не се разделям с нея, в пазвата ми е — каза магьосникът и се потупа по корема, който поради солидната закуска бе леко увиснал над кожения пояс със специално предназначение.

— Добре, че за нещо си се сетил — установи рицарят и заобиколи внимателно голям камък. — Няма да бъде лошо отново да мълъкнеш.

Времето сякаш застина. Поради бавното им придвижване, часовете се изнисваха мъчително, а гората сякаш беше безкрайна. Беше станала толкова гъста и късчето небе над просеката на пътя така потъмня от облаци, че Барди се принуди да включи фаровете. В светлината им скоро изникна малка групичка хора, които заслепени поднасяха ръце към очите си. Бяха облечени с парцаливи дрехи, което не им пречеше да държат в ръцете си мечове и арбалети. Рицарят натисна спирачката.

— Разбойници — изкрещя Горо и се хвана за скъпоценния си пояс.

— Сега ще им видя сметката — изръмжа Барди и изтегли меча между седалките.

— Досега никога не си се вслушвал в съветите ми, поне веднъж го направи. Нито си имаме работа с тези дрипльовци, нито е нужно да се разправяш с тях. Една стрела да забият в гърлото ти и аз съм загубен. Проклет да съм, дето в Холивуд не изкарах шофьорска книжка. Ако те убият, мен после ще ме нарежат на парчета, защото ще

продължавам да стоя като тъпанар в колата, без да зная как да я подкарам. Тръгна ли сме към Розамунда, забрави ли?

Рицарят го погледна, помисли за миг и бесните стоманени огънчета в очите му като че ли угаснаха. Наведе глава над кормилото и натисна газта.

И без това смаяни от ярките светлини, разбойниците се разхвърчаха като пилци. Бронята на колата удари крака на един от тях и той заквича от болка. Чудовището с огнените очи, с което се бяха срещнали, се бе окказало твърде опасно.

— Видя ли колко лесно разрешихме проблема? — каза Горо и погледна назад. — Едва ли някога ще се върнат.

— Един път и ти да предложиш нещо разумно — отвърна Барди и започна да се успокоява.

— За това са старите хора, да дават съвети.

Рицарят замълча и се съсредоточи в кормуването. Пътят пред тях беше чист, започна да просветлява.

Не мина много време и те излязоха от гората. В далечината се забелязваха кулите на замъка на крал Рогонал, осветени от слънцето, което се бе подало зад облациТЕ. Зад тях се извисяваха сините снаги на планините.

Барди се зачерви и неспокойно започна да се върти на седалката. Магьосникът също се развълнува и неспокойно започна да опипва пояса си. Усети, че отново е гладен и погледа часовника си. Показаваше два следобед.

Замъкът, който не беше чак толкова голям, все пак видимо нарастваше по размери. След поредната малка височина вече се забелязваше реката, която течеше край него и бе напълнила с вода рова, който заобикаляше високите му стени. Подвижният мост на входа не беше спуснат. След десетина минути фордът спря пред него. Над стената се мярнаха няколко фигури, които бързо изчезнаха.

— Не ни посрещат особено дружелюбно — отбеляза Горо. — По това време на деня вратите на замъка трябва да са отворени.

— Знае ли човек, какво се е случило? — каза рицарят, сложи шлема си, препаса меча и излезе от колата.

— Аууу, има ли някой? — извика през събраните на фуния длани пред устата си.

Последва тишина.

Барди се ядоса и натисна клаксона на колата.

Над стената се подаде някакъв човек с голяма брада, виждаше се и част от ризницата му.

— Тук няма никой — изрева той и насочи арбалета си надолу.

— Ти никой ли си? — извика рицарят. — Спускат моста, докато не съм те накълдал на парчета.

— Няма как да се качиш. Дори и да съм някой, пак няма никой. Така ми е наредено.

— Слушай, глупако. Аз съм рицарят Барди и идвам на гости на крал Рогонал. Този в колата е много способният магьосник Горо. Веднага спускат моста и отваряй вратите на замъка!

— Първо ще попитам някого.

— Кого ще попиташи, нали няма никой?

— Ще попитам този, дето ми е наредил да казвам, че няма никой. А ти ще чакаш, заедно с чудовището си.

— Не е чудовище, а специална магическа каруца — отвърна рицарят. — Действай по-бързо, докато не съм изпълнил заканата си.

— Не можеш, на високо съм — ухили се злорадо брадатият тип и изчезна от поглед.

Минутите минаваха. На Барди му омръзна да брои нескопосно издяланите камъни, от които беше изградена стената пред замъка и усети, че отново започва да се ядосва.

— Да направя ли някаква магия? — подаде се Горо от колата. — Да накарам ли тези, дето не са вътре да се стреснат и по-бързо да ни пуснат?

Рицарят го погледна безпомощно и тъкмо се чудеше какво да му отговори, когато подвижният мост със скърцане тръгна надолу. Много брадясалият човек отново се показа над стената.

— Влизайте — каза той. — Но без лъскавото чудовище, което ви приютива в корема си.

— Обясних ти, че това е специална каруца, нещастнико. Освен това подаръците за крал Рогонал и принцесата са в багажника й.

— Не зная какво е багажник, така ми е наредено — неумолимо отряза косматия тип.

— Вади багажа — обърна се Барди към Горо. — Изглежда няма да се разберем с този кретен.

— Целият ли? Много тежи.

— Остави уредбата и кашончетата с батериите.

След като магьосникът се справи със задачата, рицарят заключи дистанционно колата, взе двата най-големи сака и закрачи към моста. Гордо го последва пъшкайки.

Грубите двери от тежко дялано дърво се разтвориха пред тях. Посрещна ги плешив дебеланко, облечен в дълга вълнена роба, зад който се кривеше полуогол и голобряд клощав човек — грозен и с развалени зъби. Встрани се пулеха към тях няколко войника с кожени шлемове и недохранен вид.

— Аз съм сенешалът^[1] Монти, а този зад мен е новият шут на краля — представи се дебелакът. — Доста е смахнат и си нямаше име, затова го кръстихме Скубляка. Обикновено се занимава със скубане на косми по тялото си и никога не му е студено. Иначе яде малко и е лесен за издръжка.

— Издръжка-пръжка, издръжка-пръжка — закикоти се ненормалникът.

— Млъквай — сгълча го сенешалът и с подозрителен поглед попита: — Вие нали не сте от Кирикия? Или от Сандирия?

— Не — каза Барди. — Тук сме се родили и тук сме отрасли. Ландирия е нашата скъпа родина. Къде е крал Рогонал, къде е Розамунда? Защо не посрещнаха един доблестен рицар, придружен от способен магьосник?

— Защото принцесата спи следобеден сън, а кралят така се е скрил, че не можем да го намерим. Днес щяха да идват пратеници от Кирикия.

— За какво?

— За да събират дълговете си, естествено. Кралят е задлъжнял, а данъците още не са събрани. С всяка измината година, селяните все повече лъжат за броя на овцете си.

— Овце, овце, овце — започна да тананика шутът. — Но нямат си пера, а тук са две кокошки, готови за оскубване.

— Затваряй си ченето, Скубляк ненормален, какво си се лепнал за мен още от сутринта — възмути се Монти. — Отивай да търсиш господаря си.

— От сутринта, от сутринта, изчезна кралят във мазето — закриви се смахнатия шут и затропа с дървените нальми, с които завършваха клощавите му крака. — В мазето, в мазето, с пиенето и

мезетата — продължи нахално и ловко се извъртя от ритника на дебелия сенешал.

— Работата е ясна — прецени Барди. — Няма ли да ни поканиш да се настаним някъде?

— Свободни места има само в конюшнята. Стайте за гости евентуално са запазени за пратениците от Кирикия и Сандирия, ако все пак пристигнат и успеят да влязат в замъка, въпреки че тук официално няма никой.

— Слушай, Монти — рече рицарят. — Не успя ли да разбереш, че ние не сме обикновени гости, а много важни такива. Там, където смяташ да ни настаниш не е удобно за нас.

— Защо да не е? — учуди се дебеланкото. — Има достатъчно сено.

— Къде ще оставим багажите си? Имаме ценни вещи и някой може да се полакоми за тях.

— На същото място. Пък и торбите ви нали ще бъдат до вас?

— Аз идвам, за да поискам ръката на принцеса Розамунда. Нима намекваш, че ще се представя пред нея овалян в слама, а нейните подаръците ще миришат на конски фъшкии?

— И други са идвали и са спали в конюшнята без да протестират. Освен това сламата лесно се чисти от дрехите.

— Изглежда няма да се разберем с теб — произнесе заплашително Барди и хвана дръжката на меча си.

— Няма да ме уплашиш — изрече храбро Монти и кимна към полуздадрямалите войници, които веднага показаха признания на бойна готовност.

— Я чакайте вие двамата — намеси се Горо. — Изглежда няма да мине без правене на магия. Сега ще оправя работата.

Той бръкна в едно от отделенията на пояса си и съредоточено порови с два пръста. Измъкна от там малко пръстенче и с въздишка го подаде на сенешала, който учудено го пое и започна да го разглежда.

— Вълшебно е — поясни магьосникът. — Освен това е златно. Вземаш го за спомен от мен и забравяш за конюшнята.

Монти се почеса по темето и доста бързо съобрази за какво става дума.

— Всъщност ако размисля, което вече направих, има една стая в северното крило, която е под моя опека. Не е от най-добре

обзаведените, но мога да ви я предоставя за известно време. Предполагам, че няма да се задържите дълго, кралят ще ви отпрати като останалите преди вас. Дайте да ви помогна с багажа.

— В Холивуд сто долара банкнота вършеше работа — промърмори по пътя Горо. — А тук минахме с четвърт цена, пръстенчето е четиринайсет карата. Както виждаш, отблагодарявам се донесената от теб храна.

— За втори път отбелязвам уменията ти — каза Барди. — Не съм събркал, че съм те взел със себе си.

— Златна дипломация, железни врати отваря — мъдро заключи магъосникът. — Учи се от мен, няма да събркаш.

— Не разбирам за какво си говорите — извърна глава към тях Монти, който мъкнеше двете тежки торби нагоре по тесните стълби.

— Не ти и трябва — отвърна му Горо. — Важното е да си доволен, докато още си сенешал.

— Какво искаш да кажеш? — спря се дебелакът.

— Че заемаш тази длъжност. Назначили са те, но утре могат да те уволнят. Приемай го като вероятност.

— Какво е вероятност?

— Нещо, което може да се случи, а може и да не се случи.

— Това намек ли е?

— Разбирай го както искаш. Сега сме тръгнали да ни настаняваш, не ни губи времето. Били сме дълъг път, трябва да се измием и да сменим облеклото си.

Горо се сети, че дрехите, които носеше за смяна бяха еднакво вмирисани, но все пак избродирани за официални случаи. Поне носеше чисто бельо.

Едно от стъпалата на стълбата едва не се счупи под тежестта на предводителя им, но той все пак успя да ги прекара успешно през тесен коридор, после развърза въженцето на полуизгнила врата и ги въведе в мрачна стаичка. Продълговатите тесни процепи в дъното ѝ бяха покрити с опънати кравешки мехури. Под тях се забелязваше кръгла дупка, а до стените бяха разстлани обичайните овчи кожи.

До един от ъглите се намираше каче с вода и с провесен черпак върху него.

— Къде е тоалетната? — попита Барди.

— Какво е тоалетна? — запита на свой ред Монти.

— Място, където да се измиеш и да удовлетвориш физиологическите си нужди.

— Ох, отново се изразяваш трудно — изпъшка Монти. — Но аз съм съобразителен. Сигурно търсиш онзи отвор в пода. Стаята се намира в една от кулите, надвесена над рова, през дупката всичко пада директно във водата.

— Велико изобретение — рече рицарят.

— Какво означава тази дума? — отново попита дебелият сенешал. — Вие двамата говорите странно, като че ли не сте се родили в Ландрия.

— Каквото могат, такова правят — обърна се магьосникът към Барди. — Не си губи времето с обяснения. Сега ми се появи природна нужда, ще помоля и двамата да излезете навън.

Те изпълниха молбата му.

— Щом намеря крал Рогонал, ще уредя срещата ви — каза Монти на Барди навън — След това ще ви уведомя, а дотогава се пригответе.

— Събуди и принцесата.

— Няма да бъде лесно, но ще опитам.

Рицарят се загледа след отдалечаващия се дебелак и си помисли, че той все пак е годен за някаква работа. След това се отправи се към дъното на тесния коридор и прилепи лице към процепа, заместващ прозорец. Гледката, която се откри беше прекрасна.

— Готов съм — подаде се Горо навън след малко. — Можеш да влизаш, ела да оправим багажа. Смятам за твърде разумно, докато ти се представяш на краля, аз да остана тук да го пазя.

* * *

Тронната зала на крал Рогонал не бе голяма и не блестеше с разкош. Беше дълга около петдесет лакти и широка трийсетина. Каменните ѝ стени не бяха измазани, единствената им украса се състоеше от няколко провесени килима с избледнели шарки. Край тях се намираха две дълги груби дървени маси с разхвърляни покрай тях столове. Зад доста нескопосно направения царски трон се виждаше голяма камина, в която догаряха няколко пъна. В четирите ъгъла на

залата бяха поставени мижави светилиници, по неравния под се надбягваха хлебарки.

Кралят се мъчеше да излъчва подобаваща величественост. Въпреки мазните си лекета, изvezаната му мантия царствено обгръщаше едрото му тяло. Пурпурният й някога цвят сега по-скоро се бе превърнал в кафениково-лилав, който приятно контрастираше със златните ширити на камизолата му и шпорите на високите над колене ботуши, в които се вмъкваша нещо като зелени шалвари. Сивите му очи хитро светеха над орловия нос и прилежно подстриганата му бяла брада. Върху дългите му, пристегнати с панделка прошарени коси едва се крепеше златна корона с три инкрустирани скъпоценни камъка в предната си част. Явно бе изработена в по-добри времена за някой владетел с по-малки размери на главата. Царският скрептър, който Рогонал упорито стискаше в месестите си ръце, също бе златен, или поне така изглеждаше.

— Добре дошъл, рицарю — прогърмя мощният му басов глас. — Досещам се за какво си пристигнал, но ти позволявам да го кажеш.

— За ръката на Розамунда, Ваше Величество.

— Добре, намеренията ти са ясни. И ти ли очакваш да се издържаш от зестрата, която все още не съм приготвил... хммм... по известни причини?

— Не, Ваше Величество, имам достатъчно средства.

— Като ти гледам доспехите, нямаш такъв вид. Доста елементарно са изработени. Но както и да е. Ще преценя дали ще може да се договорим. Да ти призная, времената са трудни. Не крия, че кредиторите ме преследват и имам нужда от допълнителни средства. Данъците още не са събрани, а кралството ми е бедно и малко. Какво предлагаш?

— Дойдохме си на думата — каза Барди. — Колко?

— Какво колко?

— Злато, естествено.

— Този благороден метал ли? — светнаха очите на Рогонал. — Не бях чувал освен мен и евентуално някой друг дракон, друг да го притежава наоколо. Откъде го имаш?

— Въпросът е неуместен. Имам го и толкова.

— В какво количество?

— Още един неуместен въпрос. В достатъчно.

— Слушай млади момко, виждам, че си се понаучил да се оправяш в сделките. Ще ти обясня, че това, което ще поискам на заем, евентуално някога ще го върна. Освен това ако се ожениш за Розамунда, което не го вярвам особено, но все пак може да се случи, ти ще станеш член на кралското семейство и все едно си дал нещо на себе си. Ясен ли съм?

— Така е — призна рицарят. — Но все още не си ми казал цената на сделката, както ти я нарече.

— Какво ще кажеш за една крина?

— Нямам толкова — призна Барди след кратък размисъл.

— А половин?

— Много е за мен.

— Нали каза, че имаш достатъчно? — наведе се напред кралят.

— Добре, да речем четвърт. Никой няма да ти предложи повече, ако изобщо ти е предлагал.

— Съседите крале са богати. Все някой ден ще се появи принц, който може да даде цяла крина.

— Да, но златото ти трябва сега, а не някой ден.

— Хитър си — ухили се Рогонал. — Знаеш как да водиш изискани преговори!

— Глупак, глупак — разкрещя се Скублъто, който неизвестно кога се бе вмъкнал в тронната зала. — Пристигнал е поредният тъпак.

— Марш навън, ненормалнико — ядоса се кралят. — Ще се научиш да идваш само когато те повикам и ще уважаваш гостите ми.

— Добре, Ваше царско беднейшество. Пак ще се появя, когато не сте ме повикали.

Тропотът на дървените му нальми стигна до изхода и после загълхна в коридора пред залата.

— Чудя се как още не съм го опекъл на шиш — обърна се Рогонал към Барди. — Но и за шиш не става, много е мършав. Поскоро бих му отрязал главата. Възпира ме само мисълта, че всеки крал трябва да има шут, смята се за въпрос на престиж. Какво да се прави, тежка е царската корона. Но да се върнем към сделката. Четвърт крина казваш. Хммм... Наистина при сегашните обстоятелства и това е нещо, ала трябва да си помисля. Всъщност какво толкова да му мисля, като не зависи от мен.

— А от кого? — попита Рицарят.

— От самата Розамунда. Много е капризна. Представи си, че не те хареса.

— Не можем ли да се разберем принципно? Вие давате съгласието си, а аз ще остана няколко дни, за да ухажвам принцесата. Донесъл съм й подаръци, има и за вас.

— И за мене ли? Много добре си се сетил. Дай ги на насам.

— Първо искам да чуя дали се разбрахме.

— Да. Работата е донякъде уредена.

— Нека да я полеем тогава.

— Ще бъде съвсем правилно. Но който дава предложението, той го изпълнява.

Барди бръкна в сака си, извади бутилка с дванайсет годишно отлежало уиски и кутия самоохлаждаща се сода, после добави към тях две стъклени чаши. Кралят с нескрит интерес наблюдаваше приготовленията му.

— Никога не съм виждал такива работи — призна той, след като Барди му подаде чашата. — От къде ги имаш?

— От далечни задморски краища. По едно време много странствах — изльга рицарят. — Наздраве за предстоящия годеж.

Рогонал отпи гълтка и очите му се облещиха. След това побърза да отпие още една, пое бутилката в ръка и започна да я разглежда.

— Това нещо не може да е направено от човешка ръка — заяви твърдо. — Срещал си се с магьосници. Непознати красиви вещи от неизвестен материал — продължи той и повдигна чашата към един от светилниците. — А питието вътре прилича на небесна амброзия. Започна да се издигаш в очите ми, Барди. Имаш ли още много такива магьоснически изделия?

— Не са съвсем много. Пазя ги за евентуалната сватба.

— Ти да не си луд? На тези тиквеници около мен и вкисналата сладникава бира им е много. Такава божествена пиячка е предназначена само за крале. Е, да речем и за някой друг благороден рицар. Станем ли роднини и ти ще се убедиш в това. И постепенно всичко ще си кажеш, защото мисля, че криеш нещо. Да не би и ти да си магьосник?

— Не, но водя един със себе си. Доста е способен.

— Може ли с магия да прави злато от камъни?

— Не. Възможностите му са ограничени.

— Жалко. Един такъв магьосник да си намеря, няма да имам проблеми със задълженията.

— Не съм чувал да съществуват толкова могъщи чародеи — отбеляза дипломатично Барди.

— Някога в древни времена ги е имало. Тогава драконите са живеели в мир с хората и са им давали полезни съвети, а домашните духове са се грижили за здравето им.

— Имало ли е такова време?

— Разбира се, щом аз ти го казвам — тросна се кралят.

— Кога ще пристигне Розамунда?

— Знам ли? Много дълго се конти за такива случаи. Мисля, че сенешалът успя да я събуди.

— Нали нямаш нищо против да продължаваме да се черпим докато я чакаме? Бутилката е на твоето разположение.

— Бутилка ли каза? Бутилка! Така ли се нарича този вълшебен предмет? Тук можем да си направим подобен, само че от изпечена глина. Ала никой не може да изрисува така добре картинаката върху него, да не говорим, че няма откъде да намерим златна боя. Наистина царски подарък си ми донесъл, Барди. Ела да ти налея, виждам, че чашата ти е празна.

Докато кралят свидливо отля глътка, рицарят се замисли за любимия образ, който месеци наред не му излизаше от главата. От нетърпение да го види, усети замайване в главата си.

Най-сетне една от страничните врати на залата се отвори и Розамунда се появи. Беше облечена в дълга червена атласена рокля, русата ѝ коса беше стегната в изкусно изработена диадема. Сините ѝ очи грееха като небесни езерца върху млечно-бялата кожа на лицето. Дали от притеснение или досада, бисерните ѝ зъбки бяха прехапали долната устна на изящната ѝ уста. Чипото ѝ носле се бе вирнало предизвикателно. Придружаваха я две придворни дами с неопределена възраст. Бяха покъртително грозни.

— Радвам се да ви видя, ваша светлост — поклони се Барди и целуна ръката ѝ, после се изправи и кой знае защо погледът му се заби голямото деколте пред него, където приятно се подуваха прелестите на принцесата.

— Гледай там, където трябва — сряза го Розамунда. — Не съм те виждала от миналата година, намирам, че доста си се позагладил.

Рицарят повдигна поглед и изтръпна от ужас. От златните коси на принцесата над челото ѝ величествено изпълзя голяма въшка. Розамунда извърна глава според придворния етикет и небрежно я плесна с ръка. Барди онемя от притеснение.

— Да не си гълтнал бастун? — ухили се тя. — Каквото и да правиш, не можеш да се отървеш от тези гадинки.

— Аз, аз... — запелтечи рицарят.

— Какво аз? — попита го принцесата и в очите ѝ светнаха лукави огънчета. — Може ли да се стряскаш от някаква си въшка?

— Нямах предвид това, аз...

— Пристигнал си за същото, нали?

— Ами всъщност, да.

— Какви подаръци ми носиш този път? Миналият мина с букет горски теменужки и дървено сърце, издялано от теб. Цветята бързо повехнаха, а с дървеното сърце си играят моите котетата. Какво си ми донесъл сега?

— Накити и козметика. Парфюми и шампоани, златни верижки и годежен пръстен.

— Къде са? Искам да ги видя, макар да не разбирам всичко, за което говориш.

Барди дръпна ципа на сака си и започна да изважда подаръците. Веждите на Розамунда се повдигаха все по-високо, а докато купчината в краката ѝ нарастваше, устата ѝ все повече зинваше.

— Шанел № 5 — запелтечи рицарят, отвори капачето на флакончето и поднесе гърлото му към носа на принцесата. — Помиришете го, Ваша светлост! Убеден съм, че ще ви хареса.

— О-о-о! — възклика тя и устата ѝ още по-широко се отвори, а розовото ѝ езиче неспокойно се размърда. — Какъв вълшебен аромат. Откъде намери такова нещо?

— От задморските страни — намеси се кралят компетентно, който вече бе преполовил бутилката. — Няма скоро да срещнеш такъв претендент.

— Не се намесвай — ядоса се принцесата и тропна с краче. — Знам ти директните намерения. Чудиш се как да се отървеш от мен, само нещо да влезе в джоба ти.

— Засрами се, дъще. Излагаш ме пред хората — примирително рече Рогонал и си допълни чашата. — Барди ни е донесъл

скъпоценности, които рядко съм виждал на този свят. За какво служат тези, как го каза, шампорани?

— Шампоани — поправи го рицарят. — За миене на коса. Махат и въшките — добави смутено.

— Тогава половината са за мен — прецени бързо кралят.

— Да имаш да вземаш. Продължавай да се наливаш, с каквото са ти донесли — сряза го дъщеря му. — А как се наричат малките работи, които миришат хубаво през нещото, в което са увити — обрна се Розамунда към Барди.

— Сапуни — отвърна той. — Служат за измиване на ръцете и тялото.

— Хей вие, двете — ревна принцесата към придворните дами. — Отивайте да пригответе кацата с топла вода, нямам търпение да опитам и шампоаните и сапуните! И без това искам да остана насаме с този ... прекрасен рицар. И да видим какво още ми е донесъл.

— И аз ли да си ходя? — попита Рогонал.

— Ти не. Нали трябва да обявиш годежа?

— Най-сетне — профъфли радостно кралят, стана от трона си и с олюляваща се походка се приближи към тях. — Браво, момичето ми, от кога чакам този момент.

Докато тя учудено разглеждаше някакво червило през непохватните му прегръдки, Барди стоеше край тях в ролята на дървото.

— Какво си застанал като истукан? — окопити се по едно време възрастния човек — Връчвай ѝ годежния пръстен, преди да е размислила...

Невидимият гургил, който досега неизменно се въртеше над тях плесна доволно с криле и реши засега да се оттегли. Засега...

[1] Сенешал — иконом на замък — Бел.прев. ↑

4.

През следващите няколко дни Барди определено се увери, че е завъртял главата на Розамунда. Тя изглеждаше толкова смяна и щастлива, колкото може да бъде една принцеса. Въпросите ѝ непрекъснато се сипеха и той едва смогваше да ѝ обяснява коя вещ за какво служи. Шунката с майонеза я очарова, а кутиите със само-охлаждаща се пепси-кола я доведоха до екстаз.

Още на вторият ден, след разходката с колата в близката околност, тя се бе хвърлила на врата му, а на третият, след като изяде два шоколада, призна, че го обича. По някое време Барди си помисли, че тя не проявява особена скромност, но се сети за простицките нрави в родната му Ландрия и бързо освободи от обзелото го подозрение.

Розамунда ожесточено унищожаваше сапуните и шампоаните, прислужниците и придворните дами непрекъснато разнасяха ведра с топла или мръсна вода. На петия ден изглежда въшките бяха станали неприятно минало. Любимата му учудващо бързо започна да се справя с отварянето на метални кутии, буркани и бурканчета, вакуумирани пакети и опаковки с фолио. Под нейния натиск, баща ѝ бързо обяви денят на сватбата и след като си изпроси още четири бутилки уиски, почти не се появяваше.

Барди бързо смени обстановката. Надушил, откъде духа вятъра, сенешалът непрекъснато сеувърташе около него и се чудеше с какво да му угоди. Новото жилище на рицарят предлагаше известен уют, тъй като освен ниско легло, притежаваше камина и маса със столове, но му липсваше дупката в стаята, в която остана Горо. За същата цел сега служеше гърне с капак от изпечена глина, което слугите редовно подменяха.

Магьосникът често го срещаше по коридорите и мрачно го поздравяваше. Увлечен по Розамунда, Барди не му обръщаше особено внимание.

На петият ден, след като дълго се кисна в кацата си, принцесата влезе при рицарят и стремглаво се пъхна в леглото му.

— Не е ли още рано за... — смутолеви той.

— За какво? — попита Розамунда и навсякъде езичето си в ухото му.

— Строгият морал е за плебеите, не за царските особи.

— Виждам, че не ти липсва опит — отбеляза Барди и му стана някак си криво.

— Много приказваш, по-типично е за жените — рече тя и запуши с целувка устата му.

Много скоро рицарят се намери на седмото небе, където липсваха гургили. Впрочем той все още не предполагаше тяхното съществуване, но все някой ден щеше да го научи. Засега се отдаваше на жадните ласки на любимата си.

След като попривършиха със сладката си борба, Барди реши съвсем да я изненада. Извади уредбата, която не беше показвал дотогава, разгъна еcranът ѝ, сложи в гнездото компакт-диска с „Потайностите на Титан“, в който филм играеше второстепенна, но според него важна роля, и включи записа.

Този път смайването ѝ беше неописуемо.

— Това там, ти ли си? — успя да промълви тя някъде към петата минута от прожекцията — в сцената, в която от бордовият компютър на кораба излизаше и се материализираше отвратително извънземно същество. — Страх ме е, престани с тази гадна магия — разтрепери се тя и се прилепи към гърдите му.

— Успокой се, скъпа — погали я той по косата. — Киното е само илюзия.

— Нищо не разбирам — разплака се тя. — Ти си тук и същевременно там, а около теб се навърта някакъв гаден дух.

— Не е дух, а извънземно чудовище, което има за цел да унищожи хората на Земята. Но то е измислено от автора на сценария.

— Съвсем нищо не разбирам — вече се разрева принцесата. — Говориш на непознат език, занимаваш се с нещо, които не мога да проумея. Махни го!

Барди изключи уредбата и през следващия час се опита да ѝ обясни какво представляват филмите, как се правят и защо хората ги гледат. Розамунда едва ли разбра и една десета от казаното, но успокоена от прегръдките му и набрала известна смелост каза:

— Добре, направи отново магията, а аз ще гледам да не ме е страх. И ми превеждай, за какво си говорят другите магьосници.

— Вече ти обясних, че киното е илюзия, но не и магия. Всеки филм се пуска в действие чрез този сензор, а самият той се намира в това нещо — посочи той един диск. — И ти можеш да го направиш.

— И аз ли? — учуди се принцесата. — Следователно мога да стана магьосница.

— Вече си станала. Достатъчно си ме омагьосала.

— Покажи ми какво да направя — прояви тя внезапна решителност. — Сигурна съм, че докато си при мен, нищо лошо няма да ми се случи.

— Така е — потвърди Барди и поsegна към известна комедия.

Розамунда с опасение изпълни указанията му и изглеждаше доста стресната, след като образа се появи на екрана. Но не минаха и десетина минути и тя се запревива от смях. Към петнайсетата едва не се задави, а по-нататък изглеждаше, че се намира на върха на щастието си.

— Не разбрах всичко, но беше чудесно — възклика, докато рицарят разтриваше устата си, схваната от приказване. — Какви страховити и лъскави каруци, дори по-красиви от твоята, какви непознати вещи! А хората са си същите. Дори и в далечни задморски страни, които изглеждат фантастично, те вършат глупости. Колкото и да ме убеждаваш, че филмите не се правят от магьосници, киното е магия. Най-голямата, която досега съм срещала! Барди, направо ти завиждам. Искам да тръгна с теб и да видя съвсем различни светове. Сега разбирам, че тук досега съм живяла мизерно, скучно, жалко...

— Какви ги приказваш? Нима не ти харесва родната ни Ландрия?

— Вече не. Искам да ме заведеш в някоя от тези задморски страни.

— И да оставиш кралството и баща си?

— Не съм му притрябвала толкова. С теб ще ми бъде добре.

— Но още не сме направили сватбата!

— И с нея и без нея, все тая. Само излишни разходи.

— Всички жени мечтаят за сватба.

— Не съм като тях. Имам по-свободни разбирания. Но след като държиш на нея, ще я направим. После заминаваме. Нали, скъпи?

Рицарят беше смаян, събитията, задвижени от нея се развиваха с главоломна скорост, но не в такава посока, за която по-рано си ги

представяше. Розамунда го целуна горещо и се измъкна от стаята му.

* * *

След като на сутринта слугите смениха гърнето и му донесоха варено заешко бутче за закуска, Горо се вмъкна при него. Изглеждаше ядосан.

— Какво си се нацупил? — попита го Барди

— Забрави за мен. Влачиш се след принцесата и не помисляш, че старите хора умират от глад.

— А защо не освобождаваш съдържанието на пояса си?

— За да разберат за златото ли? Къде са ти търговците, дето щяха да го сменят за медни пари? Тук вече пет дена ми подхвърлят гранясала осолена сланина. Омръзна ми посред нощ да ставам да пия вода. А ти си ядеш шунката и майонезата, мажеш си конфитюри, дъвчеш си шоколади и си караш кефа с принцесата. За какво ме помъкна със себе си? За какво ли се върнах в тази скапана страна?

— Поради патриотични чувства. Лека полека, можем да променим всичко. Трябва ни само време.

— Време, ама аз го нямам много. А ти храниш напразни илюзии. Хващай компютъра, дето не си го пипнал напоследък и да изчезваме обратно.

— Много бързо се предаваш, Горо. И винаги търсиш на хляба мекото. Не искаш ли да постигнеш нещо, от което самият ти да си доволен?

— В Холивуд го бях постигнал. Защо ли ти се поведох по акъла?

— Предлагам да се успокоиш. Като начало хапни това бутче. Още днес, ще подобря положението ти. Ще говоря със сенешала.

— С този ли никаквец? Не виждаш ли, че се подмазва само на теб?

— Успокой се. Изчакай само да се оженя, после ще видиш как ще си живеем.

— Глупости — недоверчиво каза магьосникът. — Не ти вярвам. Все пак дай насам бутчето, можеш да добавиш и малко кетчуп, пък и галети няма да са излишни.

Барди се видя в чудо. Снощи Розамунда, сега Горо. Как да ги убеди, че в родната страна се живее най-добре? Беше нужно да започне да действа. Но първо трябаше да се ожени за принцесата, а до сватбата оставаха само няколко дни.

— Направи ми магия за щастие — настоя рицарят, след като магьосникът се нахрани. — Донеси книгата си и останалия багаж, тук ще бъде на по-сигурно място.

— Да го сложим в колата, тя поне има сигнално устройство — озъби се Горо. — Предлагам да тръгнеш с мен, за да помогнеш.

Барди се съгласи с него и по пътя се сети, че наистина няколко дребни вещи вече бяха изчезнали. Джобно ножче, вилица и лъжица, няколко пластмасови чашки, туба с паста за зъби и гъба за баня. Кой ли ги бе взел?

След като сложиха два сака в багажника на форда, Горо извади книгата си, за да изпълни поетия ангажимент. Гургилът веднага се стрелна над главите им и му внуши правилното прочитане. Магията беше приведена в действие.

— Къде се губиш? — извика откъм подвижния мост Розамунда.
— Търсих те навсякъде. И защо да не докараш лъскавата каруца в двора на замъка?

— Казах ти, нарича се кола — рече рицарят.

— Така да е. Вкарай я в двора. Трябва ли да ти обяснявам, че навън се навъртат разбойници?

Принцесата определено проявяваща признания за съхранение на ново придобита собственост, а Барди все още нямаше представа за това качество на повечето жени.

* * *

Денят на сватбата настъпи. Разбрали за нея, от съседните царства пристигнаха няколко търговци. Колите им возеха бъчви с бира, в сандъците им се намираха дрехи и тъкани. Горо най-сетне смени при тях няколко златни верижки за медни пари. Те останаха извънредно доволни, той също. Поне свинското месо и хляба му бяха осигурени за дълго.

В двора на замъка цял ден се пиче на шиш охранено тело. Кралят изпроси от Барди една от последните му бутилки уиски. Отпиваше по малко и после доволен ругаеше слугите около себе си.

— Кога ще ми дадеш уговореното? — попита той рицарят по едно време. — Мисля, че сега му е времето.

— Трябва да го извадя от колата, а наоколо има толкова народ.

— Сега ще ги разгоня, а ти действай!

След малко рицарят му подаде черна пластмасова торба, която доста тежеше. Рогонал я отвори, надникна в нея и зарадвано забърза към любимото си мазе. Там се намираше свръх-секретното му място. Представляващето отвор, който се прикриваше с подвижен камък в стената.

Един след друг, гостите пристигаха. Слугите вече бяха наредили по масите глинените паници, канчетата и купичките с вода за миене на пръстите. Скоро телето беше разрязано на подходящи късове и сервирано. Рогонал седна на трона си, поканените се настаниха, Барди и Розамунда заеха централно място и сватбеното пиршество започна. Благодарение на перилния препарат, донесен от рицаря, лекетата по изvezаната кралска мантия бяха изчезнали и тя бе възвърната първоначалният си цвят и величие. По същата причина, зелените му шалвари наистина изглеждаха зелени. Като цяло, кралят изглеждаше подновен и извънредно доволен.

— Обявявам за мъж и жена дъщеря ми и доблестния рицар Барди — пробороти солидният му бас. — В този тържествен момент вдигам тост за младоженците — повиши тон гласът му. — Да са здрави и щастливи дълги години и да ми народят внуци! Наздраве! — вдигна той чашата с уиски, което за жалост бе към привършване, също като простиchkата и кратка церемония по бракосъчетаването.

— Наздраве!!! — изреваха присъстващите, отпиха по гълтка бира и се нахвърлиха върху печеното.

Барди се огледа около себе си. Натруфена като никога, Розамунда изльчващее взривоопасна миризма на смесица от парфюми, която неуспешно се бореше с всеобщата воня на чесън и пот наоколо, и едва не го задушаваше. От време на време тя инстинктивно го хващаща за ръката, сякаш търсещ спасение от околните. Той вече я бе научил да борави с нож и вилица, и при всяка отрязана хапка, брадатите физиономии около тях втренчваха учудени погледи.

С напредването на тържеството езиците се развързваха и врявата нарастваше. От нямане какво да прави, рицарят неволно се заслуша в разговора на съседите си.

— Убих го, мамка му — ревеше до него червендалест мъж със съмнителен благороднически произход. — Наръгах го като прасе, а той квичеше ли, квичеше. Друг път няма да ми краде овцете!

— Правилно си постъпил — увери го клощавият му съсед. — Ако бях на твоето място, и аз щях да го наръгам. Въпросът е как го хвана?

— Цяла седмица го дебнах, скрит в една купа сено — рече червендалестият. — По едно време щях да се насера от чакане, ама след това като изскочих...

— Браво на тебе Ламон! Наистина ли го закла като прасе?

— Не лъжа, нали си ми приятел?

— Винаги съм ти бил такъв, макар че по едно време се увърташе около жена ми — намуси се клощавият.

— За какво са жените, ако не ги задиряш?

— Да, ама това тогава не ми хареса. Все пак беше моя съпруга!

— Защо не поискаш да се бием — захили се просташки червендалестият.

— Защото си доста як...

— Правилно си преценил, Кудо. Никога не се закачай с мен и винаги ще ти бъда приятел. Остави ги жените, дружбата между мъжете е много по-важна. Нека да пием за нея!

— Да пием... — съгласи се клощавият.

— Пийте, докато пукнете — ухили се зад тях Скубълото, който се бе появил отнякъде, обикаляше около масите и дразнеше гостите.

— И тебе ще те заколя като прасе — изкреша Ламон.

— Ако ме хванеш — продължи да го дразни шутът и му направи неприличен жест.

— Остави го — дръпна го Кудо. — Собственост е на краля.

— Не мога да го разбера, този крал. Как може да търпи такива ненормалници около себе си.

— Такава е участта му. Дворцовият етикет го изисква.

— Да му пикая на етикета! — изруга червендалестият. — Ха, наздраве!

— Какво си се заслушал в разговора на тези простаци? — дръпна Розамунда Барди за ръкава. — Казвах ли ти, че сватбата е тъпо нещо? След малко всички ще се напият и ще започнат да пикаят под масите, а някои ще се сбият. Няма с кого да си кажеш умна приказка. Да ти призная, умирам от скука...

— Ей, всички, тихо! — прекъсна я баща й и стана от трона си, след което едва не падна встрани от него, но успя да се задържи. — Музика! Започват танците!

Музикалният квинтет се състоеше от две гайди, две гъдулки и един тъпан. Повечето от насядалите по масите станаха, излязоха в празното пространство между тях и неловко заподскачаха. Дамите не бяха по-малко пияни от кавалерите си.

— Младоженците! — извика Рогонал. — Какво чакат още?

— Ще трябва да се включим в този цирк — каза рицарят и дръпна принцесата за ръката.

— Поне можеш ли да подскачаш като хората?

— Ще се опитам — усмихна се той. — Въпреки неприятната обстановка, мисля, че този ден трябва да бъде важен за теб.

— Мисли си каквото искаш — отвърна тя с безразличие и направи първата елегантна танцова стъпка.

— Всички ще запомнят тази сватба! — надвика Рогонал музиката, после притвори очи и захърка. Но никой не го забеляза освен зоркото око на Розамунда, която веднага прецени преимуществата от промяната в състоянието му.

— Готов е, да се измъкваме оттук — каза тя на Барди. — Едва ли някой ще ни обърне внимание.

Рицарят с удоволствие изпълни предложението ѝ. Двамата се провряха през подскачащите двойки, промушиха се през една от страничните врати и се затичаха към покоите на принцесата. След това се хвърлиха върху широкото, покрито с балдахин легло на принцесата. Встрани от тях, дърветата в запалената камина весело пухаха. Първата сватбена нощ обещаваше да е сладка.

* * *

— Ставай, съпруже! — събуди го тя на другия ден. — Снощи усърдно се потруди, доволна съм. Направила съм кафе, както ти ми показа. Изпий го, после ми се излиза извън замъка.

— Имам природни нужди — сънливо отвърна той.

— Отвори онази врата — посочи тя вляво от себе си. — Дясното гърне зад нея е твоето.

Рицарят бързо привърши с тоалета си, нахлузи ризницата и препаса меча. По пътя надолу по стъпалата се замисли, че първо нещо с което трябва да се заеме, е да приведе в подходящ вид кралските тоалетни. Сънародниците му нямаха понятие от сифони и канализация, да не говорим за тръбопроводи. Бяха стигнали само до идеята за комин.

— Изкарай колата навън! — нареди младоженката с непознати до сега нотки в тона си, които той изненадано отбеляза. — Искам да направим разходка с нея, харесват ми меките й седалки. И да ми пуснеш най-хубавата музика, вътре има ли достатъчно компакт-дискове? Хей, вие там, смотаняци! — извика тя към стражите. — Спускате моста и отваряйте портата, че да не заиграе тоягата!

Рицарят отключи дистанционно вратите на форда, изчака я да се настани до него и мълчаливо включи двигателя. Тази сутрин нищо не му се правеше.

След като излезе от границите на замъка, сви по коларския път, който криволичеше край реката. Розамунда бръкна в жабката на колата, извади първата попаднала й кутийка и скоро в купето гръмна юнашката музика на „Диваците от Олбъни“, които не закъсняха да започнат да се кълчат от малкият еcran пред нея. Барди си помисли, че в такава тиха и ведра утрин, наसитена с птичи песни, гръмогласната музика едва ли бе подходяща.

— Много ми харесват тези музиканти — провикна се Розамунда.
— Винаги ще ми пускаш изпълненията им. Какви енергични мъже само, тук няма такива. Виж този как счупи в пода това нещо, дето го държеше в ръцете си. Приличаше на голяма плоска гъдулка. Супер е!
— възкликна тя с една от новите думи, които бе научила. — Как се казва страната, където има такива възхитителни неща?

— Америка — за първи път изръмжа Барди. — Не ми пречи да карам.

— Искам да отида в тази страна. Къде се намира? — не престана тя.

— Сигурно много надалече. Толкова, че не мога да ти обясня. Пристигнах там с магия.

— Кой я направи?

— Горо. Само че не се получи по предназначение. Попаднахме на това място случайно. Фактически магията беше любовна, но не за хора, а за дракони.

— Възможно ли е магьосникът да я направи повторно, само че и аз да те придружавам?

— Съмнявам се.

— Как се върна тогава?

— Отново с магия. И с помощта на компютър.

— Какво е компютър?

— Една умна машинка. Някои твърдят, че е глупава. Намали музиката, ако обичаш, няма да се надвижваме.

— Днес си лош — нацупи се Розамунда, но изпълни искането му.

— А на мен ми е интересно да те разпитвам. Искам да ми покажеш тази „машинка“. Сигурно в нея се крие голяма сила.

— Тя не е за жени от Ландрия. Не са достатъчно умни.

— И аз ли не съм такава? От един ден сме женени, а започна да ме обиждаш. Още ли не си разбрал колко съм способна?

— Предполагам, че е така — опита се да заглади Барди започващия скандал и я погали по коляното.

— Не се подмазвай! — навири тя нос. — Станала съм ти жена, за да ми показваш всичко, а не да криеш нещо от мен. Искам да отида в Америка — тропна тя с крак по пода на колата.

— Още не му е дошло времето, а и не знам дали ще се получи.

— Кога все пак ще опиташ? — настоя принцесата.

— Когато пооправя работите в кралството.

— За какво ти е притрябало?

— Върнах се с тази мисъл, обичам родната си Ландрия. Погледни навън каква красота е, стига си зяпала в екранчето. Наслади се на бистрата вода в реката, на зелените снаги на боровете и на синьото небе. Въздухът направо се пие. Божия благодат, екологично чиста природа.

— Всичко това го гледам, откакто съм се родила. Тъпотия...
Искам разнообразие, искам Америка — разрева се съпругата му. —
Преди три дни ми обеща, че ще ми угаждаш във всичко.

— Добре, скъпа — започна да се топи рицарят, като всеки друг
мъж при вида на женски сълзи. — Ще помисля по въпроса.

Розамунда го изгледа с надежда и отново усили музиката.

Пътят тръгна нагоре, стената от борове се прилепи към него. Зад
един от завоите пред тях се изпречи невероятно същество. Приличаше
на огромен човек, но физиономията му едва се виждаше през гората от
косми, която покриваше лицето му. Яките му, покрити с възли от
мускули ръце, стискаха массивна сопа. Единственото му облекло се
състоеше от някаква превръзка между покритите с козина крака, която
опасваше и бедрата му. Стоеше по средата на пътя, без изгледи някога
да се отмести.

— Ето ти истински дивак — отбеляза Барди. — Не е като тези
нешастници от екрана. — Предчувствам, че ни очакват неприятности,
въпреки че още не е показал намеренията си. Като малък съм чувал за
диви горски хора, но никога досега не съм ги виждал.

— Сигурно доста са се размножили, за да посмеят да излизат на
пътя — страхливо се сви на седалката принцесата.

— Ще видя какво иска — каза Барди и посегна към меча си.

— Почакай, може сам ще се махне.

— По всичко личи, че няма да го направи.

Рицарят натисна клаксонът на колата. Дивият човек изрева,
вдигна дебелото парче дърво над главата си и се затича към тях със
съвсем ясно намерение. Само след няколко мига, огромната му сопа се
стовари върху капака на мотора. Върху него остана голяма
вдълбнатина.

Барди изрева като ужилен, грабна меча си и моментално изскочи
навън. Вторият удар на дивашкото оръжие беше предназначен за него.
Младият мъж отскочи чевръсто, направи лъжливо движение с тялото
си и съвсем ловко заби хладната стомана в корема на косматия
великан, който зарева наистина като заклан. Дебелите му бърни
оголиха червеников венец, под които стърчаха внушителни кучешки
жълти зъби. Рицарят отново повдигна меча си и бързо довърши
започнатото дело. След това хвана за краката дивия човек и с доста
голямо усилие прехвърли трупа му към склона на реката. После се

върна в колата, извади от жабката тоалетна кърпичка и старательно избърса остирието на меча от кръвта. В това време Розамунда го гледаше с обожание.

— Ти си моят герой! — възкликна тя. — Как възхитително се справи с него!

— Предлагам да се връщаме — предложи Барди. — Току виж изскочили още като тоя.

— Както кажеш скъпи — този път без възражения се съгласи съпругата му. — Винаги ли така бързо ликвидираш противниците?

— Бях специалист по драконите. Такова същество убивам за първи път.

— Беше чудесен. Искам да съсечеш още някой див човек, много ми хареса. Отначало се уплаших, но сега ми е толкова хубаво!

Рицарят не ѝ отговори. Подкара колата, стигна до някакво разширение на пътя и с няколко маневри я обърна в обратна посока. Сякаш дочул женското желание, дяволът реши да се намеси. След предишният завой вече ги чакаха десетина диви хора, които крещяха и размахваха още по-големи сопи. Барди се сети за премеждието си при пристигането в замъка и съвета на Горо. Натисна газта, под гумите изхвърчаха кал и камъни и луксозното превозно средство се вряза в тълпата космати гиганти, които дори и не помислиха да се отместят. Принцесата още не бе успяла да изпиши, когато две массивни тела се удариха в предницата на колата, после сплескаха покрива ѝ и в последствие се пълоснаха зад задните гуми. Дочуха се два-три силни удара по багажника, после всичко остана зад тях.

— Отново се отървахме — рече Барди, след като пулсът му се нормализира. — Изглежда си права. Тези типове доста се развъдили.

Розамунда още не можеше да дойде на себе си. Когато това стана, тя се хвърли на врата му и започна да го целува.

— Какъв храбър рицар си имам! — възкликваха устата ѝ. — Този път съвсем ми хареса. Ще накарам баща ми да организираме лов на диви хора.

— Само това ми липсваше — промърмори той и се огледа с опасение. — За в бъдеще ще трябва да внимаваме с разходките.

5.

Барди и Горо оглеждаха пораженията, нанесени на колата от нападението на дивите хора. Предната броня бе увиснала, десният фар, заедно с мигача бяха счупени, в голямата вдълбнатина на сплескания покрив, от снощния дъжд се бе образувала локва вода. Гледката беше тъжна.

— Тук няма сервизи — каза дълбокомислено магьосникът. — Колко жалко.

— Нито изплащане на застраховки — добави рицарят. — Но няма и пътна полиция.

— Ще трябва да се оправиш с подръчни средства. — Инструментите в багажника ще свършат някаква работа, аз ще притичам да взема дървен чук от местния бъчвар. Току виж, станала работата.

— Не донесох никакви резервни части, само няколко свещи — затюхка се Барди.

— За какво са ти? Само след месец, този прекрасен форд ще става за склад или кокошарник. След като свършиш горивото какво ще правиш?

— Прав си, но все пак ми е жал за хубавата кола. Добре, че стъклата останаха здрави.

— Беше хубава. От тук нататък ще погрознява все повече. Не забравяй, че сме в Ландрия.

— Непрекъснато си го припомням. Хайде, отивай да вземеш чука.

Присъствието на необичайното средство за придвижване вече бе станало привично за обитателите на замъка, които отначало го възприемаха като нещо свръхестествено. Но след като принцесата започна да се вози в него, уникалността му се позагуби. Дори един от слугите бе поел ангажимента да мие калта от карусерията и гумите му с ведро вода и парцал.

Мъките по ремонта отнеха около час. Барди намери лист прозрачна пластмаса и с помощта на ножици и скоч-лепенки превърна фара и стопа в нещо годно за употреба. Бронята бе повдигната и притегната на мястото си, а таванът на колата след няколко удара възвърна предишната си форма.

— Готово — обърна се той към Горо. — Едва ли някой друг тук може да извърши по-добра поправка.

Магьосникът огледа критично извършената работа и изглежда се съгласи с констатацията.

— Каруцата я счупиха с буцата — развика се Скубълото, който както винаги бе изникнал там, където не го викаха.

Барди направи опит да го ритне, но полуголият мъж ловко се изпълзna и нальмите му затракаха към кралския покой. Към тях се приближи един от слугите.

— Кралят ви вика, уважаеми — поклони се той. — Очаква ви в тронната зала.

„Дано да е достатъчно трезвен“ — помисли си младият мъж и се запъти нататък.

Крал Рогонал седеше на трона си видимо омърлушен.

— Викали сте ме ваше величество — рече рицарят.

— Остави дворцовия етикет, нека да си говорим като родници — рече възрастния човек и намести короната си. — Искам да ти задам няколко въпроса.

— На ваше разположение съм.

— От тук насетне, ще си говорим на ти. Вече си принц, имаш това право.

— Винаги съм бил рицар.

— Добре, рицар си, но щом си се оженил за дъщеря ми, вече си принц. Един ден може и да командуваш кралството. Тебе по те бива, дъщеря ми е много капризна. Но да се върнем на думата. Имаш ли още уиски?

— Не — изльга Барди, защото беше запазил последните две бутилки само за извънредно специални случаи.

— Лошо — каза кралят. — Пияниците на сватбата изпиха всичката бира, вече втори ден главата ме боли и не зная какво да правя. Пратих вестоносец в съседното кралство да докара търговци и знаеш ли какво се случило?

— Не.

— Три каруци натоварени с бъчви тръгнали насам, но били нападнати от ужасните страшилища и не се отървали като тебе. Дивите хора им размазали главите, после пробили ценните съдове и ги изхвърлили в реката. Не е ли жалко, драги ми зетко? Толкова пиене да пропадне, заради някакви си малоумни диваци. Един от конярите като по чудо се спасил, довлякъл се до тук и разказал тази тъжна история. Още трепери от страх в конюшнята, където го настаних. Сега какво ще правим? Новината ще се разчуе и никой повече няма да припарва насам. Някои от овчарите разправят, че дивите хора толкова са се размножили, че непрекъснато им задигат овцете. Казват, те че някога са били вегетарианци, но вече се научили да похапват овнешко и конско месо. Предполагам, че са започнали от мечките в гората. Ако ги гони такъв глад, ще започнат и людоедство. Какво да правим, Барди?

— Ами първо да започнем сами да си правим бирата.

— Знаеш ли как става?

— Много елементарно. Научих го в един от филмите, тогава играех собствената си роля — бях средновековен рицар в голям замък, там имаше и пивовари. Вярно, че замъка беше от стиропор, но това нямаше голямо значение. Сценаристът си беше направил труда да научи тази елементарна технология, за да придае по-голяма автентичност на декора.

— Знаех те, че си умен. Не разбрах всичко, което каза, но ти открай време си приказваш така. Научил си много задморски думи, които тук никой не знае, а и не му трябва да знае. Все пак браво, моето момче. Бързо ли ще направим бирата?

— Трябват ни десетина дни, за да ферментира.

— Няма ли друг, по-бърз начин?

— Няма.

— Язък — изпухтя кралят. — Какво да се прави? Ще трябва да се примиря с обстоятелствата. Ох, нещастната ми глава! Ще се пукна от болка.

— Ще ти донеса аспирин — каза рицарят-принц.

— Какво е това?

— Лекарство.

— Давай го по-бързо. Не знаех, че съм болен. Тръгвай веднага, мозъка ми се пръска!

Барди скоро се върна с чаша вода и хапче в ръката си.

— Глътни го! — нареди на Рогонал.

— Няма ли да се задавя?

— Схрускай го, ако искаш. Само че малко е кисело. Забравих да взема водоразтворими таблетки.

Кралят изпълни съвета му, после се намръщи, преглътна глътка вода и погледна остатъка от нея с погнуса.

— До къде стигнах! — завайка се той. — Да пия тази противна течност! Кого да викна, за да започваме с бирата.

— Имаш ли ечемик?

— В конюшнята винаги има. Дават го за зоб на конете.

— Трябва да се разстеле в тъмно помещение и да се намокри.

След като поникне, което се нарича рътене, се изсушава и смила. После се накисва в топла вода, сместа се разлива в бъчви и започва да ферментира. За да стане с горчив вкус се добавя брашно от хмел, само че не вярвам да ти се намира такъв продукт. Хубаво е да се закваси и с малко спиртни гъбички, ферментацията ще стане по-бърза.

— Стига си ми надувал главата с разни перментации. Искам да пия бира, а няма откъде да намеря брашно от хмел и проклетите пиртни гъбички. Няма ли да стане без тях?

— Ще стане, само че по-бавно, и ще бъде по-блудкова.

— Тогава какво чакаме — Да не губим ценно време — разгорещи се кралят и плесна три пъти с ръце.

В залата се появиха двама слуги.

— Казвай им сега какво да направят — мрачно изрече Рогонал, тъй като се сети, че ценното питие не се получава бързо.

Барди даде нужните напътствия.

— Нека се върнем към държавните дела — продължи старият владетел, след като те излязоха. — От една страна дивите хора са много вредни, но от друга... Докато те безчинстват, от Кирикия и Сандирия нямат да посмеят да пристигнат пратеници, за да си приберат дълговете.

— Нали ти дадох злато? — каза Барди.

— Вярно, че ми го даде, но ако го върна, пак няма да имам нищо.

— Но ако не го върнеш, никога повече няма да ти дават заеми.

— Прав си — изохка кралят и свали короната си. — Много ми убива тази пушина, която задължително трябва да седи на главата ми

— поясни той. — Но пред теб мога и да не я слагам, нали вече сме роднини?

— Както искаш. На мен ми е все едно.

— Знаех си, че ще ми влезеш в положението. Какво да направя, като никак не ми се връщат заемите, зетко?

— Щеш не щеш, трябва да се издължиш. Иначе ще ти обявят война.

— Само това липсва — завайка се Рогонал. — Не ми стигат онези косматите, ами и войска да навлезе в кралството ми. А аз нямам с какво да им се противопоставя, освен със войниците в замъка. Но те всички са некадърни и недоохранени.

— Сега вече си в състояние да ги храниш по-добре. И да им даваш заплати.

— Досега не съм поддържал нито съветници, нито рицари, камо ли да давам заплати на войници. Беден бях като плъх, Барди, затова съседите ни ми обръщаха никакво внимание. Всичките ми пари отиваха за ядене, пие и дрехи на жена ти.

— Но вече не е така. Трябва да се организира защитата на държавата ти.

— По какъв начин?

— Чрез мобилизация на част от селяните. Ще им трябва оръжие, за да се защищават.

— Боже, боже, какво ми дойде на главата — затюхка се кралят.

— Досега бях беден, но си живеех спокойно.

— Времената се променят. Като начало трябва да се запасиш с провизии.

— Нали чакам същите селяни да си платят данъците?

— Тогава купи нещо от тях.

— Да купя ли? Ти да не си луд?

— Не съм. Няма друг способ да опазиш държавата. Можеш да наемеш и чужди войници.

— Леле, мале, какви ги приказваш?! Наемници?!

— Няма друг начин. Първо трябва да се справим с дивите хора. Ако си стоим в замъка, те ще стават все по-нагли, дори могат да ни нападнат — отсече Барди.

— Не думай, пепел ти на устата! Ще трябва пак да се скрия в замъка.

През една от вратите влезе Монти.

— Пристигнаха пратеници от селата, ваше величество. Искат да ги изслушате.

— Нека да влязат — нареди Рогонал. — А ти остани и слушай какво ще кажат — обърна се той към новия си роднина. — Вече си моята дясната ръка.

В залата влезе група окъсани хора, които коленичиха и наведоха глави пред краля.

— Станете! — нареди им той. — За какво сте дошли?

— Търсим защита, ваше височество. — Дивите хора почти преполовиха овцете ни. — Ако продължава така, няма да можем да си платим данъците. Те убиха и някои от овчарите. Дъго от Сънцепек, Стъфи от Бягай-по-далече-от-тук и Годо от Прескочи-клечка. Много ни е страх. Ако продължава така, скоро всички ще умрем от глад, ако преди това не ни избият. Разбрахме, че освен нашите села, редовно са били нападани Тънкокрак, Черна Кобила и Дървена копаня. Какво да правим?

Рогонал обеси нос, после се сети за короната и я сложи на главата си. Тя сякаш му помогна да го осени спасителна мисъл.

— Виждате ли този млад мъж?

— Някои от нас са го виждали. Напоследък се движи с магьосника Горо, който изглежда е станал много голям магьосник.

— Този човек е принц Барди и е престолонаследник. Отсега нататък го назначавам за главнокомандващ на бъдещата ми войска. Каквото и да ви нареджа, ще го слушате, както слушате мен. Оставям ви да се оправяте с него, а аз ще се оттегля в покоите си, въпреки че ме отболя главата.

Кралят величествено напусна тронната зала и оставил зет си в небрано лозе. Погледите на селяните се впиха с надежда в него.

— Вие всички ли сте старейшини?

— Да — отвърнаха в хор селяните.

— Представете се един по един.

— Сарко от Бягай-по-далече-оттук — пристъпи напред едър човек.

— Кори от Прескочи-клечка — застана до него мършав индивид.

— Нодо от Сънцепек — нареди се до тях дебел селянин.

— Скиро от Виж-там-горе.

— Дикан от...

Старейшините продължаваха да се представят, но Барди вече беше забравил имената на първите. Това не му попречи да изчака представянето докрай, да заеме подходяща поза и да произнесе:

— Още утре да пристигнат по десет души от всяко село. Искам да бъдат здрави и що-годе умни. Ще ги обучавам на военно дело. Иначе дивите хора след като изядат овците ви, ще изядат и вас. Всеки пристигнал да си носи торба с храна. Разбрахте ли ме?

— Да, принце! Разбрахме! — извикаха старейшините и един по един се изнизаха от помещението.

„Каква си я мислих, какво стана — помисли рицарят. — Имах намерения да почна реформите от тоалетните и канализацията“.

— Къде пак се губиш? — нахлу в залата Розамунда.

— Занимавам се с държавни дела — отвърна важно Барди. — Започвам да въвеждам ред в кралството.

— Стига с това кралство, умрях от скука.

— Нали те оставих да гледаш филми?

— Как да ги гледам, като нищо не разбирам. Няма кой да ми превежда.

— Ще трябва да научиш английски.

— Аз да уча?! — изненада се принцесата. — Как си го представяш?

— Ти, кой друг? Нали искаш да отидем в Америка? Там се говори само този език. Без да го говориш, никой няма да ти обърне внимание.

— Кой да ме учи тогава? — взе да свири отбой тя.

— Горо, разбира се. И без това няма никаква работа. Така пълноценно ще запълваш времето си, докато аз решавам важни задачи. Вече съм главнокомандващ на кралството.

— Глупости! — изфуча Розамунда. — Преди всичко си мой мъж, след това всичко останало.

— Така ти се иска — наду се Барди. — Ама не е така.

— А как?

— Ти си на второ място след държавните дела.

— Аз ли? А ако не бях се оженила за теб, какво щеше да правиш?

— Щях да си пия пепси-колата и да си карам колата. Горо щеше да ми прави компания. А ти щеше да си останеш с въшките.

— Как си позволяваш да ми говориш по този начин! — извика принцесата и много лесно се разплака.

Барди отново бе сломен от силата на нейното сигурно оръжие. Сети се, че избяга от Холивуд, заради нея, спомни си, че много я обича, и го обзе чувство на съжаление. Взе я в прегръдките си и я целуна.

— Извинявай — успя да каже.

— Друг път да не си посмял — дръпна се обидено Розамунда и го изгледа с особен поглед. — Отивам при Горо, а ти прави каквото искаш.

Рицарят остана в положение на капитулация. Не му оставаше друго, освен да излезе след нея и да потърси слугите, на които беше дал инструкции за правенето на бира.

* * *

На другият ден селяните пристигнаха. Стражите на портата на замъка спуснаха подвижния мост и ги пуснаха да се съберат във вътрешния двор. Повечето от тях имаха обречен вид, като че ли щяха да ги водят на заколение Едно е да работиш на полето и да пасеш овце и крави, съвсем друго е да ставаш войник и да се биеш с дивите хора.

— Днес ще се занимаваме с правене на казарма и утре ще продължим със същото и така нататък, докато я завършим. После ще я оградим със здрава ограда, едва след това ще провеждаме ученията. Носите ли брадви?

Бъдещите войници учудено се спогледаха.

— Не сте донесли, така си и знаех.

— Никой не ни е казал — осмели се да отговори един от тях.

— А с какво ще се биете? Всеки войник е длъжен да се снабди с някакво оръжие. Поне в съседните кралства практиката е такава.

— Бедни сме. Нямаме пари да си купим — отново се обади същия от името на останалите.

— Добре, така да бъде. Бъчварят разполага с няколко брадви, сенешалът също. Отивайте да ги вземете, кажете, че аз съм наредил.

После ще сечете на смени. Колкото до оръжието, ще видим какво може да се направи.

След десетина минути Барди поведе новосформираната войска към близкия край на гората. Придружаваха я три каруци, впрегнати с волове, част от личната собственост на краля. Скоро ударите на брадвите проехтяха в околната тишина.

Той беше изbral мястото на казармата стратегически. Щеше да се намира встрани от пътя, който водеше към подвижния мост и в близост до пълния с вода ров, който опасваше замъка. При нужда, целият състав на войската му можеше да прибяга до портите и бързо да се вмъкне в защитения от крепостните стени вътрешен двор.

След около седмица, казармата беше построена. В дългото помещение се намираха достатъчно количество нарове, наредени на етажи, които бяха застлани със стари овчи кожи. Рицарят ги огледа доволно и нареди да продължат със строителството на оградата. Войниците вече имаха покрив над главата си и той реши да се върне в замъка.

Завари Розамунда в стаята си. Беше се надвесила над Горо, който упорито пишеше нещо с оловен калем върху черна плоча, собственост на сенешала.

— Кис ми — обърна се тя към Барди. — Дарлинк...

— Дарлинг. Ооо, виждам, че доста напредващ с английския — разсмя се той и я целуна. — Браво, Горо, добре свършена работа. Виждам, че отлично си се потрудил.

— Как няма да го направя, като виждам, че само тя може да ме измъкне от тази дупка. Притежава подходящия за това характер.

— Стига на тази тема. Омръзнала ми е. Не си ли разбрали, че ще превърна Ландирия в цветущо кралство? Поради тази причина се завърнах.

— Побъркани идеи, но както и да е. Все някой ден ще тиувретиквата. Засега не виждам наоколо никакъв особен напредък.

— Ще има. Сам ще се убедиш.

— Предпочитам да се занимавам с принцесата, отколкото да споря с теб. Защо не ни оставиш да си гледаме работата?

— Така да бъде. И без това трябваше да говоря с краля.

Донякъде ядосан, Барди ги напусна и тръгна да търси Рогонал. След като не го намери в покоите му се отправи към мазето на замъка.

То беше достатъчно голямо, за да побере двайсетина бъчви. В специален килер се пазеха пущеното месо, сушените плодове, лука, чесъна и брашното. Той се заключваше с примитивна ключалка и се намираше под опеката на Монти.

Кралят беше долепил ухо до една от бъчвите и съсредоточено слушаше.

— Какво правиш? — стресна го зет му.

— Тихо, шуми! — изрече доволен възрастния владетел. — Магията, перментацията де, както ти я наричаши, работи ли работи. Ще има биричка!

— Ферментация — поправи го Барди.

— Както и да е. Дали не е настъпило време, за да опитаме какво е станало? Как мислиш?

— Щом шуми, значи още е рано. Трябва да спрат да се чуват звуци.

— Така ли? — нацупи се Рогонал. — А аз си мислех, че вече му е дошло времето. Нали ми каза, че този процес ще трае десетина дни?

— Да, но преди това трябваха други десетина, необходими за покълването на ечемика.

— Ти да не си решил да ме убиеш? Кой нормален човек може да чака толкова дълго? Ще се разсъхна като онази бъчва насреща. Слушай, зетко. Не може да си скрил някоя друга бутилка. Моля те като баща, донеси нещо за пиене!

— Добре, ще ти дам, но няма да искаш повече. Разбери, че и да го правиш, няма откъде да го взема — отвърна капитулирал Барди, трогнат от неприкритата мъка на краля.

— Жив да си, момчето ми. Отивай веднага за бутилката. Зная, че си я заключил в лъскавата каруца, която с магия се движи без помощта на коне. Веднъж те наблюдавах от стаята си и разбрах, че там си криеш съкровищата. Ала и аз имам сигурно скривалище.

— Пристигнах за по-сериозен разговор — начумери се рицарят.

— Донеси пиенето и ще говорим съвсем сериозно.

Барди се принуди да изпълни желанието му. Когато се върна, отново го завари, долепил ухо до бъчвата.

— Хайде, перментацио — шепнеха устата му. — Действай по-бързо. Ха, зетко, ти си тук! Отваряй бързо скъпоценния дар!

Кралят отпи гълтка от и по лицето му се разля неземно щастие.

— Знаеш ли какво му е лошото на хубавото пиене? — попита той Барди.

— Не.

— Много бързо се свършва — въздъхна кралят. — Колко пъти съм мечтал за някой вълшебник, който да направи тази бутилка бездънна! Но мечтите са едно нещо, а реалността съвсем друго. За твоето здраве! — надигна той станалия му любим стъклен предмет. — Предполагам, че на теб не ти се пие. Вие, младите, си падате по по-други неща. Започвай сега сериозния разговор.

— Войниците свършиха храната и нямат оръжие.

— Така е. Какво мога да направя пред несъкрушимите факти?

— Да бръкнеш в скривалището си и да извадиш злато, с което да купим и двете неща.

— На мен ли говориш?

— На кой друг? Ти си кралят.

— А войниците защо не си купят, каквото им трябва?

— Защото са бедни и нямат пари.

— Не можем ли да реквизираме някоя друга овца? Така винаги се прави за военни нужди.

— Не е правилно. Народът и без това е беден.

Рогонал се почеса по главата.

— Много неща не са правилни на този свят — рече той. — Не е правилно да изчаквам тази перментация цели десет дни, съвсем не е правилно да твърдиш, че нямаш повече уиски.

— А според теб правилно ли ще бъде дивите хора да ти пръснат главата като диня?

— Извънредно неправилно.

— Тогава се бръкни в джоба си и купи храна и оръжие. Нали искаш да си крал и да имаш кралство — озъби се Барди.

— Дотам ли стигна работата?

— Да, времето напредва не в наша полза. Дори не съм почнал с военното обучение.

— Да речем, че се съглася. Как ще се доставят тези неща? Пътищата са несигурни.

— Остави тази работа на мен.

— Добре — предаде се кралят с въздишка. — Колко от златото да извадя?

— Колкото прецениш. И ще добавиш дължимото към Сандирия, защото оттам ще закупим всичко.

— Ох, отивай си. Съвсем ще ме поболееш — изпъшка Рогонал и надигна скъпоценната бутилка.

6.

Горо тъкмо бе обслужил дупката в предната част на стаята си, когато Барди шумно отвори вратата и влезе.

— Редно бе първо да почукаш — каза кисело магьосникът. — Аках!

— Няма време за такива условности, държавата е в опасност. Трябва да отидем при дракона, после тръгваме за Сандирия.

— За какво съм ти притрябал?

— Кой знае с какви премеждия ще се срещнем? Може да се наложи по пътя да направиш някоя магия. Трябва да купим провизии за войниците, брони, ботуши и оръжие. За целта ще тръгнем с няколко конски каруци. Освен това е необходимо да убедим драконът да ни придружи. Ще приложим психологическият ефект на групата, която ще се състои от нас двамата.

— Той сигурно така е преял, че едва отделя корема си от земята. Драконите по природа са лакоми и вероятно от съдържанието на хладилния камион нищо не е останало. Ти съвсем забрави, че трябваше припалваш агрегата му. Дзог сигурно е ликвидиран месото, за да не се развали.

— Това са предположения.

— За какво толкова ти трябва старият негодник?

— За да ни пази. Самото му присъствие ще кара дивите хора да бягат от пътя ни.

— Остана ли ти достатъчно гориво? — попита Горо.

— Именно поради тази причина няма да тръгнем с колата. Освен това седалките са предназначени за Розамунда, а не за твоя задник. Ще се придвижваме на коне.

— Горките ми стари кокали!

— Стига се оплаквал. Вземай каквото ще вземаш и тръгвай!

— Поне каза ли си довиждане на принцесата? Може и да не върнем читави.

— Не се меси в частния ми живот. Пригответяй се, докато не съм се ядосал.

* * *

След няколко часа процесията, предвождана от Барди се приближи към пещерата на Дзог. Каруцарите страхливо се озъртаха и неспокойно се въртяха на местата си, тъй като досега не бяха виждали жив дракон.

— Какво ще стане, ако страшилището отново изяде коня ти? — попита Горо, който яхнал някаква кранта, едва се мъкнеше след рицаря.

— Този път едва ли ще стане. Тихо, вече дочувам някакъв шум.

— Ако е хъркане, сигурно сме пристигнали където трябва.

— Изчакай тук с останалите, ще отида да проверя.

Предположенията на магьосника се оказаха верни. Дзог се беше разплул върху пода на пещерата и от устата му излизаше гръмогласно гъргорене, придружено от леки облачета дим. Барди го ритна няколко пъти и след като установи липсата на ефект реши да приложи друга тактика. Събра няколко сухи клечки, положи ги под края на драконовата опашка, извади джобна запалка и ги подпали. След това бързо избяга към входа.

Ефектът беше поразителен. Страшилището подскочи и едва не удари глава в една от каменните издатини над него, после извика гръмогласно:

— Пожааар!

— Няма такъв, не се паникьосвай — успокои го рицарят.

Дзог облещи огромните си очи и накрая го забеляза.

— Какво правиш тук? — попита той и се оригна на овнешко. — Не виждаш ли, че трябва да си почивам, а не да ме будят по такъв идиотски начин. Обикновено не спя, но сега се налага...

— Трябва ми помощта ти — прекъсна оплакванията младият мъж.

— Хъммм! — изръмжа драконът и изригна малко пламъче. — Не мисля, че моментът е от най-подходящите, тъй като зимата наближава. Но за какво все пак си пристигнал?

Барди набързо разказа за последните събития, а драконът сънливо го изслуша. После почеса с лявото си крило подутият си корем и заяви със съжаление:

— Може и да се съглася. Но ще поставя две условия.

— Какви са?

— Аз ще ви придружа до границата със Сандирия, тъй като понататък не е моя територия, а ти ще ми уредиш среща с драконката Гейла. Ще накараш стария мошеник този път да направи истинска любовна магия. Да ти призная, след като изядох овнешкото съм сит и съвсем не ми се ходи някъде другаде.

— Успя да ликвидираш такова количество?!

— На мое място какво щеше да направиш? Да го оставиш да се вмирише ли? Сега поне се намира тук — потупа с крило той подутия си корем. — А ти така и не дойде да припалиш хладилния агрегат. Помъчих се да отворя вратите на фургона, но не успях. Наложи се да ги изкъртя.

— Извинявай, бях извънредно зает.

— Такива са човешките работи — винаги несериозни. Но хайде от мен да мине.

— Тръгваме ли?

— Почакай, трябва да пригответя подаръци за Гейла. Ела да помогнеш.

Драконът разрови с крака купчината камъни, натрупана в дъното на пещерата и скоро под тях се показаха куфарчета, пълни с богатствата му.

— Вземи първото и го отвори. Кодът на ключалката е 1-2-3-4. Много е прост, служителят в банката много се чудеше дали да го постави, но за околната простотия е напълно достатъчен.

Барди изпълни искането му. Разкритата вътрешност бе изпълнена със златни предмети. Предимно вилици, лъжици и стари монети.

— Вземи толкова, колкото можеш да побереш в едната си шепа — нареди Дзог. Сега прибери онази, голямата верижка в десния ъгъл, тя е за теб. Не съм забравил, че ти дължа кон, който изядох. С това двайсет и два каратово злато можеш да си купиш няколко от тези вкусни и красиви животни. Не искам да мислиш, че съм стиснат.

— Благодаря ти — рече рицарят. — Много си щедър.

— Хайде да тръгваме, за да вършим работа — изпъшка драконът.
— Макар никак да не е лесно, когато така си преял.

Каруцарите първоначално се стреснаха от появата им, а конете зацвилиха и заритаха с крака. Но присъствието на Барди до дракона като че ли поуспокой духовете.

— Здравей стари мошенико — изригна малък дим от устата си Дзог. — Не вярвах скоро да се срещнем.

— И аз не вярвах, но съдбата изглежда отново ни събира — произнесе дълбокомислено Горо. — А когато тя се намеси, нищо друго не можеш да направиш.

— Виж, чудовището говори! — прошепна каруцар на съседа си.
— Значи е било вярно, че такива страшилища съществуват!

— Замълчи глупако, то ще ни пази.

— Тръгвайте на запад — нареди Барди. — Внимавайте с камъните по пътя!

Скоро колоната се оформи. Барди отново я предвождаше, следваха го Горо и каруците, а драконът остана като ариегард. След около половин час път на запад през полите на планината те стигнаха до коларски път и продължиха по него. Скоро неравната му повърхност се вмъкна в гъста вековна гора. Рицарят подозрително се оглеждаше.

Не мина много време и опасенията му се сбъднаха. Пред тях внезапно възникна група от диви хора, които издаваха гърлени звуци и недвусмислено размахваха огромните си сопи. В очите на Барди се появи стоманен блясък. Извади меча си, пришпори коня и с гръмогласен вик се вряза в тълпата диваци. Успя да посече първият, но други двама стовариха примитивните си оръжия върху краката му. Той изкрещя от неимоверната болка, дръпна юздите на коня и животното се изправи на задните си крака. Слисани от размера му косматите същества временно отстъпиха, но смайването им не трая дълго. С диво ръмжене, най-едрото от тях отново се спусна към него. Барди стовари меча си върху китката на ръката му и я отряза. Дивакът недоумяващо погледна червеното пънче, от което пръскаше кръв и нададе зверски рев. Останалите му съплеменници се нахвърлиха върху храбрия нападател и успяха да го съборят от коня. Рицарят вече очакваше края си, когато просеката на пътя се озари от силна светлина. Повдигнатите

сопи се отпуснаха и само след миг надвесените над него нападатели изчезнаха.

Младият мъж се изправи с мъка и се огледа. Над него загрижено се бяха ококорили очите на Дзог.

— Никога досега не бях изпускал такъв мощен и красив пламък — рече той. — Ако се бях забавил още малко, щяха да те ликвидират. Досега не бях срещал такива изчадия. Изглеждат страшно, но не могат да се мерят с мен.

— Благодаря ти. Много съм ти задължен — призна Барди и закуцука към коня си. — Ти ми спаси живота.

— Приятно е да приемаш благодарности — установи драконът. — Особено когато са резултат на собствените ти умения. Съжалявам, че не можах да опърля козината на някой от диваците, пречеше ми опасната ти близост с тях. Няма ли да е по-удачно сега аз да водя колоната? Поне докато излезем на някое по-светло място. Гърбът ми е по-нечувствителен от твоя към тоягите на диваците...

— Съгласен съм, нека да се сменим. Още веднъж ти благодаря.

— Няма проблеми, засега всичко е о кей.

— Добре, че отървахме кожите — намеси се Горо. — За малко щях да се посера от страх.

— Изразявай се по-възпитано — сгълча го рицарят. — Внимавай с опашката на Дзог, обича да я размахва.

Колоната от хора, коне, каруци и дракон продължи пътя си, който се изкачваше все по-нагоре към върховете на планината. Преминаха през проход с тесни отвесни стени и някъде към привечер стигнаха до брега на кристално чисто планинско езеро. Зоната на горите беше останала под тях, наоколо се забелязваха дребните, изкривени и окулени от студените ветрове стебла на ниска растителност. Беше много студено. Рицарят избърза напред с коня, застана пред останалите и даде знак за почивка.

— Тук ще пренощуваме — нареди. — Ще запалим огън и ще установим дежурство.

— Ex, да имаше и някоя друга овца — промърмори драконът. — Печените са по-вкусни.

— Ти гледай да ни опазиш здрави и читави — отвърна му магьосникът. — А за овцете ще почакаш. Ще купим от Сандирия, тя вече е близо.

— Защо само аз трябва да пазя? — започна да протестира страшилището — Дежурството е за всички.

— Защото си най-голям и силен. И можеш да изригваш пламъци.

— Да, но отново ми се спи.

— И на мен ми се иска същото. И на останалите. Ще спиш като стигнем до границата.

— Стига сте се разправяли — прекъсна ги Барди. — Дзог е прав. Ти, Горо, ще започнеш с дежурството. После ще ме събудиш и аз ще те сменя. Драконът ще остане последен.

— А каруцарите?

— Нямам им вяра. При най-малката опасност ще хукнат нанякъде.

— Добре — съгласи се с неудоволствие магьосникът. Как мислиш? Дали в това езеро има риба?

— Какво толкова те интересува?

— Носим само печени питки, а те са като подметки.

— Забрави ли, че имаш нови зъби?

— Сега ме подсети. Старите хора забравят. Но все пак ако хванем някоя друга пъстърва, няма да бъде лошо.

— За да я уловим ни трябват въдици. Забравихме да си купим от Холивуд.

— Голям пропуск — завайка се магьосникът. — Така ми се ядеше риба!

— Пали огънят, докато съвсем не сме измръзнали. Каруцарите вече донесоха дърва и съчки.

— Нямам запалка.

— Ето ти моята. Да ми я върнеш — рече Барди. — А ти ще легнеш някъде по-надалеч. Много хъркаш — обърна той към Дзог.

— И аз харесвам топлото — възрази драконът. — Но не и тестени изделия.

— Никой не е казал, че ти се полагат. А в собствената си пещера никога не си ползвал огън.

— Няма справедливост на този свят — установи страшилището и се помъкна към близкото хълмче над лагера.

Барди закуцука към запаления огън, взе една от торбите с припаси и започна да разпределя питките. След като се нахраниха, каруцарите разпрегнаха конете, извадиха кожите от каруците,

разпределиха ги между останалите и започнаха да се настаниват около жарта на огнището. От някъде се дочу далечният глас на бухал, звездите се показваха в оцъкленото небе. След малко нестройното хъркане на хората започна да приглася на далечния грохот, който се разнасяше откъм дракона. Само Горо остана на мястото си с отворени очи и зиморничаво потръпна.

Нощта го плашеше. Отслабналото му зрение долавяще призрачни неуловими движения, а от към езерото се дочувала подозрителни плясъци. „Зашо си забрави контактните лещи, дъртак такъв? — затюхка се той по едно време в мислите си. — Сега си сляп като прилеп“.

Намести кожите върху гърба си и продължи да се взира. Времето минаваше мъчително, една от най-ярките звезди се скри зад планинския връх. На нейно място се показа част от нащъренбената луна и стана по-светло. По едно време му се стори, че някакви черни силуети безшумно пристъпват край брега на езерото и го обзе див страх. Той се обърна и срита Барди в хълбока.

— Какво става? Време ли е да ме будиш? — разтърка сънливо очи младият мъж.

— Трябва да ме сменяш, освен това някой ходи наоколо. Говори по-тихо.

— Кой някой? Дивите хора ли?

— Не ми заприличаха на тях. Фигурите им завършваха с нещо остро.

— Какви фигури? — окончателно се разсъни Барди.

— Едни такива... черни. По-черни от нощта.

— Да не би да са били привидения?

— Тук има ли такива?

— Щом в Холивуд редовно се появяват духовете на Клерк Гейбъл, Вивиан Ли, Чарли Чаплин и Грэйс Кели, които отдавна са умрели, защо и тук да няма такива?

— Какво ще правят по тези чукари? Не виждаш ли, че наоколо няма жива душа. Кого да плашат и на кого да напомнят за себе си?

— Тогава защо ми говориш глупости?

— Наистина ги видях, кълна се!

В този момент се чу някакъв приглушен вик, после всичко отново затихна. След малко светлият сърп на луната се закри от

грамадната фигура на Дзог.

— Какво става тук? — просьска раздвоения му език.

— И ние се питаме същото.

— Идва ли някой от вас да ме буди?

— Не — отвърна рицарят.

— Някой ме настъпи по опашката. Не я заметнах, за да не го пребия.

— Не сме ние — каза категорично магьосникът. — Не сме мърдали от мястото си.

— Интересно — прозя се драконът. — Щом не сте вие, трябва да е бил някой друг. Но кой?

— Не може да е било привидение — заключи Горо. — Привиденията не настъпват дракони по опашките. Да не е било никакво животно?

— Щях да го подуша. Аз притежавам твърде силно обоняние — похвали се огромният им приятел.

— Все на нещо е трябало да ти замерише.

— На човек — отвърна Дзог след известен размисъл. — Затова не съм му обърнал внимание.

— Странна работа — отбеляза Барди. — Човек и то посред нощ, почти на върха на планината. Тук има нещо съмнително. Казваш, че фигурите им завършвали с нещо остро — обърна се той към магьосника.

— Да. И бяха съвсем черни.

— Какво може да бъде тогава? Да мирише на човек и главата му да е остра.

— Статист със заострен на върха шлем — обади се драконът. — Рицарите от Холивуд ги носеха, но тук не съм виждал такъв модел. Дори и в съседните държави, се използват заоблени.

— Това обяснява всичко — заключи рицарят. — Браво, Дзог, много си съобразителен.

— Всички дракони са такива. Винаги съм твърдял, че са по-умни от хората.

— Обясни ни тогава, този човек с островръх рицарски шлем, какво прави посред нощ на върха на планината?

— Дебне — отвърна лаконично Дзог.

— Кого?

— Когото намери. Такива като нас, например.

— Защо?

— След като дебне, следователно иска да направи нещо лошо. А ние трябва да се пазим.

Изводите на драконът разбулаха мистерията, но от това не им ставаше по-топло. Към проблемът с дивите хора се прибави и този на черните силуети. Явно никой повече нямаше да спи.

Сутринта ги завари потънали в мисли и всеки разсъждаваше по свой собствен особен начин.

„Не ми стигаше местната кал и простотия, ами към нея се прибавиха диваци и тъмни привидения“ — оплакваше себе си Горо.

„Досега не съм хрускал рицар с островърх шлем. Сигурно ще е много приятно“ — възбуждаше апетита си драконът.

“Всеки ден възникват нови проблеми. Дали някога ще постигна благodenствие на Ландрия? — питаше се рицарят.

Красивият цвят на зората обагри в розово заснеженият връх над тях. Горо срита каруцарите и ги събуди.

— Ще тръгваме ли? — попита той Барди.

— Да. Няма какво друго да правим. Освен да се разпръснем из околните храсти, за да се облекчим, а после да хапнем от питките.

— Не мога да ги понасям тези боклуци — сбърчи гнусливо нос магъосникът.

— Преди да сме потеглили, направи отново любовната магия — подсети го Дзог. — Наближаваме границата със Сандирия, а някъде зад нея се намира и Гейла. Инстинктът ми на здрав мъжки дракон го подсказва.

— Защо да не я извърша на връщане?

— Защото не мога да чакам повече. Усещам как някъде, в основата на задните ми лапи, ме обзема особен любовен гъдел. Прави каквото ти казвам, докато не съм завъртял опашка.

Докато каруцарите впрягаха конете, Горо с опасение бръкна в дисагите, с които не се разделяше и извади омазаната книга с пожълтелите кожени страници. Доста го беше страх.

„Ако объркам прочита на магията и пак попаднем Холивуд, няма да бъде лошо. Но ако се окажем в някое прокълнато място, драконът сигурно ще ме ликвидира. Въпреки, че се пише за приятел, знае ли

човек как ще реагира? Богове мои, моля ви помогнете!“ — бълскаха се мислите му.

Висшите разуми не се интересуваха толкова от него, ала гургилът се появи от собственото си измерение, подсетен интуитивно за поетия ангажимент. Невидимото същество плесна с криле и внущи в недоучената магьосническа глава необходимото.

— Пехлим, мехлим, когадиро. Ищах сал бда ихметос — Произнесе Горо съвсем правилно магическите думи и удари с книгата могъщата драконова гръд. — Готов си.

— Струва ми се, че много бързо претупа процедурата. Но като гледам, още сме тук и нищо не се е променило. Току-виж без да искаш си уцелил в десятката. Впрочем скоро ще се разбере — каза Дзог. — Но ако си направил някаква магария, вместо магия, завинаги ще те откажа от професията ти.

— Извърших каквото трябва. Хората дават пари за тази работа, а ти даже не си благодарен.

— Драконите са такива. Неблагодарни, жестоки и коварни. Но понякога държат на другарските услуги. Какъв приятел ще ми бъдеш, ако трябва да ти плащам? Сега, като ти пазя старите кокали, ти даваш ли ми нещо?

— Пак ли започнахте да се разправяте? — намеси се Барди. — Горо, вдигай дисагите си, качвай се на коня и тръгвай.

Рицарят отново поведе колоната. След около час преминаха през следващия планински проход. Околността вече даваше възможност за широк обзор и възможността за нападение от засада бе изключена. Преодоляването на нова височина разкри пред тях разклонението на пътя. Наляво ставаше по-тесен и се насочваше в дефилето, водещо към Кирикия, а надясно и надолу тръгваше към Сандирия. И те продължиха по него. По някое време рицарят изостана от колоната и се изравни с Дзог.

— Необходимо е да се скриеш някъде — каза той на грамадният им телохранител. — Наближаваме границата, скоро ще навлезем в чужда територия.

— Къде да стане?

— Където намериш за добре. Но да бъде на такова място, на което лесно да те намеря на връщане.

— Не виждам такова. Отново приближаваме към гора.

— Чудесно. Ще се скриеш зад някое вековно дърво и ще чакаш.
— А ти ще разбереш ли, къде се намира пещерата на Гейла?
— Разбира се, не се тревожи. Ще направя всичко възможно, за да изпълня обещаното.

— Имам ти доверие. Не си като алчният магьосник. Макар че сигурно и аз съм такъв, като всички останали дракони — изригна Дзог облаче дим, което при неговия нрав можеше да бъде и израз на съжаление. — Мисля, че след време ще свикнеш с това лошо мое качество.

— Не си толкова алчен, за колкото се смяташ — рече Барди. — Има хора, които са много по-зле в това отношение. Не се разсейвай, а започвай да се оглеждаш за място за укритие.

— Как ти се струва онзи голям дъб? Според теб става ли на работа?

— Доста си дебел, но да опитаме. Освен това по пътя почти няма движение, едва ли някой ще се напъне да те забележи.

Драконът се намести зад столетното дърво и легна по корем.

— Виждам ли се? — извика притеснено страшилището.

— Съвсем малко, само ако се взра. Общо взето добре избра мястото.

— Ние драконите, сме ненадминати майстори в маскировката. Връщай се по-бързо, вече горя от нетърпение да разбера новините за Гейла.

Рицарят се доближи до дървото, извади меча си и го стовари два пъти странично на дънера.

— Какво правиш? — попита Дзог — Да не би да са изскочили диви хора?

— Не. Отбелязах кората с нарези, за да не се объркам на връщане. Сега прави каквото ти се иска, но без да се движиш.

— Позата, в която съм застанал не предлага голям избор. Освен да заспя, не виждам какво друго мога да върша.

— Тогава хъркай по-тихо — посъветва го Барди и се отправи обратно към колоната от хора и каруци, която го очакваше да заеме челното място.

Те продължиха пътя си към Сандирия.

* * *

— Стой — извика снажен войник, който се появи пред тях с извадена сабя. — Намирате се на държавна граница.

Барди погледна към дървената будка до него и тънкото дърво, с което бе преграден пътя. Встрани от него беше побит дебел кол със закована напречно дървена табела, върху която пишеше на сандирски: „Добре дошли в нашата прекрасна страна“. Едва сега рицарят се сети, че жителите на Ландрия нямаха собствена писменост. „Ето с какво още да започна, когато се върна, освен с тоалетните и военното обучение — помисли той.“ Иззад войника се показва още един, после до двамата се доближи техният началник. Различаваше се от тях по червените шалвари, зелената куртка и синята шапка с кокарда върху нея. Докато рицарят разсъждаваше как ли тримата се побират в будката, колоритно облеченият човек властно запита на близък до ландирския език диалект:

— Кои сте вие и за какво пристигате?

— Ние сме търговци, поданици на крал Рогонал. Идваме в Сандирия, за да закупим припаси, оръжие и дрехи — обясни Барди, като сметна за по-добре да скрие новите си роднински връзки.

— Донякъде приличате на ландирци, изглежда ще ви пусна да преминете — реши началникът на граничната стража. — Да знаете, че ако сте такива, на връщане ще обложа покупките с мито — добави той.

— Така са се договорили кралете ни. Наистина ли сте ландирци?

— Какви други да бъдем? — учуди се рицарят.

— Знам ли? Напоследък от двете страни на границата се навъртат някакви съмнителни типове. Казват, че имали черни брони и доспехи, а шлемовете им били островръхи. Никой не знае защо се мотаят наоколо и какво търсят.

— Чуваш ли, Горо — обрна се Барди към магьосникът. Ето какви типове са ни дебнели край брега на езерото и са настъпили опашката на Дзог. Не са били привидения.

— Ох, олекна ми на душата.

— От какво ти олекна? — попита началникът. — А ако тези хора са опасни?

— Може да са такива, може и да не са — отсъди мъдро магьосникът. Но не са привидения, от които най-много ме е страх.

— Привиденията нищо не могат да ти направят, докато тези са в състояние да ти отрежат главата.

— Да, но винаги пу съм се плашил от призраци — заинати се Горо.

— Не му обръщай внимание — каза рицарят на шефът на граничната застава. — С такъв изкуфял дъртак, човек трудно се оправя. Вече може ли да минаваме границата.

— Да — потвърди униформения мъж. — С колкото повече закупена стока се върнете, толкова по-добре за Сандирия. Така ни е наредил да казваме нашият велик крал Диотемий.

Двамата войници отместиха дървото от пътя и колоната спокойно продължи надолу по склона. Нямаше никакви произшествия и след още няколко часа път пред тях се разкри прекрасна гледка.

От височината се виждаше голяма долина, която бе покrita с правоъгълници обработена земя. Кафеникаво-зелени с градините, пъстри с все още неприбраното зеле и тъмни с изораните ниви със засята пшеница. По поляните, които стигаха до тях пасяха овце и едър рогат добитък. По всичко личеше, че в тази страна се разпореждат добри стопани. Край червените покриви на селата се забелязваха дългите сгради на обори, черните точки на хората, разпръснати из полето говореха за упорит труд. В далечината се забелязваха и могъщите кули на голям замък, обграден от обширно селище. Те се насочиха право към него.

След още няколко часа, колоната пратеници на Ландирия застана пред входа на крепостната стена. Този път формалностите не бяха големи и скоро Барди, Горо, каруцарите, спряха конете и каруците в огромния вътрешен двор на замъка, който служеше за пазар. Сергиите на търговците предлагаха всичко, за което човек можеше да си помисли през тези времена. Пушени меса и колбаси, зеленчуци, брадви и триони, седла и шпори, рицарски брони и щитове, мечове, саби и бойни брадви, задморски екзотични птици, дрехи, медни съдове, зърнени храни, сущени плодове, питки, извара и разни видове сиренета. Позабравил супермаркетите в Лос Анжелис, Барди едва не се събрка от такава многообразие. Но точно за това беше пристигнал и реши да започне с оръжието и екипировката. След дълги пазарльци,

три от каруците се напълниха с мечове, арбалети, кожени брони и ботуши. По обратния път, на конете съвсем нямаше да им бъде леко. След това рицарят закупи няколко бурета с осолена сланина, пушени свински бутове, мед и орехи. Последната каруца бе натоварена с торби ситно смляно брашно. Кралската бира не влизаше в сметката, Рогонал вече сам си я произвеждаше. След като се справи с тази задача, той оставил Горо да пази стоката и се отправи към централния вход на замъка, нарамил тежката торба с дълга на собствения си тъст. Стражите, които стояха пред него кръстосаха пиките си, за да не го пропуснат.

— Накъде си се запътил, млади човече — попита един от тях и засука мустака си.

— Искам да посетя крал Диотемий.

— Нима си мислиш, че той веднага ще приеме такъв лошо облечен рицар?

— Не съм кой да е, а принцът на Ландрия. Дошъл съм да върна кралския дълг.

— Това е съвсем друга работа, макар по нищо да не личеше, че си голям благородник. Все пак ще почакаш.

Стражът се втурна във вътрешността на солидната постройка и не след дълго отново се върна. Зад него вървеше паж, облечен с хубави дрехи.

— Заповядайте, принце — повиши той степента на учтивостта си. — Младият човек до мен ще ви отведе в тронната зала. Ще таксуваме появата ви като държавна визита, без почетен караул, естествено.

Барди се обърка от броя на стълбите и завоите на коридорите, по които преминаха, замъкът бе несравнено по-голям от този на Рогонал. Накрая водачът му доближи до двама мъже с внушителен ръст и телосложение, която стояха на пост пред массивни, покрити с красива резба двери. Те ги разтвориха и с поклон го подканаха да влезе.

Разкошът, който лъхаше от всяко кътче на залата, нямаше нищо общо с бедната обстановка, с която бе свикнал в Ландрия. Стените бяха покрити със скъпи материи, масите и столовете бяха грижливо изработени и полирани. От изящните бронзови свещници струеше светлината на десетки свещи, подът под краката му беше идеално гладък. Кралският трон беше инкрустиран с тюленова кост и

скъпоценни камъни, камината зад него бе облицована с непознат красив камък. Крал Диотемий притежаваше величествена външност, беше наметнал красива, извезана със златни нишки мантия, а върху главата му се мъдреше пищна, богато украсена корона. Маниерите му бяха извънредно изискани.

— Разбрах, защо си пристигнал, принце. Добре дошъл в моята страна — протегна той благосклонно ръка, за да бъде целуната.

Въпреки вродената си гнусливост, рицарят се принуди да изпълни кралското намерение.

— Разбрах, че Рогонал са го сполетели неприятности. Моите съгледвачи ми докладваха, че някакви диви хора нападнали неколцина от търговците ми, избили ги и съсипали бирата, която от години насам доставям на вашето кралство. Аз също съм огорчен, преди тези диви хора ги нямаше или поне не бях чувал за съществуването им.

— Пристигнах поради тази причина, Ваше Величество. Нужно ни е оръжие, за да се защитим от тях.

— Много добре си направил. Има ли с какво да платиш?

— Да, Ваше Величество, вече го направих. Донесох и вашето дължимо.

Веждите на Диотемий се повдигнаха учудено.

— Това ми се случва за първи път, откакто царувам. Обикновено пращах отред войници, за да си прибирам вересиите. Откога Рогонал се е замогнал толкова?

— Няма значение. Важното е, че е намерил средства.

— Едва ли кирикийците са му дали заем. За тези от Тримония е още по-малко вероятно, тя е твърде далечна страна за него — почти на седмица път с кон от Ландирия. Но както и да е. Дай да видя какво си донесъл.

Рицарят изсипа пред трона съдържанието на торбата си.

Сепнат от блясъка на предметите, кралят стана от трона си и алчно започна да ги разглежда.

— Виж ти, каква изненада! Златни изделия, а не медни монети! Не мога да повярвам. И каква красота, какво майсторство на изработката им! Рогонал направо започва да ме съмнява.

— Няма място за подозрение, Ваше величество. Той намери тези неща скрити в мазето си. Кой знае от кога и от кого са останали. Не мислете, че има повече.

— Може да няма, а може и да има. Ти откъде си сигурен?

— Присъствах при отварянето на дупката със съкровището.

— Ами ако има и друга такава?

— Няма. Проверихме основно всички стени на подземието.

Никъде другаде не биеше на кухо.

— Жалко. Значи няма защо да го нападам... Хммм, какво се изпуснах. Ти все едно, че не си чул. Струва ми се, че старият хитрец Рогонал и тебе те е преметнал.

— Няма такова нещо — отвърна рицарят и реши да смени темата на разговор. — Ще ви помоля да ми дадете няколко войника, за да ме придружат обратно до границата.

— Имаш право, моето момче. Тук напоследък се навъртат някакви черни рицари. Никого не са нападнали още, но може да са чуждоземни съгледвачи. Ще изпълня молбата ти, за всеки случай. Ти самият трябва да си доста храбър, щом си успял да преминеш през териториите на дивите хора. Жалко, че вече си се оженил, и аз имам няколко дъщери. Но нека се върнем към предишната тема. Крал Рогонал няма да вземе за зет кого да е, без да си направи сметката. Признай си, даде ли му много парички?

— Това е личен въпрос, Ваше Величество — поруменя Барди. — Предлагам да не го обсъждаме.

— Не ти липсва чувство за такт. Сигурно далече ще стигнеш.

Кралят извади от джоба на мантията си сребърно звънче и го разтърси няколко пъти. Местния сенешал скоро се появи, беше още подебел от Монти.

— Не те виках тебе, но и ти можеш да свършиш работа — реши кралят. — Кажи на генерал Полдо да избере няколко войника, които да придружат този знатен момък до границата.

Сенешалът се зазяпа в купчината златни предмети, но Диотемий тропна с крак и той веднага се изнiza от залата.

— Имаш ли други въпроси, Барди? — попита кралят, с явното намерение да приключи визитата.

— Да, Ваше Величество. Разправят, че в Сандирия имало женски дракон, а преди да се оженя, тези страшилища бяха моя слабост. Много бих искал да узная къде се намира пещерата на обекта на интереса ми.

— Ха, що за щура идея? Нали си тръгнал да се връщаш, защо да се отбиваш от пътя си?

— От думите ви подразбирам, че знаете за такова място.

— Зная, разбира се. Може ли един крал да не знае какво се намира в кралството му? Но защо искаш да си създаваш неприятности? Лично аз съм в добри отношения с Гейла, дори тя понякога ми отпуска заеми. Отдавна се отказа да яде млади момци, в замяна на това аз редовно я снабдявам с ялови овце. Доста ми е полезна, не виждам защо трябва да я убиваш.

— Съвсем нямах предвид това. Искам да я сватосам за един много добър и богат дракон на име Дзог, който ми помага във всяко отношение.

— Във всяко казваш — почеса се кралят по слабините. — Сега разбирам откъде са ти дошли средствата. — Чакай да помисля малко. Искаш да сватосаш Гейла за друг богат дракон. Тя не е балама и сигурно ще му прибере парите, като го накара след сватбата да живее в нейната пещера. Следователно нищо не губя. Слушай, Барди, хайде да направим следното: ще ти дам мой доверен човек и каляска с бързи коне. Тук пътищата не са като в Ландирия, направил съм ги равни и гладки. Той ще те придружи до пещерата на Гейла, до там се стига удобно. И ще те пази от евентуално поsegателство. Нали разбираш, не си от местните хора, освен това драконката не те познава и докато се усетиш, току-виж те изяла. А аз нямам интерес от такова злощастно събитие. Дошъл си дотук, купил си много стока, следователно пак ще дойдеш и пак ще купиш. Предпочитам да си останеш цял целеничък. Така че ще изгубиш половин ден в пътуване, но ще свършиш добра работа за приятеля си. Още тази вечер ще те настаня в хубава стая, а твоите хора ще спят в конюшнята — там е по-топло отколкото навън. Нищо от стоката, натоварена в каруците, няма да ти изчезне, гарантирам го с кралската си чест. Трябва да си наясно, че тукашните хора не са крадливи като вашите. След като поизрязах много носове, уши, ръце и крака, изведнъж всичките ми поданици станаха много честни. Съгласен ли си с предложението?

— Да — чистосърдечно призна Барди, доволен от посоката на развитието на събитията. — Може ли по-бързо да стане?

Кралят отново извади сребърното звънче, дрънна с него и бързо се наведе да прибере златните вещи в торбата, откъдето бяха извадени. Сенешалът отново се появи, този път запъхтян.

— Изпълни ли първата ми поръчка? — попита го Диотемий.

— Войниците вече чакат при каруците.

— Отлагам задължението им за утре. Сега ще наредя друго: вземи каляската на дъщерите ми и тръгвай с уважаемия принц към пещерата на Гейла. Той ще ти обясни за какво отива там.

— Веднага ли, Ваше Величество.

— Да, незабавно. Хайде, тръгвайте двамата. Довиждане, принце. Пожелавам ти пак да се срещнем при същите обстоятелства.

7.

Доволен от оказаната му чест, Барди се наслаждаваше на пътуването. Беше отворил страничният капак на луксозното превозно средство и подал глава навън, любопитно оглеждаше местността, през която преминаваха. Дърветата бяха същите, като в Ландирия, останалата растителност не бе различна от тази, с която бе свикнал от детството си. Кравите и овцете, които пасяха по поляните, кучетата и кокошките, които се мотаеха по дворовете на спретнатите селца, през които преминаваха, не се отличаваха от тези в родната му страна. Дори и селяните, като се изключат по-колоритните им дрехи, бяха почти същите. Природата не признаваше границите, измислени от хората. Единствено пътят под колелата на каляската, окачени върху еластични железни шини, намекваше, че се намира някъде другаде. Бе равен, липсваха дупки и коловози, каретата почти не подскачаше.

Рицарят вмъкна обратно глава в кабината и се озова срещу тълстия човек, който отегчено го погледна. Седеше върху тапицираната с червен плюш седалка и почти дремеше. В продълговатия отвор зад главата му се виждаше част от капрата и задникът на кочияша.

- Колко път ни остава? — подхвана Барди разговор.
- Около десет килтанка — отвърна с неудоволствие сенешалът.
- Тази дума нищо не ми говори. В Ландирия имаме други мерки
- Един килтанк е равен на десет магра, а един магър — на сто лакти.

„И тук използват десетична система“ — помисли младият мъж и произнесе на глас:

- Следователно не сме далеч от целта.
- На половин петел време.

„Петлите кукуригат три пъти — посред нощ, към четири сутрин и при изгрев слънце. Ако приемем такъв период за четири часов, остават около два часа път.“ — пресметна рицарят и машинално

погледна часовника си, скрит под ръкава на ризницата. Тя беше поиздраскала лъскавата му част.

— Какво е това нещо? — прояви внезапен интерес тъстакът — Дай да го видя.

Барди откачи непознатия за него предмет от верижката му и го подаде.

— Я виж, ти! Кръгче от блъскав метал, а в средата му нещо като вода, под която се сменят някакви черни знаци. И каква майсторска метална плетка на гривната, което го прикрепя върху ръката. За какво служи?

— Измерва времето.

— Сигурно е направено от ковачи-магьосници. Виждал съм пясък и вода да измерват време, но в тази изящна вещ нищо не бълбука.

— Екранът е цифров, от течен кристал — поясни рицарят. — Часовникът е изработен от хора.

— Ще ме побъркаш с тези обяснения. От къде намери този... времовник?

— От далечна задморска страна.

— Продаваш ли го?

— Не.

— Тогава не искаш ли да го подариш? Щом веднъж си намерил такъв, може и да си намериш и друг.

— Няма да стане.

— Язък — съжали сенешалът и му подаде електронната машинка. — Друг път не бях виждал такава удивителна вещ. Чуждоземните магьосници-железари много са се потрудили над нея.

— Направена е с машини, а машините са създадени от хората.

— Не ми замътвай главата. Не съм чувал, за съществуването на... как го каза... такива мишини. Имаш ли да покажеш още нещо задморско?

Барди се порови в джоба на панталона си, измъкна от там двайсет и пет центова монета и му я подаде. Тъстият мъж се наведе навън, за да я разгледа по-добре на светлината. Очите му се облещиха.

— Изумително — каза той, след като прибра главата си обратно.

— Невероятна изработка. — Монетата сребърна ли е?

— Не.

— Подари ми поне нея. Ще я показвам на децата.

— Вземи я — рече рицарят, за да се отърве от нахалния сенешал, но това изглежда не беше лесно. — Нямам нищо повече за показване.

— Добре де, не сърди. Всеки ден не пътувам с принцове. Та казваш, тръгнал си да сватосваш Гейла за друг дракон. Знаеш ли колко е проклета?

— Не.

— Не си много сладкодумен, а трябва някак си да убиваме времето. Какво си й донесъл за подарък?

— Разни работи.

— Какви?

— Много си любопитен. И да ти кажа, няма да разбереш. Никога не си виждал такива неща. Знаеш ли какво? Реших да подремна. Като пристигнем, събуди ме.

Рицарят се облегна на гърба на седалката и притвори очи. Сенешалът нямаше повече какво да прави, освен да мълкне.

* * *

— Ставай! — разтърси рамото му той по някое време. — Пристигнахме.

Барди разтърка очи, взе торбата с подаръците, излезе от каляската и се огледа. Бяха спрели до някакви гъсти шубраци, през които се виеше едва забележима пътека стръмна пътека.

— Сега продължаваме нагоре, изкачването няма да бъде лесно — каза тъжно тълстият човек. Следвай ме!

Докато дебелакът пъхтеше пред него, рицарят успя да одере лявата си ръка в някаква драка и изруга на ум. Приятелството изискваше жертви.

След десет минутно катерене, стигнаха до малка поляна, зад която се издигаше скала, а в нея зееше мрачният вход на драконовата пещера. Наоколо се разнасяше специфична воня. Барди си помисли, че докато бе спал в каляската, беше пропуснал да проследи подробностите на местността около драконовото убежище. На връщане трябваше да внимава, за да ги запомни.

Сенешалът се доближи до тъмния отвор и гръмко се провикна:

— Гейла, покажи се! Аз съм, Горгола-а-ан!

Известно време остана тихо, след кова откъм пещерата се чу приглушен шум. Показа се озъбена драконова глава, над която светеха злобно типичните за такова чудовище грамадни очи.

— За какво си се домъкнал? — изригна драконката солиден пламък, който едва не опърли косите им. — Пак ли ще искаш пари назаем? Разбрах, че мошеникът Диотемий ги взема от мен, а после ги дава на съседните кралства срещу по-висока лихва. Тези номера вече не минават.

— За съвсем друго сме дошли този път, скъпа Гейла. Младият мъж до мен иска да те сватоса. Казва се Барди и е принц от Ландирия.

— От тази жалка страна ли? Много ми е любопитно, какво ще предложи. Да не би да се отнася за онъ дрипльо Дзог? Когато го срещнах преди сто години, беше почти умрял от глад. Сега може да си е въобразил, че ще го издържам

— Напоследък много се е замогнал, уважаема — пристъпи напред рицарят. — Достатъчно е напълнял и е доста богат.

— Какво ми праща тогава? Покажи го!

Барди се осмели да направи още няколко крачки напред и изсипа съдържанието на торбата пред муциуната ѝ. Устата на сенешала зейна.

— Да не би да твърдиш, че всички тези красиви предмети са златни?

— Да, ваше драконейшество.

— Викай ми Гейла. Въпреки, че съм зла, обичам интимностите. Инстинктивно усещам, че с такъв като теб мога да се разбера. Да ти призная, не ми е притрябал съпруг, но като че ли взех да се позамислям. Дзог има ли още такива полезни и красиви златни вещи?

— Да, Гейла. В голямо количество.

— Колко голямо?

— Още десет пъти по толкова.

— Не думай! Всъщност като се размисля, все някога ще трябва да свържа живота си с някой тъпанар. Но все пак ми трябва време, за да свикна с такава мисъл. По принцип драконите не вдигат сватби, така излиза по-икономично.

— Не може ли сега да решите?

— Слушай какво, Барди. Дай да си говорим на „ти“ и да бъдем откровени. Не че кой-знае колко ми е притрябал съпруг, но Дзог

изглежда не е съвсем за изхвърляне. Кажи му да си събере имуществото и след месец да пристигне при мене с него. Може пък и да му окажа нужното внимание.

— Да разбирам ли, че отговорът е твърдо „да“?

— Така е. Сега тръгвай обратно, имам да дояждам нещо.

Рицарят въздъхна с облекчение. Ангажиментът му към Дзог му беше изпълнен.

Въпреки че по обратния път сенешалът непрекъснато го заговаряше, Барди не изпусна нито една подробност от околната местност. Дзог щеше да иска точни обяснения за местоположението на пещерата.

Някъде към привечер, каляската влезе в кралския замък.

— Доста се притесних, докато те чаках — посрещна го Горо. — Свърши ли работата?

— Всичко е наред, Дзог е сватосан. Гейла се съгласи той да отиде при нея след месец.

— Защо точно след месец?

— Защото трябва да свиква с мисълта, че ще бъде омъжена.

— Какво толкова ще му мисли? Всяка жена се радва при мисълта за брак.

— Да, но тя не е жена, а женски дракон.

— Все тая. Иска да си придаде важност. Ще видим какво ще излезе от тази работа — отбеляза скептично магьосникът. — Все пак магията ми е оказала нужния ефект.

— Или тя, или златните предмети за сватосването.

— Магията е по-важна — изрече Горо убедено. — Дъртият Дзог трябва да черпи, след като няма намерение да ми плаща за услугите.

— Не го обиждай. И ти не си в първа младост, но никой не ти го натяква. Ще отиваш ли да спиш с останалите в конюшнята?

— Аз и конюшня? Къде ме търсиш? Отдавна отвикнах от такива мизерни места.

— Къде ще отидеш тогава — попита Барди.

— Имам си резервирана стая. Дори поисках да ми сложат затоплени тухли под завивките.

— Как се уреди?

— По същия начин, както предишния път. Направих дребна магия на сенешала Горголан с помощта на метални вълшебничета —

потупа се Горо по пояса. — Тук има още от тях, винаги вършат добра работа.

— Тогава лека нощ.

— Лека да бъде. Утре ще видим, дали няма нещо задигнато от покупките.

* * *

На другата сутрин опасенията на магьосника не се оправдаха — всичко закупено беше на мястото си. Методът за предизвикване на честност, разработен от крал Диотемий, бе дал прекрасен ефект.

„Няма да бъделошо и вЛандрия да поизрежатнякой друг нос или ухо. Отсичането на крака и ръце ще бъде по-нецелесъобразно, ще намали капацитета на човешките ресурси“ — помисли Барди, докато се приготвяше за заминаване.

Придружени от кралските войници, по обратния път не срещнаха никакви премеждия, но конете едва влязаха нагоре тежкия си товар. По пладне стигнаха до граничната застава. Началникът на стражите прегледа закупеното, рицарят плати митото, и колоната продължи пътя си в родната Ландрия. Скоро стигнаха до белязаното дърво.

— Излизай! — провикна се Барди. — Ние сме!

— Кои вие?

— Тези, дето те оставиха да се криеш тук. Предполагам, че не си мърдал насам-натам.

— Бях легнал по корем, не употребявах други пози — измъкна се иззад дървото драконът. — Казвай какво стана? Гейла вече обича ли ме?

— Не зная дали те обича, но се съгласи да те вземе за съпруг.

— Каква прекрасна новина! — възклика въодушевено Дзог и притвори очи от умиление. — От двеста години насам си мислех за това непостижимо щастие. Ще си имам половинка, ще се навъдят и дракончета! Кога ще настъпи събитието?

— След месец. Толкова време ѝ трябало на Гейла, за да свикне с мисълта за съвместно съжителство. Иска да отидеш при нея, заедно с имуществото си.

— А тя не може ли да дойде при мен с нейното?

— И да може, не иска. Ти се натискаш за нея, следователно ще правиш каквото и е угодно.

— Така е, за жалост — изригна драконът облаче дим. — Женски капризи.

— Докато настъпи това блажено за теб време, ще трябва да свършим много работа — отсъди рицарят. — Да се връщаме там, откъдето тръгнахме.

* * *

Те отново пренощуваха на брега на езерото, но този път нито се появиха привидения, нито някой настъпи опашката на Дзог. Внушаващото респект чудовище предвождаше колоната по пътя им през гората и дивите хора не посмяха да ги нападнат. Без повече перипетии, те стигнаха до неговата пещера. От там до замъка на крал Рогонал не беше много далече.

— Слушай, Дзог — рече Барди. — Защо да не продължиш с нас?

— По каква причина?

— За да продължиш да ни пазиш, Остава ни да преминем и през средната гора.

— Драконите водят потаен живот в пещери. Нататък няма такива.

— Няма защо повече да се криеш. Наистина, хората отдавна не са те виждали, но бързо ще свикнат с вида ти. Освен това няма да бъдеш толкова социално изолиран.

Драконът се замисли. Като че ли обстановката в Холивуд наистина беше успяла да промени манталитета му. Той се сети, че когато не хапваше овце от хладилния камион и не спеше, наистина беше изпитвал чувство на скука.

— Ще дойда с вас, но при едно условие: по пътя ще ми купиш нещо годно за ядене. Знаеш какво.

— Защо само аз да поемам разносците ти? — попита младият мъж.

— Защото трябва да пестя средства за бъдещия семеен живот. Не съм принц като теб.

— Така да бъде. Тръгвай!

* * *

Когато преминаха през Бягай-по-далече-оттук, селяните проявиха голяма доза смелост. Вече се бяха нагледали на страшни неща, а Дзог все пак им беше съсед и донякъде го познаваха. Новината за новия принц също бе плъзнала и всички искаха да го видят по-отблизо.

Барди използва проявата на внимание и бързо се спазари да купи няколко овце, болnavo теле и дръглива крава. Завързаха ги с въжета зад каруците и отново потеглиха.

Присъствието на дракона ги пазеше от беди. Докато преминаваха през средната гора не им се изпречиха нито разбойници, нито диви хора. Някъде в късния следобед колоната спря пред вратите на замъка. Крал Рогонал изскочи отвътре и доста чевръсто за годините си, се спусна към зет си.

— Донесе ли бира? — бе първия му въпрос.

— Нали вече я произвеждаш?

— Да, но докато те нямаше отново имах гости. Изпихме всичкото налично количество, без да дочекаме края на перментацията.

— Не мога да ти помогна. Натоварихме каруците с по-важни неща.

— Съществуват ли такива?

— Забрави ли за какво си говорихме, последния път? — ядоса се Барди. — Платих ти дълга към краля на Сандирия, купих необходимото оръжие и хранителни припаси, които ще ни подкрепят в случай на обсада. Дивите хора стават все по-нахални, по пътя отново ме нападнаха. Така ме цапардосаха, че десният крак още ме боли. Къде е принцесата, моята съпруга?

— Сигурно се е зазяпала по онези подвижни картички, които донесе. Напоследък взе да ми приказва на език, който не разбирам. Има вид на леко мръднала. Поне едно буре с добра течност да беше донесъл. Горко ми през следващите дни.

Кралят се обърна и тъжно закрета обратно.

— Знаеш ли какво забравих да ти кажа? — обърна се той по средата на пътя. — Тези, дето ми се домъкнаха и ми изпиха бирата, не

бях ги поканил. Дойдоха да търсят защита от дивите хора, които ставали все по-нахални.

— А ти какво им каза?

— Че принцът се е заел с тази работа и скоро ще оправи нещата.

Очите на Рогонал внезапно се оцъклиха. Едва сега беше забелязал страшилището, скромно останало в края на колоната.

— Какво е това чудовище? — запелтечи кралят. — Ти ли го домъкна?

— Казва се Дзог и е съвсем почтен дракон. За в бъдеще го считай като част от въоръжените сили на кралството. Кажи новината и на останалите в замъка, трябва бързо да свикнат с него.

— Всички са се побъркали. И Скублъто напоследък съвсем прекали с животиите си, затова го изгоних. Но току-виж пак се върнал, няма къде другаде да отиде — заключи старият човек и побърза да се шмугне там, откъдето се бе появил.

* * *

Барди завари любимата си жена да се тресе под такта на музиката. Беше сложила слушалките на ушите си и не чу влизането му. Той махна с ръка пред очите ѝ и след като установи липсата на ефект, нервно изключи уредбата.

— Защо ми прекъсваш удоволствието? — извика Розамунда. — Тъкмо слушах любимото ми парче.

— Няма ли да ме поздравиш с добре дошъл? Едва се домъкнах жив до тука.

— Добре де, добре дошъл. Какво ми донесе от чужбина?

— Нищо. Там нямаше нищо интересно.

— Как така нямало? В Сандирия винаги шият хубави рокли.

— Не си ми казала че имаш нужда от тях, а аз дори не ти зная мерките. И бях тръгнал за съвсем други неща.

— Един мъж не трябва да се подсеща, а ти никак не ме обичаш — нацупи се принцесата. — Докато те нямаше, на три пъти се чудех какво ще ми донесеш.

— Нима не помисли ли за мен, самия?

— Че кой друг можеше да ми донесе подаръци?

— Браво на тебе, изглежда съм намерил идеалната си любов.

— Наоколо няма да намериш друга жена, по-съвършена от мен, набий си го в главата. Ще ми доказваш обичта си, като ми правиш подаръци. Друг път да не чуя, че не си се сетил за мен!

— През всичкото време мислех за теб, образът ти не ми излизаше от главата — призна рицарят.

— Не е било достатъчно — отряза го Розамунда. — И ще си понесеш наказанието. Тази вечер да не си ме докоснал в леглото.

— Но защо, скъпа? Толкова те обичам!

— Видях колко ти е обичта. Сега ми включи уредбата — нареди тя и отново си сложи слушалките.

Барди се видя в чудо. Брачните отношения започваха да буксуват. Дълбоко замислен, той свали ризницата и разпаса меча си, след което влезе в малката съседна стаичка, смъкна панталона си и клекна над дясното гърне, което все още беше негово. Очакваше го неприятна нощ.

8.

Мобилизираните войници стояха строени пред генерала си, така, както той им беше показал. Тримата стотника се пъчеха пред образуваните карета и недоумяващо опипваха дръжките на мечовете си. Облечени в новите си снаряжения, те почти приличаха на римските легионери от Холивуд. Барди доволен ги огледа.

— Свободно! — нареди той. — Днес ще пристъпим към физически упражнения и бой с тояги. Точно на пладне ще дам почивка. Следобед ще се биете със забити в земята колове. Най-усърдните от вас ще бъдат избрани за десетници. Тръгвайте да сечете тоягите! Кръгоом, марш към гората!

Половината от войниците се обърнаха в правилната посока, другите се завъртяха и се оказаха в същото положение. Същото се случи и с един от стотниците.

— Ей, ти, ела насам — повика го рицарят.

Усетил, че има нещо нередно, едрият мъж неуверено се приближи.

— Как ти е името?

— Дого — господин принц.

— Ще се обръщаш към мен с Ваша Светлост и мой Генерал.

— Добре, Ваша светлост и мой Генерал.

— Само с едно от двете. И няма да казваш „добре“, а „тъй вярно“ или „слушам“.

— Тъй вярно, Ваша Светлост.

— След като си толкова схватлив, защо отново си пред мен, а не тръгна към гората? — попита Барди.

— Защото казахте кръгом. Кръгът винаги завършва оттам, от където започва. И аз се учудих, като не видях дърветата.

— Кръгом е военен израз. Ето виж как се прави.

Новоизпеченият генерал кръстоса крака, завъртя се и си обърна в обратна посока.

— Ясно ли е? — попито той стотника.

— Тъй вярно! Трябваше да ми го покажете предварително.

Войниците, които бяха останали на местата си внимателно следяха разговора. Дого ги погледна и изрева:

— Кръгоом марш, дръвници! Всички към гората!

Барди се радваше на проявената съобразителност и си помисли, че наистина трябваше да започне обучението с елементарни обяснения. Но Дого след малко се върна запъхтян при него.

— Появи се голям проблем, Ваша Светлост — почеса се той зад ухoto.

— Ще започнеш с „разрешете да доложа“. Ще стоиш мирно и няма да се дръгнеш.

— Добре, разрешете да доложа, Ваша Светлост! Появи се много голям проблем.

— Без „добре“, разрешавам.

— Няма с какво да отрежем тоягите. Брадвите са в казармата.

— А мечовете за какво са?

— Не се сетихме, Ваша светлост.

— Друг път да се сещате. Хайде тръгвай обратно! Кажи на другите стотници какво обясних преди малко, а те да го предадат на десетниците. Накрая да стигне до войниците.

— Тъй вярно, мой Генерал!

„Браво, Дого! — каза си Барди. — Някой ден ще стигнеш най-малко до чин полковник и ще можеш да ме заместваш“.

Военната дисциплина не се постигаше лесно. Някой си Гандо от Бягай-по-далече-от-тук така и не се научи да не обърква левия си ботуш с десния. Друг някой си Корко от Прескочи-клечка винаги слагаше кожения си шлем обратно и се налагаше стотникът му да го оправя в правилното положение. Но още от първия ден мнозинството във войската придоби опит. Войниците бяха разбрали, че отрязването на по-дебела тояга съдържа в себе си преимущества и носи по-малко синини по тялото.

Всеки ден рицарят-генерал отделяше по два часа за физически тренировки край брега на реката. Караже здравите момчета да повдигат големи камъни и да ги хвърлят в нея, за да станат още по-силни. Поради тези действия дългата купчина във водата нарастваше и след седмица реката почти промени коритото си.

Боят със забитите в пръстта колове беше най-безопасен, но от него също се придобиваше ловкост. На десетия ден главнокомандващият започна с упражненията с хладно оръжие и стрелба с арбалети, като показваше различни тактики и хватки. След още две седмици вече можеше да се каже, че генерал Барди най-сетне притежава собствена войска.

Розамунда почти не забелязваше непрекъснатото му отсъствие. Тя толкова се беше увлякла в гледане на филми и музикални изпълнения, че дори забравяше да се храни. Горо с мъка я откъсваше от приятните занимания, за да продължава с уроците по английски. След като той се беше преместил в замъка, престижът му на магьосник беше нараснал. Селяните от околните села често пристигаха при него, за да им прави дребни магии. За добро снасяне на яйца от кокошките, за повече мляко от кравите, против уроки или нощно напикаване. Въпреки че беше достатъчно богат, Горо не се стесняваше да прибира мизерните им медни петачета. Той беше алчен по природа и щеше да си остане такъв, въпреки че отдавна беше забравил мизерията. Крал Рогонал имаше причини да се чувства доволен — от Кирикия все още не бяха пристигнали пратеници, за да си приберат дълговете. След няколко дълги бдения в мазето той установи, че ферментацията в заветните бъчви е завършила и този път щеше да се радва на бира с по-добро качество, която този път нямаше намерения да предлага на когото и да било друг. Беше се снабдил с зет, който проявяваше усърдност в мерките за защита на кралството, а в замъка му се намираше и магьосник. Присъствието на двамата със сигурност подобряваше международния му престиж.

Разбрали за сформирането на войската, при него отново пристигнаха няколко селски старейшини, които го молеха за незабавна помощ. След като поговори с тях, кралят разбра, че дивите хора за първи път бяха нападнали няколко къщи в едно от селата и бяха отмъкнали всички свине, кози и кокошки. След този случай, селяните вече залоствали портите си с дебели талпи, правели високи огради и се страхували да излизат извън очертанията на дворовете си. Овчарите отчаяно търсели здрави и едри кучета, тъй като повечето от техните собствени били пребити от сопите на варварите. Диваците все още не ги закачали открито, тъй като донякъде съобразявали, че все някой трябва да пасе овцете и да се грижи за размножаването им.

Научил достатъчно, кралят се сети как по-бързо да се отърве от делегацията.

— Какво ви казах предишния път? — попита той гневно. — Към кого да се обръщате по такива въпроси?

— Към главнокомандващия, принц Барди — отвърна Сарко от Бягай-по-далече-оттук и поглади спълстената си руса коса от смущение. — Но ние за всеки случай решихме да дойдем при вас, Ваша Светлост.

— И да ме занимавате с въпроси извън моята компетентност ли? Я ми се махайте от главата — разгневи се той, напусна тронната зала и се запъти към съкровеното си мазе.

Селските старейшини разочаровано се оттеглиха и не след дълго откриха рицарят-генерал да дава разпореждания на военния плац. Нодо от Слънцепек се осмели да се приближи до него.

— Спаси ни, велики Принце! — примоли се прочувствено той.

— Напоследък живеем в непрекъснат страх.

— Нали това се опитвам да правя. В близко време ще започна военни действия, но кога — няма да ви кажа. Това е военна тайна.

— Дано да е много скоро — изрече с надежда Кори от Прескочи-клечка. — Защото ако продължава така, дивите хора ще ни изядат и ушите.

— Както виждате, правя всичко възможно за нашата защита. Имайте още малко търпение.

Старейшините си тръгнаха леко поомърлушени, но все пак в тях се появи надежда. Барди ги изпроводи с поглед, погледна часовника си и реши, че е време да се прибира в замъка. Чувстваше се извънредно уморен, а мислите за войската му продължаваха да го занимават. Беше въоръжил войниците си с мечове, щитове арбалети и бойни брадви, но като че ли нещо липсваше. „Копия — сети се той. — Още утре ще заръчам на ковача да изработи за тях железни накрайници. А тънки дървета тук не липсват.“ Поуспокоен от правилно взетото решение, рицарят смело се насочи към покоите на собствената си жена.

* * *

— Здравей скъпа — приближи се той към Розамунда и я целуна по сладкото вратле.

Тя беше седнала пред уредбата и изпиваше с очи действието на филма, който беше пуснala.

— Тихо, не ми пречи — произнесе недоволно тя. — Този го гледам за трети път. Сега ще се появи Сандораг и ще пръсне главата на извънземния изрод с бластера си. А после ще освободи омагьосаната в силово поле Меланойа. След това ще падне голяма любов в безтегловно състояние.

Барди я погледна изумен — изреченията й бяха смесица от ландирски и английски думи, а тя произнасяше последните без да се смущава и запъва, сякаш беше израснala с бластери и силови полета. Скъпата му жена наистина беше необикновено схватлива личност.

Рицарят се нахрани с вечерята, оставена на масата в ъгъла съблече дрехите си и се излегна на широкото легло на принцесата. Но изцяло погълната от гледането на филма, тя изобщо не го забелязваше.

„Дали да не скрия проклетата уредба? — разсъждаваше той под завивката си. — Какво ли е правила по цял ден, преди да донеса проклетата придобивка?“

Но след като поразмисли малко, реши, че при сегашната му заетост, за Розамунда е по-добре да продължава със заниманията си.

Най-сетне филмът свърши. Тя се приготви за спане и най-сетне благоволи да легне до него. Барди веднага се присlamчи към тялото й, в търсене на близост.

— Не сега — отряза го любимата му жена. — Друг път.

— Защо? — попита обиден той.

— Защото си мисля за главния герой на филма, за неговата смелост и галантност. Ти нямаш толкова силно изразени качества.

— Но той е само един артист. Познавам го, в живота Сандораг е типичен мухльо.

— Не ме интересува. Важното е как съм го възприела от ролята му. Не е редно да върша с теб разни работи и да си мисля за него.

— Не вярвах, че такъв боклук може толкова да те впечатли. А и филма не е първокласен. Никога не е печелил награди.

— Нарочно ми ги разправяш тези неща, за да мисля по друг начин. Какво да направя, като Сандораг толкова ми хареса?

— Да обърнеш повече внимание на съпруга си и да забравиш за него.

— Няма — заинати се принцесата.

— Майната ти, тогава — ядоса се Барди и се обърна на другата си страна.

Гургилт — подобрител на съдбата му, увисна над нея и се опита да промени мнението й, но се сблъска с такава проява на упорство, с която дори едно по-висше същество не можеше да се справи. За първи път му се случваше да бъде толкова безсилен. Не му оставаше друго, освен да плесне с крила и да се завърне в измерението, от което се бе появил.

* * *

Утрото е по-мъдро от вечерта, както гласи старата поговорка. Забравил за снощните неприятности Барди се измъкна пръв от леглото, обслужи гърнето си, посегна към пяната за бръснене и установи, че почти се е свършила. В запасите му се намираше само още една опаковка. „Какво ли ще стане, ако си пусна брада? — зададе си той уместен въпрос. — Сигурно ще изглеждам по-мъжествен“ — успокои го собственото му самочувствие и докато още не бе взел това окончателно решение се обръсна, после се обърна към ведрото и изми със студена вода лицето си.

Почувства се освежен, закуси с галета и конфитюр, изпи чаша пепси-кола и бързо се облече. Държавните дела го чакаха, първата му работа бе да отиде при ковача.

Към обед копията вече бяха готови и той нареди да ги отнесат при войниците. След това се зае да им обяснява боравенето с новия вид оръжие, което бе доста по-лесно от въртенето на меч. Раздаде го на една трета от войската си — на тези, за които не достигаха бойни секири.

Днешното следобедно учение беше проведено в пълно бойно снаряжение. Околността гръмна от ударите по щитовете, а драконът, който обикновено дремеше някъде наоколо бе принуден да се събуди. По едно време и цар Рогонал се подаде от замъка си, за да разбера каква е причината за тази шумотевица.

Барди остана доволен. Бившите селяни се налагаха мъжки и изглеждаха готови да защитят родината си. След като те се умориха да се налагат взаимно, той преустанови учебния бой и даде знак всички да се строят в редици.

— Храбри съотечественици — обърна се към тях с подходящ патос. — Очаква ни първото изпитание. Възможно е много от вас да паднат в истински бой, но тяхната смелост ще остане в сърцата ни. Утре ще тръгнем на поход срещу дивите хора.

— Дали сме достатъчно подгответи, мой Генерал? — осмели се да го попита Дого. — Онези са доста яки типове!

— Това може да се провери само в истински бой — увери го рицарят. — Сега отивайте в казармата, искам добре да си починете. Знаете какви са военните закони. Ако някой дезертира тази вечер, ще бъде осъден на смърт.

— Едва ли ще се намерят такива — успокои го стотникът.

— Може да има, а може и да няма. На следващата сутрин първата ти работа ще бъде да преброиш хората си.

— И аз ли ще идвам? — попита Дзог, който се беше доближил до него.

— Без теб не може — заместваш цял танк. — Само че ще вървиш последен, за да не плашиш дивите хора. Те трябва да ни нападнат, за да ги избием. Ще проведем две наказателни акции. Една в тази гора и една в по-голямата, по пътя към Сандирия. Сигурно дълго ще се мотаем между дърветата.

— А защо да не ги примамим? Прояви малко военна хитрост, Барди. Докарай на някоя поляна няколко овчари със стадата си, скрий хората си наоколо и ги накарай да се маскират с клони. С две думи направи засада. Така ще бъде много по-добре, отколкото да се провираш през шубраците. Ще имаш и добра видимост, за да командваш действията на войската.

— Дзог, знаеш ли, че скоро много ще ми липсваш? — каза рицарят. — Но докато все още си тук, те назначавам за мой главен съветник.

— Отдавна трябваше да го направиш. Колко пъти съм ти казвал, че драконите са по-умни от хората. А добрите съвети е редно да се заплащат. Нареди да ми донесат някоя овца. Грижиш се за воиниците си, а мен ме забравяш.

— Коремът ти се е подул като балон. Още малко и ще се спука.

— Не му бери грижата. Първо той си е мой и второ е МНОГО ГОЛЯМ КОРЕМ — подчerta той с подходяща интонация последната част на фразата си. — Може да побере цяло стадо.

— Прави каквото искаш — реши да не спори рицарят. — Наистина, като не мислиш за здравето си и повишения холестерин, коремът наистина си е твоя работа.

— След като се убеди, че е така, отивай при сенешала и му кажи да ми донесе исканото.

Барди се насочи към замъка и при влизането си в двора му едва не се сблъска с Горо.

— Извинявай, че те срещнах — произнесе магьосникът.

— Какво искаш да кажеш.

— Че напоследък не обръщаш никакво внимание на приятеля си.

— Не виждаш ли, зает съм. Подгответях похода срещу дивите хора.

Ако толкова държиш да ме виждаш, утре тръгвай с мен. Сигурно ще има жестока битка.

— Ако поразмисля, всъщност не държа толкова да те придружавам — призна си Горо. — Старите ми кокали не са подходящи за такива геройски дела.

— Тогава направи магия за победа — рече рицарят-генерал.

— Виж това пу го мога. Съвпада със специалността ми.

— Да не забравиш. Ще я направиш още тази вечер. Как върви преподаването на Розамунда?

— Тя вече не се нуждае от такова. Помни като слон, както казваха в Холивуд. Всичките ми уроци се запечатаха в главицата ѝ и вече сама си превежда филмите. Последния път ме отпрати, като ми каза да си намеря други занимания.

— Я виж ти. Изглежда съм се оженил за наистина способна принцеса.

— Как да не е такава? Почти ти изяде припасите, обсеби ти вещите, накичи се със златни бижута и взе да диктува семейното положение. Както е тръгнало, гледай да не те изгони от замъка.

— Ти откъде ги знаеш тези подробности и какви ги приказваш?

— попита го ядосано Барди. — Дрънкаш, колкото да не заспиш!

— Ти си приспания, но все някой ден ще се събудиш. — Старите магьосници по-добре ги разбират работите. Горивото на колата ще

свърши, филмите все някога ще ѝ омръзнат, а специалните лакомства няма да ги има. Ще трябва да минете на печено овнешко с питки подметки. Впрочем какво стана с бирата в алюминиевите кутии, която донесе? Не виждам такива опаковки да се мотаят из замъка, а те сега са станали много модни. Слугите ги използват за чаши и една празна кутия от пепси-кола върви по две петачета.

— Добре, че ме подсети. Сака с бирите като че ли остана в багажника на колата.

— Ако Рогонал разбере, сигурно ще те убие. Липсата на тази скъпоценна за него течност го принуди да стои по цели дни в мазето си и да слухти по бъчвите. На твоето място изобщо няма да му я показвам. По-скоро ще напия тази вечер Розамунда.

— Защо?

— Ами сещай се. Утре отиваш на бой, всичко се случва. Нали трябва да получиш необходимия тонус?

— Хммм — замисли се младият мъж и реши да смени темата. — Ти накъде се беше запътил?

— Ами да си побъбря с Дзог. Той много не ме обича, ама карай да върви. Старите хора обичат да приказват, а когато няма с кого, животът им става скучен. Слугите са прости. Ще ми говорят глупости и ще ме молят да им правя безплатни магии. Принцесата вече не ме иска, ти си вечно зает, а Рогонал не излиза от мазето си. Така, че се сетих за дракона.

— Отивай тогава — каза му Барди, обърна се да види дали изчезва през входа на замъка и се отправи към колата си. Съветът на магьосника не беше съвсем за изхвърляне.

Взел десетина бири в пластмасов плик, Барди се отби при сенешала и му нареди да снабди Дзог с исканото животно, после се запъти към собственото си жилище.

Завари жена си с обичайното ѝ напоследък занимание. Този път гледаше филм с негово участие и благоволи да извърне глава към него.

— Добър си като артист, но не си съвършен — реши да се заяде тя с него. — И най-впечатляващата ти сцена е тази, в която се оправяш с извънземното чудовище, което излиза от бордовия компютър. Но все пак не можеш да се сравняваш със Сандораг.

— Нали доскоро бях твоят герой?

— Вярно, така беше — призна тя и въздъхна. — Но нещата в живота са преходни.

— Какви ги дрънкаш? — усети гняв рицарят, но се сети за съвета на Горо и реши да го уталожи. — Виж какво съм ти донесъл, скъпа.

— Какво е това?

— Най хубавата бира на света. Датска е.

— Този боклук ли? Дай го на баща ми да се налива. Веднъж опитах от неговата помия и веднага я изплюх.

— Да но това питие е съвсем различно. Опитай от него, след това ще приказваме.

Барди отвори една от кутиите, наля чаша пенлива течност и с елегантен жест я поднесе.

Розамунда отпи глътка, замижа за миг, после млясна с език и отпи още една.

— Това е нещо съвсем различно — установи тя. — Приятно е да се пие.

— Ще го оставим само за нас двамата. Няма да казваш на Рогонал — предупреди я съпругът ѝ.

— Да не съм луда? Нали нищо няма да остане. Налей ми още.

Той само това чакаше.

Принцесата започна да обръща чаша след чаша и скоро движенията ѝ станаха привични, като на всеки пияница. Изглежда, че наследеното от Рогонал си казваше думата.

След петата бира, жена му изгледа със замъглен поглед.

— Ела при мен, скъпи ми Сандораг — прошепнаха нежните ѝ устни.

Барди реши да не започва скандал, сигурно беше много опиянена, за да направи такава груба грешка. И той ѝ прости, като я взе в обятията си.

9.

Преди да обяви началото на похода, генералът свика военен съвет. Състоеше се от тримата стотника и Дзог, а Горо беше повикан като наблюдател. Войниците вече бяха строени и потръпваха от сутрешния студ. Цареше полумрак, до изгрева на слънцето оставаше доста време. Беше късна есен и зимата напомняше за своето пристигане.

— Съbral съм ви, за да обмислим предстоящата си тактика — започна главнокомандващият. — Обмислих вчерашното предложение на Дзог, в него имаше много рационални елементи, но се намираха и известни слабости. Той предложи да намерим подходяща поляна, да закараме там няколко стада и да устроим засада, като замаскираме войниците в околността ѝ. Идеята е добра, но крие известни неудобства. Рано тази сутрин говорих с някои от местните гъбари. Настина такава подходяща поляна съществува, но тя се намира в центъра на гората. Искам да чуя вашето мнение.

— Искам да доложа, Ваша Светлост! — стегнато се изправи Дого. — Драките между дърветата ще пречат на преминаването на овцете.

— Следващият! — подкани Барди.

— Овчарите нямат достатъчно кучета, за да ги натирят към това място, мой Генерал — изпъчи се стотникът Заган.

— Правилно разсъждение. Ти какво ще кажеш? — обърна се рицарят към третия стотник, който се казваше Бино.

— Войниците също ще се изподерат в драките — отбеляза той авторитетно.

— Отхвърля се. Това им е работата. Дзог, какво ще добавиш?

— Когато дадох предложението, не бях помислил за тези обстоятелства. Ще ти призная, че колкото и да съм умен, нищо повече не мога да измисля.

— Какво ти е мнението по въпроса, Горо?

— Лично аз имам пацифистки убеждения. Не е ли възможно да се намери по-цивилизован подход? Например да обясним на тези космати същества, че това, което правят не е добро. Може да подлежат на превъзпитание.

— Разправяй ги на другого. Как ще ги убедиш? С ръмжене, рев или озъбване? Дивите хора издават само гърлени звуци и се разбират помежду си с жестове. Можеш ли да превъзпиташ маймуна?

— В Холивуд имаше една такава. Беше много културен орангутан, който играеше в редица филми. Хапваше банан и...

— Я стига, Горо — ядоса се Барди. — Не сме се събрали да слушаме глупости. След малко тръгваме на война, а ти ми говориш за мирно решение на въпроса. Или давай някакво свястно предложение, или си отивай.

— Ами да речем да закараме на поляната кози. Те по-лесно се оправят със шубраците.

Главнокомандващият се замисли. Войската беше строена, беше късно да търсят тези животни.

— Не става — отсече той. — По-добре да сменим тактиката.

— С каква? — попита драконът.

— С образуване на железен обръч — внезапно се сети Барди. — Трябват ни много стари парцали, които ще напоим с гранясала мас.

— Ей богу, нищо не разбирам — обади се Горо и като че ли изрази общото мнение.

— В гората е тъмно и ще направим факли. Дивите хора сигурно се плашат от огън и ще бягат от него. Войниците ще се разпръснат на около десетина лакти, ще вървят и ще удрят с дръжките на факлите по щитовете си, за да вдигат голям шум. Ще се придвижват във форма на дъга, която постепенно ще се затваря от двете страни. На диваците няма да им остане друга възможност, освен да избягат на светло, което означава да се съберат на поляната. Тогава ще ги ударим.

— Страшен си Барди. Как само го измисли! — похвали го Дзог! Да не си го гледал в някой филм?

— И така да е, да не губим време. Нареждам войниците да си отрежат дръжки за факли! И всеки да вземе по няколко резервни — заповядда генералът на стотниците. — А ти, Горо, по-добре си отивай.

Приготвянето на парцалите и накисването им в топена мас отне ценно време. След подходящи указания факлите бяха направени и

Главнокомандващият връчи на Дого, Заган и Бино по една запалка, като им обясни как да боравят с нея. В един от саковете му се намираха още много.

Войниците се строиха по двама и Барди даде знак за потегляне. Скоро дългата колона се изви по коларския път край реката, край която се стелеше рядка мъгла. Тримата стотника тайно щракаха със запалките си, войската се движеше стегнато.

— Сто-о-ой! — изрева след около час рицарят. — На-ля-я-я-во!

Стотниците повториха като ехо заповедта.

— Запали факлите!

Изпълнението на второто нареждане отне поне десетина минути.

— Готови ли сте? Напред към гората и гледайте да не я подпалите!

— А аз какво да правя? — попита Дзог. — Не мога непрекъснато да изригвам пламъци. Ще получа ларингит!

— Ще вървиш близо до мен — поясни Барди. — И ще си отваряш големите очи. Ще пускаш пламък само ако видиш див човек.

— Разбрано — потвърди драконът. — А какво ще стане, ако се заклещя между някои тесни дървета?

— Такива не съществуват. Има тънки и дебели. Пъrvите ще поваляш, а вторите ще заобикаляш. Нали си много умен?

— Такъв съм си. Но понякога ме мързи да мисля.

Все пак Дзог се отнесе напълно сериозно към изпълнението на военната мисия. Чупеше колкото се може по-гръмко клони под лапите си и от време на време надаваше смразяващ душата рев. Гората се озаряваше от стотиците факли, шумът от ударите на дръжките им по щитовете беше неотразим.

Първи се разбягаха горските животни. Елени, диви прасета, зайци и мечки. Катериците се свиха по върхарите на дърветата, гледаха надолу и озадачено кокореха топлийките на очите си. Лалугерите и язовците се изпокриха по дупките си.

Барди първи забеляза няколко диви хора, които отчаяно отстъпваха в желаната посока. Грамадният им водач от време на време се обръщаше, помирисваше въздуха и усетил неприятната миризма на Дзог отново побягваше. След не по-малко от час дандания, пред тях се показва светлото пространство на поляната. Гъмжеше от диваци и дивеч.

— Напре-е-ед! — изрева Барди. — Загасете факлите и грабвайте мечовете и секирите.

Настъпи страшна сеч, от която пострадаха и доста горски животни. Дивите хора за първи път се виждаха в такова чудо, простата им психика ги доведе до паника. Изстрелите на арбалетите повалиха доста от тях, но когато се стигна до ръкопашен бой, те се поокопитиха и започнаха здраво да се отбраняват. При тази промяна на ситуацията, копията вършеха най-добра работа.

Барди се оказа в центъра на сражението. Драконът до него вършеше добра работа. Пламъците му пърлеха козината на противниците, които обезумяваха от ужас и ставаха лесни за довършване. Повалените от могъщата му опашка диващи надаваха вой със счупените си кокали. Мечът на рицаря се напои с кръв до дръжката, самият той се превърна в методична машина за убиване. А след като забеляза труповете на няколко войници, които лежаха със смазани глави по земята, направо обезумя от ярост.

Сражението не продължи дълго. Няколко извънредно грамадни дивака успяха да пробият обръча и откраднали няколко копия, успяха да се измъкнат. След тях се втурнаха и уплашените животни, които дотогава не бяха успели да се измъкнат от зоната на битката.

Рицарят най-после спря да сече жива плът и се огледа. Почти цялата повърхност на поляната беше осеяна с трупове. Тези на диваците бяха почти три пъти повече от войнишките. Оплискани с кръв, стотниците му бяха останали читави. Бяха се приближили до него и очакваха нови наредждания.

— Браво юнаци! — похвали ги той. — Всички оживели герои ще получат награди.

— И аз ли съм такъв? — обади се Дзог и помръдна опашка.

— Разбира се. Не виждам друг по-голям от теб — рече Барди и се обърна към стотниците. — Прибирайте телата на загиналите бойци и да тръгваме обратно към пътя. Там ще оставим труповете на загиналите, в последствие ще пратим каруци да ги приберат. Утре ще им направим погребение с почести.

* * *

— Добра работа свършихме — отбеляза Дзог на връщане. — Ако някога ми се родят дракончета, ще има какво да им разказвам.

— Жалко за убитите войничета. Ако имах повече време за военна подготовка, щяхме да дадем по-малко жертви — отбеляза Барди.

— Войната е лошо нещо — каза драконът. — Но не може без загуби. Колко са нашите убити? Преброи ли ги?

— Шейсет и седем добри момчета — въздъхна рицарят. — Не очаквах толкова много. Дивите хора се защитаваха като дяволи.

— Почти една трета от наличния състав. Лоша работа. Ще трябва да направиш нова мобилизация.

— Ще бъде доста трудно. Но като че нямам друг избор.

В ранния следобед, войската стигна до замъка. Часовоите на кулите бяха забелязали пристигането им и предупредили хората вътре, поради което всичките му обитатели излязоха да ги посрещнат. Новината за победата беше радостна, а вестта за загиналите войници — тъжна. Те бяха роднини на голяма част от прислугата и стражите. Рогонал се бе разделил с мазето си, Розамунда не се забелязваше наоколо.

— Добре дошли, храбри войни — започна кралят прочувствена реч. — Ландирия ви е благодарна, аз също. Менестрелите дълго ще пеят за славната ви победа, а търговците ще разнасят по съседни страни чудесната новина. Зная, че ви очаква нова, още по-страшна битка, но нямам съмнения, че отново ще се справите. Веднъж победен, врагът няма да се съвземе. Обявявам общонародно тържество, дори ще отпусна малко пенлива течност от скъпоценните си запаси. Ела да те прегърна, скъпи принце!

Барди не беше много въодушевен от изблика му, но се оставил да бъде мляснат по бузата.

— Къде е принцесата? — попита.

— Ах тази моя дъщеря — въздъхна кралят. — От както донесе подвижните картички, не се отделя от тях. Казах ѝ да излезе да те посрещне, но не ме послуша и нищо повече не можах да направя. Вироглава е като коза. Ако майка ѝ не беше починала толкова млада, сигурно щеше да получи по-добро възпитание. Но нямах достатъчно средства, за да ѝ осигури гледачки от чужбина. Надявам се да ме разбереш, синко. Тя е една от причините, която ме кара често да се

усамотявам в мазето — въздъхна Рогонал. — Но преди да се ожениш за нея, не можех да изтъквам недостатъците ѝ. Всеки баща гледа да си хвали стоката. Разправяй сега, как мина битката?

Колкото и да беше уморен, рицарят набързо описа по-главните моменти от сражението, като не забрави да похвали храбростта на войниците и неоценимата помощ на Дзог.

— Чудесно! — възклика Рогонал. — Ако бях на твоето място, нямаше да се оправя. Производството на бира е много по-лесно нещо. Отивай сега да се почистиши от кръвта и да се видиш с жена си.

Барди и без това мислеше да го направи и бързо се озова в жилището си. Завари обичайната напоследък гледка и първата му работа бе да изключи уредбата, от чиито еcran го гледаше противната физиономия на Сандораг.

— Защо ми прекъсваш удоволствието? — запротестира Розамунда. — Пусни веднага филма!

— Няма — отсече твърдо Барди. — Прекратявам прожекцията. Ако продължаваш по този начин, ще счупя тази проклета машинка. Когато я донесох, не мислех, че непрекъснато ще се видиотяваш пред нея.

— Моля ти се, недей! — разциви се принцесата и сви нацупено устни. — Без нея ще бъда загубена и няма да те обичам.

— Искам да ти задам един въпрос: ти изобщо обичала ли си някого?

— Тебе малко ли те обичах? Дори когато още не се бях омъжила.

— Да, тогава като че ли проявяваше някакви признания на обич. Но напоследък си станала нетърпима. Вместо да ме посрещнеш, да ме целунеш, да почистиши ризницата от кръвта по нея и да ме разпиташ как още съм жив, ти се занимаваш с вторачване в разни кретени.

— Не зная как се почиства кръв — продължи да хлипа жена му.

— Никой не ме е научил, освен това ме е гнус. За какво са слугите? И защо трябва да те разпитвам? Нали това ти е работата? Татко те назначи за генерал!

— Браво на теб. Какво си мислех, а какво стана — горчиво засегнат промълви рицарят. — Накрая ще излезе, че Горо е имал право.

— За какво? — показа внезапен интерес Розамунда.

— Не те засяга — тръсна се Барди. — И да ти кажа, няма да можеш да ме разбереш. Отивам при слугите, те поне са длъжни да се

погрижат за мен. Гледай си киното, след като нямаш съвест. Но домъкни задника си на тържеството. Обявено е за държавен празник и трябва да седиш редом, колкото и да не ти харесва.

* * *

Измина седмица, Барди подготвяше нов наказателен поход. Стотниците обиколиха няколко села и с голям труд се върнаха с нови попълнения от младежи, които също трябваше да бъдат обучени. Една сутрин падна първия сняг, военните действия не биваше да се отлагат повече.

Главнокомандващият реквизира наличното сукно в склада на сенешала и поръча на двете дворцови шивачки да изработят дебели наметки за войниците. После отиде в казармата и нареди иззиждането на няколко печки. Бойния дух не беше паднал, всички се готвеха за предстоящата битка.

Очакваният ден настъпи. Кралят произнесе подходящата за целта окуражаваща реч, генералът строи войската си и обяви започването на похода. Този път в ариегарда се движеха десетина каруци, натоварени с припаси. На връщане те щяха да иззвозват труповете на убитите, тъй като новата битка щеше да бъде на много по-далечно място — гората в западната част на Ландрия. Беше доста по-голяма от тази, в която се бе провела първата битка и предполагаше присъствието на много повече диви хора.

Съпроводен от Дзог и яхнал бял кон, Барди вървеше начело. Замислени за бъдещото си оцеляване, войниците зад тях крачеха мълчаливо. Часовете минаваха тягостно, калта шляпаше под многобройните подметки. По едно време генералът реши да промени настроението и запя строевата песен, наскоро съчинена от него. Момчетата я подеха:

„Ландрия, Ландрия, където ние бдим,
в Ландрия, в Ландрия врага ще победим!
Ландрия, Ландрия, където сме родени,
в Ландрия, в Ландрия, дивакът ще трепери!“

Текстът и музиката не бяха твърде сложни, но след като куплетът бе повторен десетина пъти, бойният дух явно се повиши.

— Роден си за тази длъжност, Барди — отбеляза Дзог, който досега също беше мълчал. — Ако продължаваш така, наистина може да направиш от тази мизерна страна велико кралство. Като се оправим с диваците, можем и да нападнем някой друг съсед. Хапват ми се чуждестранни овци, ще ми се полагат като бойни трофеи...

— Пепел ти на езика — обиди се генералът. — Първо нямаме повод и второ защо трябва да наричаш страната си мизерна?

— Защото все още е такава — лаконично отряза драконът. — Добре, че поне се намира нещо за ядене и това е основната причина, поради която ти помагам в борбата против дивите хора. Те са главните конкуренти на стомаха ми.

— Нямаш ли чувство за патриотизъм?

— Уби бене, иби патриа — дето е добре, там е отечеството — казвали са го древните римляни. Тази поговорка я научих в Холивуд, по време на снимането на исторически филм за тяхната империя. Тогава избивах християни с опашката си в някакъв бутафорен Колизеум. Пуснаха ме на арената веднага след дресираниите тигри и лъвове. да ти призная, бях неотразим!

— Не съм чувал в тази географска зона и по онези времена да е имало дракони — усъмни се рицарят.

— Беше режисьорско виждане. Да не би да съществуват извънземни чудовища, които се материализират от бордов компютър, а ти да ги изтребаш с лъч на бластер? Забрави ли, че веднъж ми говори за филма, в който си участвал?

— Прав си. В Холивуд всичко може.

— Ex, ако тук се намираше някой оператор, който да заснеме предишната битка! Щяхме да продадем натуралната сцена за много пари.

— Забрави ли, че се намираме в Ландирия?

— Вярно, извинявай. Нямам ли право да си помечтая? В същност мислил ли си къде се намира Америка?

— Не. Нали ни пренесоха там с магия?

— Възможно ли е да съществува някъде наоколо? — попита замислено драконът. — Веднъж като преживях една овца в пещерата, гледах към хладилния камион и доста се чудех. Магиите на тези от

Холивуд бяха съвсем различни, някак си съвсем изкуствени. Бяха чудеса на техниката. Как мислиш? Дали всичко, което видяхме е част от нашия свят?

— Едва ли. Но ако се намира тук, сигурно съществува в различно време.

— Трябва да се провери. Нямаш ли никакви данни в компютъра си?

— Ще го уточня, когато се върнем — каза Барди се вторачи в гъстата стена на дърветата, която възникна пред тях.

Започващо се, сърцето му ускори пулса си. Горският мрак носеше нещо злокобно, обзе го мрачно предчувствие. Той тръсна глава и прогони нерадостните мисли, които го обземаха.

Преди да тръгнат, беше се разбрал със стотниците да приложат предишната тактика, само че този път в началото на гората. Тъй като липсващо подходяща поляна, целта беше да изтикат в редица диваците към планинския проход, лишен от дървета. Там щяха да имат фронт за действие.

Войската му се разтегна от двете страни на пътя, двата ѹ края едва се виждаха.

— Готови за атака, запали факлите! — изрева генералът.

— Готови за атака! — извикаха стотниците и извадиха запалките си.

— Готови! — провикнаха се десетниците, след като и последната факла пламна.

— Напред!

— Напред, напред, напред! — понесе се като ехо.

Войниците навлязоха в гората, която се огласи от ударите по щитовете им. Барди и драконът продължиха да вървят по коларския път, като следяха за фланговете, които се придвижваха много по-трудно през гъсталациите. Скоро пред тях побягнаха животни, не мина много време и първите диваци се появиха. Дзог не се забави да изпусне голям и красив пламък, придружен от гръмогласен рев. Дивите хора хукнаха след животните. По пътя им изникваха нови и нови, които се присъединяваха към бягащата тълпа. Преследването продължи дълго, резервните факли бяха на привършване. Рицарят тъкмо беше започнал да се притеснява, когато гората свърши и пред

тях се показва прохода. Натикана насила в него, грамадната маса от диваци започна да го запълва като черна космата река.

— Не знаех, че са толкова много! — учуди се Дзог между два пламъка. Ще видим голям зор!

— И аз така мисля — каза Барди и поведе с кръвожаден рев войската си.

Арбалетите отново свършиха добра работа, но дивите хора бързо се окопитиха и същинската битка започна. Дивачките се биеха наравно с мъжете си, а децата им впиваха зъби в краката на войниците, които не проявяваха никаква милост към тях. Теснината на прохода създаваше преимущество за нападателите — численото превъзходство на диваците не бе от значение, те се бълскаха и настъпваха един друг, докато челният железен юмрук на малката сбита войска ги косеше като узряло жито. Редиците на падналите бързо се заменяха с нови, сечта беше жестока и безпощадна. Конят на рицарят газеше по трупове, а Дзог ги размазваше под лапите си. Барди ожесточено сечеше вратове и ръце, които сякаш не свършваха. Дивите хора нямаха никакво намерение да се предават. Напротив, с течение на времето, те като че ли започваха да напредват. Но това беше привидно, тъй като само най-здравите и най-силните техни бойци бяха останали живи, а те бяха останали малко на брой.

Въпреки този факт, краят на битката не настъпваше бързо. Последните диви гиганти се сражаваха с неописуема ярост, сякаш силите им бяха неизточими. От височината на коня си генералът вече можеше да ги преbroи. Бавно и неумолимо, притискани от неотстъпващият натиск на ландирците, краят им наближаваше. Барди тъкмо си мислеше, че той е настъпил, когато пред него се изправи най-грамадното космато същество, което досега беше виждал. И за още поголяма негова изненада, преди да успее да реагира, желязното острие на вероятно откраднатото копие се впи в хълбока му и го събори от коня. После ударът на огромната дивашка сопа се стовари върху главата му и го лиши от съзнание.

Светът се върна в очите му чак след няколко часа. Лежеше върху сеното в една от каруците, която мирно подскачаше по обратния път към замъка. В краката му имаше няколко нахвърляни войнишки трупове, край него се извишаваше грамадната змийска глава на Дзог.

— Добре дошъл в този свят — изрече радостно драконът. — По едно време мислех, че вече си отпътувал на по-добро място.

— Къде съм? Какво стана? — попита Барди и се опита да се изправи, но само изохка и отново се свлече в сеното.

— Намираш се в каруца, ако трябва да бъда точен — поясни Дзог. — А това, което стана, щеше да стане по-лошо, ако не бях размазал с опашката си главата на дивака, който те нападна. Добре, че видях на време как те цапардоса.

— Как завърши сражението?

— Осемстотин и две на деветдесет и осем в наша полза. Толкова беше числото на убитите, сам ги преброих.

— Деветдесет и осем момчета са си отишли?! — проплака рицарят. — Ще ме бъде срам да се върна в замъка. Какво ще кажем на близките им?

— Че вече няма диваци. Просто се свършиха. От днес нататък селяните ще си пасат овцете и кравите на спокойствие — млясна с раздвоения си език драконът. — Толкова се уморих, че ако ме накараши, и облаче дим не мога да изпусна. Сигурно съм свалил пет-шестстотин килограма. Усещам корема си прилепнал до гръбнака, а овцете се свършиха. Много лошо. Не е ясно как ще я карам до замъка. Но остави ме мен, ти как се чувствуваш?

— Не виждаш ли, не мога да се помръдна.

— Ще издържиш още няколко часа. Този дивак те намуши не на толкова опасно място. Скоро ще се върнем и ще се отدادеш на грижите на любимата си.

Едва сега рицарят се сети за нея. Вероятно стоеше пред екрана и гледаше филмите си. При тази мисъл му стана доста криво — нямаше кой да го съжални. Погледна към бедрото си — беше здраво превързано, но парцалът, употребен за тази цел бе подгизнал от кръв. Той се отпусна и въпреки подскочането на каруцата, притвори очи.

— Стегни се! — дочу като в просьница гласа на Дзог. — Трябва бързо да се оправиш, за да ме заведеш при Гейла.

10.

Барди отвори очи и с учудване забеляза новата обстановка около себе си. Стаята беше по-малка, леглото не притежаваше балдахин и стените бяха голи. Той извърна глава и видя собственото си гърне, поставено върху грубите дъски на пода. В отсещния ъгъл имаше малка маса и стол, върху облегалката му лежеше джинсовия му панталон. До него се виждаше ведро с провиснал от върха му черпак. И това беше всичко.

Мислите му се рееха и изваждаха факти от близкото минало. Смътно си спомняше носилката, върху която лежеше, качването й по стълбите, гласът на стотника Дого и тежкото пъшкане на дебелия сенешал. Къде беше Розамунда?

Рицарят повдигна завивката и погледна към чистата превързка върху бедрото си — някой се беше погрижил да я смени. След това се опита да се изправи, но острата болка, която прониза тялото му, го принуди отново да легне. Той намести възглавницата зад главата си и малко по малко, подпирачки се с ръце успя да установи тялото си в почти седнало положение. После прекара пръсти през рошавата си коса и веднага напипа огромната цицина, която веднага го подсети за сопата на дивака.

Неочаквано го сполетя нова беда. Мехурът под слабините му остро се нуждаеше да бъде изпразнен. Барди се опита да стане, но всеки опит за движение му причиняващие неописуеми мъки. Заветното гърне изглеждаше недостижимо.

Минутите садистично минаваха, мисълта, че ще подмокри дюшека си го ужасяваше.

— Розамундааа! — изрева с цяло гърло, тъй като не се сещаше кой друг може да му помогне.

— Да, господарю — появи се на вратата млада девойка с миловидно лице.

— Ти не си жена ми — установи глуповато генералът.

— Не съм — скромно наведе очи тя. — Но отсега нататък, поне докато оздравеете, аз ще бъда ваша прислужница. Принцесата ми каза да изпълнявам всичките ви желания.

— Съвсем всички ли? — попита Барди.

— Да, Ваша Светлост — промълви девойката и се изчерви.

— Нямах предвид това, което си помисли. Помогни ми да стигна някак си до онова проклето гърне.

Тя мина зад таблата на леглото и го подхвани под мишниците. Крехките й на вид ръце показваха неподозирана сила. Докато той влачеше крака по пода, усети приятния допир на твърдите й гърди в гърба си. С общи усилия, желаната цел бе постигната. Миловидното създание махна капака на полезното керамично изделие и го оставил седнал върху него — разкрачен и с подпрени върху пода ръце. След това тактично излезе.

— Ще чакам пред вратата — долетя мелодичното й гласче. — Като свършите ме повикайте!

Барди пренесе внимателно тежестта на тялото си към поздравата му част, повдигна другата си ръка, съмкна долните си гащи и скоро въздъхна с облекчение. Оставаше да мине към по-сериозната част на започнатото изпълнение, но наоколо не се виждаше тоалетна хартия. Беше оставил няколко ролки при Розамунда, все още останалото, по-голямо количество, се намираше в багажника на колата. Налагаше се да се примери с обстоятелствата.

— Ела тук! — извика след малко, привършил с действията си.

По-зачервено от преди, девойчето отново влезе в стаята.

— Как се казваш? — попита я той, след като с общи усилия, успя да се настани в леглото.

— Хелга, Ваша Светлост.

Генералът установи, че предишните им съвместни действия заслужават проява на по-голяма интимност.

— Ще ми викаш Барди. Там, където бях, съществуваха по-демократични отношения. Така ще се обръщаш към мен, когато сме насаме.

— Добре, господарю.

— Сега кажи „добре, Барди“.

— Добре, Барди. Какво друго ще поискате?

— Ще казваш: „какво ще поискаш“.

Лицето на девойката бе станало мораво-червено.

— Какво ще поискаш, Барди? — изрече тя с голямо усилие, но начинът, по който го направи, му се стори чудесен. Не можеше да си обясни защо това скромно и непретенциозно създание го караше да чувства прилив на сили.

— Повикай жена ми, после магьосникът Горо.

— Нека първо да донеса закуската, вече съм я приготвила.

— Добре, действай.

Хелга отнесе гърнето, а рицарят го загложди мисълта, че тя сигурно щеше да види произведеното от вътрешните му органи. После се сети, че тукашните взаимоотношения бяха доста простовати и сигурно такива гледки изобщо не правеха впечатление, поради очевидната им обичайност. Но все пак му беше неприятно.

След известно време тя се върна. Носеше поднос, върху която лежеше обичайната твърда питка и пръстена паница пълна с леща, в която плуваха едро нарязани парчета свинско месо. Нямаше галети, нито конфитюр и шунка.

— Как да го ям това нещо? — учуди се Барди.

— Ами както се яде — рече девойката и възвърна предишния цвят на бузите.

Генералът се сети. Отчупваше се парче от питката и с нея се загребваше част от съдържанието на паницата.

— Виж какво, Хелга. Като отидеш да повикаш принцесата, кажи й да донесе тоалетна хартия и лъжица. Запомни ли?

— Тоа-летна хар-тия и лъ-жи-ца — повтори тя с усилие.

— Браво на теб, паметлива си. Можеш да тръгваш натам.

Девойката се поклони и чевръсто се втурна да изпълни поръчката. Службата й при него изглежда й доставяше удоволствие.

Когато Розамунда се появи, Барди бе преполовил лещата.

— Хай — произнесе принцесата на английски. — Как се чувстваме днес?

Въпросът й не бе придружен нито от целувка, нито прегръдка. В него присъстваше само формално показан интерес.

— Защо съм тук? — попита той.

— Защото по филмите болните лежат в отделна стая.

— А в реалния живот, за тях се грижат и жените им. Освен това тук не е болница.

— Вече стана такава. Ако те бяха настанили при мен, щях да ти преча с музиката. На теб ти е нужно спокойствие.

— Между болен и ранен има разлика — възрази Барди.

— Все тая. Когато искаш да ме виждаш, казвай на прислужницата, както вече го направи.

— Не смяташ ли да проявиш собствена инициатива? Не се ли интересуваш от подробностите за битката?

— Научих достатъчно. Станал си голям герой и такъв трябва да бъдеш. Такова добро качество е задължително за всеки принц, дори и да го е придобил, след като се е оженил за мен.

— Това ли е всичко? — попита той огорчен. — Носиш ли тоалетна хартия и лъжица?

— Ето ти прибора — извади тя лъскавия предмет от джоба на пеньоара си. — А хартията остава за мен, аз притежавам по-нежни части. Какво повече да ти кажа? Почивай и оздравявай бързо. Не искам да остана със сакат мъж. Сега те напускам, чакат ме други работи. Бай, скъпи!

„Ще взема наистина да счупя уредбата — помисли си рицарят-генерал, след като жена му излезе. — Само да оздравея, ще види къде зимуват раците.“

Иззад вратата се подаде кривият нос на Горо.

— Да влизам ли? — попита магьосникът. — Момичето ми каза, че си искал да ме видиш.

— Не смяташе ли сам да го направиш, без някой да те подканя?

— Защо задаваш такива въпроси? Разбира се. Само че не знаех кога точно.

— Направи ми една услуга — каза Барди. — Виждаш ли панталона ми? — посочи той стола до масата. — Бръкни в десния джоб и извади ключовете от колата. После ги донеси.

Горо изпълни поръчката и му ги подаде връзката.

— Можеш ли да боравиш с дистанционното заключване?

— Не — призна магьосникът. — В Холивуд винаги използвах таксита.

— Слушай сега. Вземаш ключодържателя, насочваш го към колата и натискаш зеления бутон. Отваряш багажника и в левия заден ъгъл виждаш пакети с тоалетна хартия. Вземаш два от тях, заедно с куфарчето на компютъра, което лежи в съседство. Изваждаш ги навън

и затваряш багажника. След това отново натискаш два пъти червения бутона и заключваш колата. Ще чуеш хлопването на ключалките. Остава ти да донесеш взетото. Разбра ли всичко? Повтори!

— Отварям багажника и вземам компютъра. Затварям го и оставям тоалетната хартия. Натискам два пъти зеления бутона и заключвам колата.

— Чакай, чакай. Всичко обърка. Хелга!

Сякаш очаквала повикването, девойката незабавно се появява.

— Слушай какво обяснявам на този дръвник. Искам да го придружиш, защото съвсем е изкуфял.

И Барди повтори обясненията.

— Всичко ли е ясно, Хелга?

— Запомних реда на действията. Но не проумях нито какво означава „дистанционно отключване и заключване“, нито „компютър и тоалетна хартия“.

— Няма значение. Като се върнеш, ще ти обясня. Важното е да контролираш действията на стареца. Хайде, тръгвайте заедно!

След двайсетина минути те се завърнаха и донесоха исканото.

— Дръж, това е за теб — Подхвърли Барди на Горо единия пакет. Да не кажеш, че съм скръндза. Но друг няма да има. Ела утре отново да ме видиш.

— Ще направя магия за бързо зарастване на рана — каза магьосникът.

— Гледай да не я сбъркаш, току-виж ми поникнали рога и опашка.

— Този път особено ще внимавам — обеща магьосникът преди да излезе.

Рицарят отвори куфарчето и включи компютъра. Цветния дисплей светна. Той се разрови из директориите, намери „Енциклопедия Британика“ и я вкара в оперативната памет. Едва сега забеляза, че девойката продължаваше да стои край леглото му и го наблюдаваше със страхопочитание.

— Виждаш ли това нещо? — подкани я той с жест да се приближи към него. — Това е прекрасна машинка, нарича се компютър. Почти бях забравил за съществуването ѝ, но сега имам достатъчно време, за да се занимавам с нея.

Барди избра от енциклопедията разделя екосистеми и кликна два пъти върху иконата „борова гора“. От репродукторите на компютъра се раздаде шум на вятър, разнесоха се птичи трели и ръмжене на мечка. Ароматизиращият блок изпусна през вентилаторчето си боров мирис. Той беше едно от последните въведения на Енциклопедията. Нейната микрочипова и памет се продаваше заедно с капсулите на ароматизатора, които съдържаха цяла гама мириси — от море, блато, савана и джунгла, до мириси на парфюми. Очите на Хелга се отвориха широко от изненада, а той едва сега ги забеляза — бяха топли, с кехлибарен цвят и много красиви.

— Това е чудо — промълви стъпisanата девойка. — Не си представях, че може да съществува! Сигурно е създадено от велики магьосници!

Той реши да не я разубеждава. Потърси „мултиплекция“ и ѝ пусна няколко демонстративни анимационни филми. Кучета гонеха котараци, вещици правеха лоши магии, делфини и тюлени жонглираха с пъстри топки. Видяното направо я срази.

— Ще mi покажеш ли и друг път такива чудеса? — успя да възвърне говора си тя. — Сега е време да ти донеса обеда.

— Разбира се — обеща щедро Барди.

Докато тя отсъстваше той се сети за въпросите, зададени от Дзог, по време на втория военен поход и реши да се порови из енциклопедията. Започна разпита, като написа думата Шумер. От наличните деветдесет регистрации, избра началната, отвори файла ѝ и прочете: „Най-старата държава в историята на човечеството, създала първите златни бижута и писменост — някъде около 3100 години преди раждането на Христос. Намирала се е в юго-източна Азия. Шумерската писменост е просъществувала до около шестстотната година преди новата ера, използвана от други древни държави. По това време шумерският език вече не е бил говорим.“

Рицарят потърси на „шумерска писменост“ и на екрана се показаха непонятни клинописни знаци.

„Следователно Шумер е съществувал в света на Холивуд“ — направи той мъдро заключение и попита за Ландирия.

„0 регистрация“ — излезе на екрана лаконичен надпис. Същото се случи с Кирикия, Сандирия и Тримония. Беше чувал и за тричетири други задморски страни като Джипта, Брита, Велика Ромта и

Скандания, но според енциклопедията такива държави не съществуваха или никога не бяха съществували. Барди се прехвърли към съдържанието на Конгресната библиотека, но резултатът бе същия. Той неволно опира рамото си. Беше съвсем реално, както бе истинско и всичко около него. Горе притежаваше стара шумерска книга със заклинания, древен Шумер бе съществувал и в неговия свят. Следователно нещо не беше в ред. Трябваше да разбере първо къде се намират Лантирия и съседните ѝ кралства, а след това да продължи с изследванията. Но Рогонал беше полуграмотен тип, който освен няколко сключени договора, написани на овча кожа и напъхани в един от отворите в стената на мазето му, не притежаваше никакви други писмени документи. Налагаше се да събере повече информация от съседните кралства.

Докато той разсъждаваше върху възниквалата загадка, Хелга почука на вратата и след като получи утвърдителен отговор, се появи с добре зареден поднос. Докато се приближаваше към него, той огледа фигурата ѝ и я намери за твърде стройна, с добре очертани съблазнителни форми. „Какво започнах да си мисля по дяволите!“ — изруга на ум и огледа съдържанието върху подноса. Освен питката и познатата леща, в съседната паница се намираше салата от ситно нарязани моркови и зеле, а до нея се червенееха две лъскави ябълки.

— Остави подноса на масата и ела да ти покажа нещо — взе той внезапно решение и избра иконата на пристрастна игра. — Докато се храня, ти ще се забавляваш с компютъра.

— Аз ли? — поруменя привично девойката. — Дали ще се справя с тази магическа... машина?

— Ще видим. Всъщност е много лесно.

Хелга остави подноса, дръпна стола от масата, премести го до леглото и седна до Барди. Ролята на учител бе твърде приятна. От девойката до него се изльчваше вече станалата непривична за него миризма на чисто тяло, а от косата ѝ не се показваше нито една въшка.

— Научи ли се? — попита той след като привърши с демонстрацията. — Този сензор придвижва фигурите нагоре, този надолу. Съседните два наляво и надясно. Върху тях има нарисувани стрелички, които указват посоката на придвижване. Целта е да подредиш фигурите в една обща картичка — в случая е магаре, застанало в сред ливада с цветя. Показано е наредено в горния ляв

ъгъл. Вярно, че играта е за деца и се нарича „пъзъл“, но за начало е подходяща. Като се справиш с нея, ела да ти избера друга. Разбра ли как става?

— Да — плахо потвърди Хелга.

— Сега остави компютъра на масата и донеси подноса. Занимавай се, докато се нахраня.

Девойката изпълни наредждането, после плахо премести стола на предишното му място и седна.

— Успях! — възклика тя, докато той привършва с лещата. — Искаш ли да видиш?

— Ела насам, ще ти покажа друга игра — предложи генералът с пълна уста.

Тя взе компютъра и зарадвана тръгна към него. Сияеше от щастие.

"Дали всички жени са еднакви? — помисли Барди докато сменяше файла.

Хелга бързо се справи и с новата поставена задача, явно почваща да става на „ти“ с „умното куфарче“. Беше умна. Но бе и работлива, непрекъснато се стараеше как да му угоди. Освен това вече бе установил, че е твърде красива — тъмно кестенявите ѝ, донякъде червеникави коси, тежко падаха на вълни върху раменете ѝ, очертавайки като овал на огледало бадемовите, с цвят на кехлибар очи, дългите мигли, изящните вежди и малкото ѝ носле. От нея се изльчваше чистота и непринуденост.

През следващите дни, отношенията им все повече се сработваха. Тя неочеквано бързо се появява при всяко повикване, а рицарят разбра, че седи зад вратата на стаята и се занимава с някакво ръкоделие.

Той ѝ намираше нови компютърни игри и по едно време установи, че причинно или безпричинно, често търси нейното присъствие. Подчертаната ѝ всеотдайност го радваше. На фона на протоколните визити на собствената му жена, Хелга сияеше като малко слънце. По време на едно от кратките ѝ отсъствия, той взе компютъра и се зае да опише премеждията си. Кръсти файла „Завръщане в Ландрия“. Един ден накара Горо да донесе книгата със заклинанията и сравни писмените знаци в нея с тези от „Енциклопедия Британика“.

След внимателно проучване установи, че не бяха същите. Загадката се задълбочаваше.

След седмица, Барди внезапно установи, че и сам може да стига до гърнето си, но скри този факт от Хелга, тъй като допирът с нея му доставяше неизмеримо удоволствие. Веднъж, докато двамата увлечено се занимаваха с „мъдрата“ машинка, жена му внезапно нахлу в стаята. Погледна усмихнатите им лица и внезапно я хванаха дяволите.

— Излизай навън, кучко! — изрева тя свирепо, а кроткото момиче се разплака и побърза да изпълни наредъдането.

— Как можеш така да се отнасяш с хората? — възмути се Барди.

— Всяка жаба да си знае гъюла — отряза Розамунда. — А не да се навърта около съпруга ми.

— Не се навърта, а се грижи за мен. Нали ти я доведе?

— Тогава ми я препоръчаха. Но сега ще намеря някоя друга — по-стара и по-грозна.

— Не виждаш ли, че не мога да мърдам от леглото?

— Някой ден ще се размърдаш, и то здравата. Не съм сляпа, за да видя как си я подкаран.

Избликът на ревност на Розамунда беше необясним. От една страна тя почти не се интересуваше от него, от друга проявяваше показвано накърнено честолюбие.

— Искаш ли да сключим сделка? — попита той. — Така постъпват цивилизованите хора.

— Какво предлагаш? — изгледа го принцесата с подозрение.

— Ти няма да сменяш прислужницата ми, а аз като оздравея, ще ти намеря нови филми. И няма да счупя уредбата, което отдавна съм го замислил.

— Не си този, който ще ми поставя ултиматум — гневно заяви жена му. — Аз съм принцесата!

— Добре, нека да не е сделка, а споразумение — поясни Барди.

— Ти си принцеса и ще останеш такава, Хелга е прислужница и винаги ще си знае мястото. Какво толкова те дразни? Изгледай някой исторически филм и ще промениш мнението си. Принцовете и кралете винаги са имали държанки, а жените им изобщо не ги е интересувал този факт. Не твърдя, че същото ще стане и с мен. Девойката просто ми прислужва добре, доволен съм от нея и не желая да бъде сменена.

Розамунда се позамисли.

— Хм-м-м... — изръмжа тя накрая. — Добре, да бъде на твоята. Очаквам да спазиш обещанието си.

Тя излезе демонстративно и хлопна вратата след себе си. Стъпките ѝ загълхнаха в коридора. За всеки случай, Барди реши да изчака десетина минути, можеше да ѝ хрумне да се върне за нещо. Но търпението му се изчерпа доста по-бързо.

— Хелга! — извика неспокойно.

Девойката не се забави да влезе. Сълзите по лицето ѝ още не бяха изсъхнали.

— Ела да ти покажа нова игра — каза той и разтвори куфарчето, което предвидливо беше затворил при влизането на Розамунда. — Не обръщай толкова внимание на дивотиите на жена ми. Всички принцеси са такива.

Младата жена мълчаливо пренесе стола до леглото му, но по лицето ѝ остана сянка на печал.

Измина още една седмица, раната му почти заздравя. Но на Барди му харесваше да се грижат за него, много отдавна не бе изпитвал такова блаженство. Хелга, която редовно му сменяше превръзките, беше наясно с физическата му кондиция и номера с гърнето едва ли повече щеше да минава. От друга страна личеше, че подобряването на здравословното му състояние съвсем не я радваше. И двамата вътрешно желаеха нещата да продължат както преди, което бе невъзможно.

Горо един ден се намъкна в стаята без да чука и прекъсна новото им занимание. Бяха започнали да играят шах на компютъра.

— За какво идваш? — попита го рицарят, не особено приветливо.

— Как за какво? За какво изобщо идват приятелите? За да те видят и да попитат: „как си“. Предполагам, че няма вечно да продължаваш с излежаването, защото Дзог е много обезпокоен. Навън вече е доста студено, отново падна сняг. Той трепери от студ и очаква да го заведеш при Гейла. Побъркал се е по нея и непрекъснато ми дърдори за малки дракончета. Мина повече от месец, откакто си му обещал.

Рицарят-генерал внезапно изпита остро вътрешно чувство на срам. Нали той самият бе убеждавал и двамата, че ще имат нужда един от друг? Преди малко Горо му се бе стори едва ли не неприятен, почти

беше забравил за ангажимента към Дзог. Горкият дракон! Беше спасил живота му, а сега какво ли преживяваше?

— Слушай, Горо. Кажи му, че още утре ще се заема с тази работа. Вече се чувствам добре.

— Това исках да чуя — каза радостно магьосникът и бързо изчезна, за да съобщи новината.

Барди повдигна глава и срещуна тъжния поглед на Хелга.

11.

— Къде са мечът и ризницата ми? — запита той девойката на следващата сутрин. — Трябва ми добро и дебело наметало, както и ръкавици.

— Ще отида да намеря, нещата, които ти трябват... Барди — отвърна тя и от очите ѝ бликнаха сълзи. — Няма ли повече да се виждаме?

— Засега не зная. По-нататък ще се опитам да измисля нещо. Премного свикнах с теб.

— Много ще ми липсваши. Но всъщност не мога и да мечтая за нещо повече. Аз съм една пристрастна прислужница, а ти си принц.

— В приказките се случват прекрасни работи.

— Да, но в реалността съществува Ландрия и този студен замък.

— Горе главата, Хелга. Казах, че все нещо ще измисля. Да са живи и здрави филмите. Налага се да изпълня обещаното на Дзог и ще отсъствам известно време. Няма да те забравя, ще мисля за добротата ти, проявена към мен. Сега отивай за вещите ми — нареди той, привлече я към себе си и я целуна по челото — не посмя да продължи с целувките по-надолу. — Благодаря ти за всичко, което направи за принца си.

След половин час Барди излезе от замъка и се запъти към близката казарма. Драконът беше легнал като куче, облегнал глава върху лапите си. Дочу приближаването му и отвори око, помътняло от въжделения.

— Домъкна ли се, най-сетне — промърмори недоволно. — Омръзна ми да те чакам. Не бе рана, не бе чудо. Ако и аз отдавах толкова грижи за моите, досега да съм пролежал живота си.

— На чужд гръб и сто тояги са малко — отвърна рицарят с поговорка. — Казвай какво да правим. Как ще се придвижим до Сандирия? В планината снегът е още по-дебел.

— Ще прехвърчим. А този сняг няма да се задържи дълго. Подушвам промяна на времето, сигурно ще се стопи.

— Какво имаше предвид като каза: „Ще прехвърчим“?

— Не знаеш ли, че драконите могат да летят?

— Да, но досега не съм забелязал да го правиш.

— Защото не се налагаше, а бях или много изпосталял, или много дебел. Сега съм в отлична спортна форма. Битката свали много от излишните ми килограми, студът довърши процеса. Ще вземеш моите куфарчета и ще полетиш на гърба ми. От време на време ще ми казваш накъде да завивам. Вземи някакво въженце, за да ги превържеш съкровищата ми едно за друго. За всеки случай си приготви и храна. Кога тръгваме?

— След не повече от половин час. Трябва да се обадя на Розамунда.

— Не се бави.

* * *

Барди се бе настанил върху широкия гръб на дракона и веднага установи, че не е много удобен. Плъзгаше се наляво-надясно, което в условия на въздушен полет беше достатъчно опасно.

— Дзог, чуваш ли ме?

— Не съм глух.

— Ще направя от въженцето нещо като юзда, само че ще я прекарам през врата ти. Гърба ти е много хълзгав.

— Застани в основата на шията ми и я обгърни с двета си крака. Аз ли трябва да те уча как се язди дракон?

Рицарят изпълни съвета му и реши, че новото положение е доста по-стабилно, но въпреки това изпълни първоначалното си намерение. Съвсем друго бе, да имаш за какво да се хванеш.

— Готов ли си? — попита Дзог.

— Да. Много съм любопитен, да видя как ще полетиш.

Драконът изръмжа сърдито и тромаво се затича по коларския път. Спъна се в някакъв камък, но това не му попречи да разтвори крилете си, които едва не закачиха дърветата встрани от тях. Размаха ги бавно, после още по-енергично. Барди усети свистенето на студения

въздух покрай ушите си, погледна надолу и с учудване забеляза, че теренът вече се намира далече под краката му. Дзог наистина летеше!

— Първо ще отидем до пещерата за куфарчетата — извърна той зъбатата си глава. — Забрави ли, че са там?

Вече летяха над По-далече-оттук, няколко малки фигурки на хора бяха извърнали лица към небето. Те бяха чували за летящи дракони само от приказките на дядовците си. Събитието беше голямо.

Скоростта на придвижване бе възхитителна. Барди придърпа с ръка краищата на наметалото си и се зави по-добре. Скоро Дзог започна да намалява височината на полета, входа на пещерата и паркираният до нея хладилен камион вече се виждаха.

Драконът задра с лапи с лапи земята, изхвръкнаха няколко буци пръст, и той се закова на място.

— Страшен си! — похвали го Барди и се смъкна от могъщата шия. Возиш като „Боинг“, само дето я няма кабината и стюардесите.

— Самолетите са измислена работа — каза Дзог. — Номерът е сам да летиш. Хайде да отидем за куфарчетата.

— Знаеш ли какво се сетих? — попита рицарят по пътя. — Аз ще те отведа при Гейла, а как ще се върна?

— Задаваш тъпи въпроси — установи Дзог. — Естествено, че по същия начин. А аз вече ще зная пътя дотам.

— Все пак трябваше да го уточня.

Те се вмъкнаха в пещерата. Страшилището разрови купчината тежки камъни и куфарчетата му скоро се появиха. Бяха четири на брой и доста сплескани.

— Всичките ли да ги взема? — запита рицарят.

— Две са достатъчни. Всичко се случва.

— И ти като Горо проявяваш свидливост.

— Не ме учи какво да правя. Достатъчно съм интелигентен, а това се нарича предвидливост, ако толкова искаш да знаеш.

— Твоя работа — вдигна рамене Барди, завърза двете куфарчета с остатъка от въженцето и ги преметна през рамо.

Драконът отново оформи купчината и двамата излязоха навън. Като излязоха от шубраците, Дзог приклекна, а храбрият рицар се покатери върху гърба му.

Този път набраха много по-голяма височина и студът беше още по-голям. По някое време Барди усети, че съвсем замръзва. След около

половин час преминаха над прохода на битката, после над езерото, накрая се разкри будката на граничната застава, която едва се забелязваше между дърветата.

— Навлизаме в Сандиря — извика рицарят. — Ръководи се от пътя под теб, докато стигнем над замъка на Диотемий. От там свиваме вляво.

Дзог изпълни указанието.

Бяха летяли близо два часа, когато Барди забеляза в далечината скалата с непривичната форма, която служеше за ориентир. Трябаше да се приземяват. Направиха го върху гладко отъпканото шосе, тъй като подобно действие в шубраците на склона бе невъзможно. После се закатериха по пътеката, показана от тукашния сенешал. Дзог пъшкаше и чупеше клони и дръвчета по пътя си, явно туловището му значително превишаваше по обем това на драконката, прокарала просеката към пещерата. След десетина минути героични усилия, те застанаха пред входа ѝ.

— Гейла-а-а! — провикна се рицарят. — Покажи се!

— Кой ме вика? — дочу се от вътрешността на тъмния отвор дрезгав глас.

— Аз, рицарят Барди. Водя ти съпруга, за който те сватосах.

В тъмнината светнаха две зеленикави очи, после Гейла подаде глава навън и огледа критично жениха си.

— Пооправил си се — установи тя безизразно. — Какво ми носиш?

— Тук е, в тези куфарчета — успя да произнесе Дзог след няколко героични прегълъщения.

— Какво чакаш, тогава? Вземай ги и влизай вътре. Повикай и онзи дребен нещастник да ги отвори.

След като опашката на Дзог изчезна в пещерата, Барди го последва. На няколко стъпки от входа ѝ загуби ориентация и щракна със запалката си, за да види къде стъпва. Подът под краката му беше осеян с остатъци от кокали.

„Тази драконка не е от най-чистите“ — помисли с погнуса и му стана неприятно, заради Дзог.

— Какво се мотаеш? Отваряй куфарчетата! — просъска от тъмнината Гейла и светна с очи.

— Не ги виждам — оправда се рицарят.

— Точно пред краката ти са — смутолеви Дзог, който съвсем не се забелязваше. — Шифърът е от едно до четири.

Барди отново щракна запалката и след минута успя да се справи със задачата. Съкровищата на приятеля му блеснаха под светлината на бледото пламъче.

— Не изглежда съвсем лошо — промърмори Гейла. — Човече, свърши си работата. Отивай си, докато не съм те изяла.

— Аз обещах да го върна в Ландирия — промънка драконът.

— Казах му да си ходи — отсече прясната му съпруга. — Да дойде утре по това време, сега трябва да се опознаваме.

Дзог не намери какво да отвърне, а рицарят счете за поблагоразумно бързо да се измъкне навън. Вече бе взел решение да пренощува в някоя от къщите на близкото село. И той тръгна обратно надолу по пътеката.

Настаняването му не бе трудно, местните медни монети веднага свършиха необходимата работа. Селяните бяха извънредно любезни, дори го поканиха на трапезата си, заредена с неизменната леща, твърди питки, лук и сланина. Настаниха го в стая над приземно помещение, което служеше за обор. Но нощта се превърна в най-ужасното нещо, което бе изпитвал през живота си. След като изгаси лоената свещ, през цепнатините на между дъските на пода се промъкна армия от гадинки, които немилостиво се впиха в рицарската му плът. Започна жестоко чесане. Бълхите, пристигнали от животните го хапеха немилостиво, а сражението с тях не бе в негова полза. Утрото го завари подпухнал от пришки и безсъние.

Барди слезе нания етаж и влезе в кухнята. Наплиска с вода очите си, хапна на две на три и посети дворното място, което заместваше дупките в замъка на крал Рогонал. След това се сбогува студено с домакините си и тръгна към пещерата на Гейла. Сутрешния студ усили крачките му.

Подал глава зад шубраците в началото на пътеката, Дзог вече го очакваше. След като го видя се измъкна на гладкия път и прилекна като куче.

— Да тръгваме — заяви унило. — Качвай се на гърба ми.

— Как мина първата брачна нощ? — попита го рицарят.

— Не ме питай, не ми се приказва — отвърна драконът и се засили по нанадолнището.

— Какво толкова се е случило? — продължи с въпросите Барди, след като вече летяха във въздуха.

— Гейла не ми позволи никакви интимности. Трябвало да се опознаем по-добре.

— И колко ще продължи това опознаване?

— Откъде да зная? Мога ли да ѝ разбера капризите?

— Тогава не ти остава друго, освен да проявиш търпение.

— И аз така си мислех. Да видим до къде ще я докараме — заяви Дзог с тон, който не предразполагаше към по-нататъшни разпити.

Барди мълъкна и започна да се любува на природата под него. В ниската част на планината късната есен бе обагрила в златисто-червено горите на Сандирия, над тях се зеленееха пътните редици на боровете, а още по-нависоко се белееха снежните шапки на билата. Денят беше слънчев, небето ясно-синьо, споменът за среднощните кръвопийци избледняваше. Като се изключеше мрачното мълчание на Дзог, обстановката предразполагаше към приятно настроение. Рицарят се за загърна по-плътно с наметалото си и продължи съзерцанието. Да летиш върху гърба на дракон е изключително приятно.

* * *

Снегът около замъка на крал Рогонал се беше стопил. Те се приземиха в калните коловози на коларския път покрай казармата и Дзог най-сетне благоволи да проговори:

— Като влезеш вътре, нареди да ми донесат няколко овце. Чака ме обратен път, трябва да се заредя с гориво. Да не мислиш, че летенето е лесна работа?

— Не съм казвал такова нещо. Не искаш ли да останеш ден-два, за да си починеш?

— Забравили, че съм младоженец? Сигурно ме очакват с нетърпение.

„Дано да е така“ — помисли Барди с голяма доза съмнение, съмкна се от широкия драконов гръб и закрачи към подвижния мост, който беше вдигнат. „Какво ли пак е станало“ — зачуди се той и усети зад гърба си припрени стъпки. Обърна се и видя стотника Дого, който го настигаше.

— Разрешете да доложа, мой Генерал! — каза той задъхано.

— Казвай!

— Докато ви нямаше, тук вчера са забелязали да се навъртат някакви черни силуети. Докато войниците ги подгонят, те се скрили в гората. Тъй като се случило към привечер, било невъзможно да ги преследват в тъмнината. По това време аз се намирах в спалното помещение.

— Как са изглеждали главите им?

— Остри, Ваша Светлост. Завършвали са с някакви шипове по шлемовете им. Никой досега не бил виждал нещо подобно. За това счетохме за нужно да затворим входа на замъка.

— Правилно сте постъпили. Сети ли се да поставиш постове?

— Не, мой Генерал. Нямаше кой да ми нареди.

— Добре. Нареждам ти. И нека караулът да се сменя при първи, втори и трети петли. Тая работа с черните силуети не ми харесва. Тръгвай да изпълняваш заповедта!

— Тъй вярно, Ваша Светлост.

Дого удари петите на ботушите си една в друга и се отдалечи, а Барди застана пред подвижния мост.

— Стражи! — извика той, но зад стената на замъка цареше мълчание. Само някаква уплашена, напечена от слънцето и стоплена от промяната на времето жаба скочи от брега във водата на рова.

— Има ли някой там, заспали дръвници! — изрева още по-силно и от вътрешността се дочу някакъв шум.

Мостът най-сетне се спусна със скърцане и събудените стражи отвориха вратите на замъка. Единият от тях сънливо триеше очи.

— По пет тояги и на двамата! — нареди ядосано Барди и влезе в пустия вътрешен двор.

Никой не го посрещна, пристигането на дракона беше останало незабелязано.

„И това ми било кралство!“ — изруга рицарят наум и тръгна към мазето.

Очакванията му се оправдаха. Крал Рогонал бе седнал до една от любимите си бъчви и надигаше поредната чаша бира.

— Добре дошъл, зетко! — посрещна го той зарадван. — Този път се получи страхотна перментация.

— Ферментация — поправи го Барди.

— Добре де, така да бъде. — Да ти налея ли да опиташ? Искаш ли?

Намерението бе подходящо, тъй като околната скука не предлагаше голям избор. Докато Рогонал му наливаше, младият мъж се сети за Хелга, после за Розамунда. Мисълта за първата беше доста по-приятна.

— Ха, наздраве — рече кралят. — Наистина ли върна дълга ми към Кирикия? Нали не си ме изльгал?

— Да — потвърди рицарят. — Обидно ми е да показваш съмнение.

— Слава богу, отървах се от мошеника Диотемий. Винаги иска висока лихва и благодарение на теб, няма скоро да се възползвам от услугите му.

— Ще трябва да върнеш и заема от Кирикия.

— Ще почакат. Освен това не са пратили пратеници.

— Моята рицарска чест повелява винаги да връщам взетото на заем.

— Когато станеш крал като мен, ще разсъждаваш по-другояче. Една държава не се управлява лесно, а основния ми принцип винаги е бил да имам да давам, а не да вземам.

— Кралете на Кирикия и Сандирия не разсъждават по този начин. Затова са много по-богати от теб.

— Я си пий бирата и ме остави на мира — ядоса се Рогонал. — Всеки я кара както може. Дай да си поговорим на други теми.

— За какви?

— Ами например за събирането на данъци. Винаги съм се чудил как да стегна моите бирници. Хем не си вършат работата, хем са крадливи.

— Диотемий отдавна е решил този проблем. Налага с тояга, реже уши и носове, ръце и крака.

— Как да го направя, като съм се родил с такова добро сърце? А виждаш, че и народа е беден.

— Беден, но крадлив — отсече Барди. — Непрекъснато си задигат стоката един на друг. И по-добре намали размера на данъците, но принуди всеки да си ги плаща.

— Ще ми помогнеш ли? — светнаха с надежда очите на краля.

— Никога не съм бил добре по сметките.

— Добре — съгласи се Барди. — От утре ще заведа счетоводство в компютъра.

— Какъв е този... компютър?

— Машинка, която прави много работи. Донесъл съм я от задморска страна.

— Разчитам на теб — каза Рогонал. — Само ти можеш да въведеш ред в кралството ми, не напразно те избрах за зет. Впрочем казаха ли ти за тъмните сенки?

— Дого ми съобщи за някакви силуети, които вчера се навъртали наоколо. Приличали на черни рицари с шипове върху шлемовете си. Докато пътувахме към Сандирия, Горо също ги беше забелязал, а Дзог твърдеше, че го настъпили по опашката, докато спяхме край езерото.

— Каквите и да са, не ми харесва да се мотаят из държавата ми. Щом се крият, сигурно замислят нещо лошо. Не ми харесва тая работа.

— Наредих на един от стотниците да се започне с дежурствата. Ако има нещо съмнително, веднага ще разбера — рече Барди и отпи гълтка.

Този път кралят наистина бе сполучил с бирата. Беше добавил пелин към нея и тя толкова не сладнеше.

След около час запой, рицарят тежко се надигна и се отправи към покоите на Розамунда.

Както предполагаше, завари я да гледа фильм с омразния Сандораг.

— Хай, Барди — благоволи да отмести тя глава от экрана. — Как мина сватосването?

— Добре — промърмори той. — Не си виждам завивките.

— Как ще ги виждаш, като те нямаше толкова време. Да ти призная, без твоето присъствие се чувствах отлично. Няма нищо по-хубаво от това, да си гледаш филмите на спокойствие.

— Сега вече го нямаш. Кажи на слугите да донесат нещо заядене, от моята храна нищо не е останало.

— И ти можеш да го направиш. Не ми прекъсвай удоволствието.

Барди се видя в чудо. Беше обещал да не троши уредбата, а скандалите не бяха типични за характера му. В крайна сметка батериите все някога щяха да свършат заряда си, а резервните се намираха в багажника на колата. За момента не му оставаше друго,

освен да стисне зъби и да излезе от покоите на принцесата, за да потърси някой слуга.

12.

Рицарят тъкмо беше потънал в най-дълбокия си сън, когато нетърпеливите удари по вратата на стаята го събудиха.

— Кой се е развилял посред нощ?! — изрева Барди и първата му работа беше да скочи от леглото и да вземе пипнешком меча, положен върху близкия стол.

— Извинявайте Ваша Светлост, налага се да Ви събудя! — стигна до ушите му приглушеният глас на Дого. — Случиха се ужасни работи!

— Изчакай да се облека! — озъби се генералът, поsegна към запалката върху близката масичка и запали свещта до нея.

Розамунда промърмори някаква ругатня, обърна се на другата си страна и отново заспа — притежаваше доста здрави нерви. Барди отвори килерчето с дрехите си и възможно на-бързо се облече в пълно бойно снаряжение. След това взе свещта и излезе навън.

— Казвай защо ме събуди по никое време! — изсъска той в коридора.

— Тъмните сенки ни нападнаха — отвърна пребледнелия стотник. — Убиха часовите, после се вмъкнаха в казармата и докато срещнат съпротива, ликвидираха още двайсетина момчета. След това яхнаха конете си и изчезнаха в тъмнината. И аз, и другите стотници не знаехме какво да направим. Помолиха ме да Ви доведа на място.

— Да вървим, тогава.

* * *

Картината в казарменото помещение беше страшна. Накълцаните трупове бяха обезобразени до неузнаваемост, дори по тавана имаше следи от кръв. Облечените, вече готови за бой войници, смутено стояха на пътеката между наровете.

— Можете ли нещо да добавите? — попита Барди другите двама стотника, които почтително се бяха приближили към него.

— Не, Ваша Светлост — отвърна смуглия Заган. — Стана толкова бързо и изненадващо, че нямахме време да реагираме. Вината е на часовите, но те вече не могат да отговарят за нея.

— Какво да правим? — намеси се стоящият до него, изтъкан от мускули Бино.

— Вече нищо не може да се направи — отсече генералът им. — Усилете охраната и изчакайте да се съмне.

Ядосан от почти безплодното си събуждане, Барди се върна в покоите си и се опита да заспи, но сънят бягаше от очите му. Беше се справил с дивите хора, но се появиха нови беди. Тъмните сенки не можеха да са други, освен черните рицари, споменати от Диотемий. Забелязаните от Горо край езерото вероятно бяха същите, те бяха настъпили и опашката на Дзог.

На сутринта беше свикан военен съвет, председателствуван от крал Рогонал. Състоеше се от Барди, Горо, тримата стотника — Дого, Заган и Бино, и червендалестият здравеняк Ламон, който минаваше за един от малцината местни благородници и бе повикан по спешност от Бягай-по-далече-оттук, където притежаваше единствената укрепена каменна къща.

— Да обсъдим обстоятелствата — започна Рогонал. — Пристигат някакви тъмни типове, убиват двайсетина войничета, вдигат си крушите и изчезват. Съвсем съмнителна история. Ти какво ще кажеш Горо? Няма ли да направиш магия за отмъщение?

— Ще го извърша, веднага щом се върна в стаята си — рече магьосникът. — Но ми се струва, че трябва да се вземат и допълнителни мерки.

— Какви? — попита кралят.

— Трябва да се подобри типът на войската.

— Какво имаш предвид? — запита Дого.

— Тъмните сенки съвсем не са били сенки, а хора като нас...

— Диотемий ги нарече черни рицари — прекъсна го Барди.

— Съвсем правилно ги е нарекъл, предполагам, че са завоеватели от далечни земи. Откакто съм жив, не съм чувал за подобна сган. Не те имат голямо преимущество — всички са на коне.

— Какво искаш да кажеш? Че и нашите войници трява да се качат на кон, това ли имаш предвид? — настръхна кралят. — Помисли ли колко ще струва закупуването на триста коня?

— Нямаш друг избор — отсече магьосникът. — След като веднъж са дошли, могат и да се върнат. Ако нямаш пари за коне, тогава реквизирай ги.

— Това предложение повече ми харесва. Но как ще бъде прието от селяните?

— Откога те започнаха толкова да те интересуват? — намеси се Ламон, който дотогава бе запазил мълчание. — Реквизираме им конете, качваме войниците върху тях, подгонваме черните гадове и ги изколваме като прасета. Толкова по въпроса.

— Много е лесно на приказки — изрече Барди. — Първо тряба да извършим нова мобилизация, за да попълним броя на убитите войници, след това да намерим конете и накрая да се проведем подходящо обучение. Тактиката на конния бой се различава на тази от пехотата.

— Казах си мнението — изсумтя недоволно здравенякът. — Каквото трябва, да го направим.

— Снощната акция показа, че черните рицари много добре си знаят работата — осмели се да изкаже мнение стотника Заган. — Имаме работа с майстори в боя и отлично въоръжени кожодери.

— Така е — присъедини се към него колегата му Бино. — Ще ни изколят като пилци.

— Още една такава приказка, и ще се простите с длъжностите си — ядосано ревна Барди. — Ако ви слуша човек, най-добре ще бъда да се оставим да ни избият.

— Не искаш да кажа това — опита се да се оправдае стотникът.
— Имах предвид, че все още нямаме такива бойни умения.

— Аз мисля да приключваме — каза мъдро Рогонал, чиито мисли вече се насочваха към съкровеното му мазе. — Каквото ви нареди генералът, това ще правите. — Хайде, Барди, започвай!

— Стотниците да наредят засилване на охраната. Всеки войник, намерен заспал на пост ще бъде наказван жестоко. Благородникът Ламон да организира реквизита на конете, а аз лично ще се заема с новата мобилизация.

— Обявявам съвета за приключен — рече кралят и побърза да се измъкне от тронната зала.

* * *

След няколко дни взетите решения бяха изпълнени. Оставили псуvnите и плачът на селяните зад себе си, Барди и Ламон се завърнаха. Първият с ново попълнение войници, а вторият с триста коне и няколко коняра. През това време не бяха отбелязани нови нападения, а стотниците въведоха желязна дисциплина.

Новото обучение започна. Поляната пред близката гора се огласяше от звъна на оръжия и конски тропот. Войниците бързо навлизаха в попрището си на кавалеристи. Повечето от тях яздеха конете върху гол гръб, но всички сараги в кралството бяха натоварени със спешната изработка на седла, юзди и стремена. И след около седмица, те пристигнаха в замъка, натоварени на няколко каруци. Конната войска беше напълно екипирана.

Барди притисна краля отново да разтвори кесията си и да плати изработеното, както и доставките от зоб за конете. После нареди да се започне строежът на конюшни.

По време на новите военни приготовления Розамунда продължаваше със обичайните си напоследък занимания и почти не обръщаше внимание на съпруга си, който уморен от дневните обучения се връщаше късно, хапващ на две на три, после се просваше в леглото и веднага заспиваше.

Една сутрин генералът едва не се сблъска с Хелга в един от коридорите нания етаж.

— Здравей... Барди — успя да промълви тя, а той се почувства като ударен от мълния.

— Здрави, Хелга — отвърна с мъка и едва сега си даде сметка, колко му е липсвало нейното присъствие.

Девойката се покри с плътна руменина и думите заседнаха в гърлото ѝ. Двамата продължаваха да стоят, безсилно застанали един срещу друг.

— Как си? — опита се да продължи разговора рицарят.

— Благодаря, добре — отвърна Хелга и още повече се изчерви.
— Разбрах, че напоследък си много зает.

— Така е — потвърди Барди. — Стягаме се за нова война. След като свърши, ще гледам да изпълня обещанието си.

— Непрекъснато мисля за теб, дано да не се наложи отново да ти прислужвам.

— Дано... не се доизказа рицарят.

— Пожелавам ти да останеш невредим... и да победиш — успя да изговори Хелга. — Нека някой ден пак да се срещнем, дори и да е случайно.

— Няма да разчитам на случайности — рече Барди и се отдалечи от нея. — Бъди здрава и ти.

Отстъплението му в коридора приличаше на позорно бягство. Но при сегашните обстоятелства, разрешаването на личния му проблем му идваше в повече.

В двора на замъка го очакващие Горо.

— Тръгвай към тронната зала — рече той. — Пристигнали са пратеници от Сандирия. Кралят вече е там и те очаква.

Двамата скоро пристигнаха в полуутъмното помещение. След като очите му се адаптираха към полумрака, рицарят разпозна всред няколкото мрачни физиономии една доста тъпла, която не можеше да принадлежи на друг, освен на сенешала на крал Диометий. До него вече се бе настанил колегата му Монти.

— Само теб те чакахме — обърна се кралят към зет си. — Както разбирам, пратениците са дошли с лоши новини.

— Така е — потвърди Горголан. — Трябва да знаеш, че моят господар е останал с отлични впечатления от теб и те моли за помощ?

— Могъщата Сандирия да моли за помощ невзрачния си съсед?!
— учуди се Барди. — Какво толкова е станало?

— Държавата ни е в беда и за момента всяка външна помощ е полезна. Черните рицари се изсипаха от безброй кораби и бързо завладяха пристанищата ни. След това разбиха войската на крал Диотемий и го обсадиха в замъка му.

— Аз имам само триста конника. Едва ли ще мога да помогна кой знае колко.

— Ние пратихме пратеници в Кирикия и Тримония, оттам също ще пристигне подкрепа.

— А кой ще пази нашето кралство, ако изпратим цялата си войска? — зададе резонен въпрос Рогонал.

— Може да оставите част от нея, ще бъде като помошен гарнизон. Не забравяйте, че ако не се притечете на помощ, вие сте следващата жертва. Пътят от Сандирия до Ландирия е най-краткият — каза най-възрастният пратеник, чиято осанка внушаваше уважение.

— Какво ти е мнението, Барди — запита безпомощно кралят.

— А твоето? — обърна се от своя страна рицарят към Горо. — Жалко, че и Дзог не присъства.

— До мен ли опря работата? — смути се стария магьосник. — По принцип мразя войните, но в случая нямаме голям избор. Трябва да помогнем, с каквото можем.

— Съвсем правилен начин на мислене — подкрепи го сенешалът Горголан. — Няма да съжалявате. Ако победим проклетите рицари, крал Диотемий богато ще ви се отплати.

— В което се съмнявам — промърмори тихо Рогонал. — Сега му е времето, да му видят сметката на стария мошеник.

Добре, че казаното от него бе чуто само от Монти, който тактично се направи на глух.

— Ще ви окажем помощ — изговори на по-висок глас кралят. — Принц Барди ще определи размера на военния контингент. Довечера ще направим гощавка, а утре може да тръгвате.

Държавният глава на Ландирия царствено се отправи към мазето си, а зет му остана да уговаря подробностите по военната експедиция.

* * *

Застанал начало на колоната от ездачи, генерал Барди бодро пришпорваше коня си. Следваха го стотниците Дого и Заган, зад които се точеха двеста кавалериста, готови всеки момент да влязат в бой с врага, който не бързаше да се появява. Както винаги досега, Горо бе предпочел да остане в замъка — твърде много държеше на старите си кокали.

Пътят към Сандирия бе добре познат, при пресичането на голямата гора не срещнаха никакви трудности. Когато минаваха покрай брега на езерото, на няколко пъти забелязаха останки от

огнища, което предполагаше бивше човешко присъствие. Тесният проход с отвесните стени, където се бе провела решаващата битка с диваците изглеждаше мирен и притихнал. Преминаването през него напомняше за събитията, които се бяха разиграли не отдавана с разхвърляните тук-там човешки черепи, оглозгани от птиците и животните. Когато излязоха на открито пространство, следващият, втори и последен проход преди границата със Сандирия се бе изправил насреща им. Най-старият пратеник на тази страна по едно време пришпори коня си и се изравни с предводителя на войската. Казваше се Пинтер.

— Наближаваме границата — отбеляза той. — Трябва да бъдем по-предпазливи.

— Защо? — изненада се Барди. — Още не сме я стигнали.

— Всичко се случва — изпъшка възрастния човек. — Възможно е черните рицари вече да са прекосили нашата територия и да са се насочили насам.

— Толкова бързо?!

— Като ги наблюдавах как се бият, стигнах до извода, че за тях няма невъзможни работи. Едва успяхме да избягаме от обсадата на замъка.

— Имаш ли предположения откъде идват?

— Не предположения, а увереност. Разбирам езика, на който говорят, а той се употребява само в Скандания. На младини бях моряк, често търгувахме с тази мрачна страна и дори веднъж щях да попадна в робство. Сканданските войни обичат черния цвят на дрехите и доспехите си, и при сражение често изпадат в бойна лудост. Самите те наричат себе си витанги. Покланят се на техния главен кървав бог, наречен Ботан, дори от време на време му принасят и човешки жертвоприношения. Нашите религии са много по-кротки. Ние вярваме в свещени гори, камъни и дървета.

Барди съвсем неочеквано се сети за Холивуд^[1], но попита:

— Еднобрачни ли са?

— Да извънредно държат на семействата си. Колкото и да са диви извън тях, толкова са кротки при полите на жените си. Но главният им бог непрекъснато изисква кръв и нови завоевания — поне така твърдят неговите жреци. Страните на витангите по принцип са студени и бедни, затова основното им препитание е разбойничеството.

По-рано не закачаха търговските кораби, все пак имаха полза от тях, но сега не знам как е. Досега не бяха стигали до нашите земи, но ето, че го направиха. Не искам да те плаша, но срещата с тях е страшна — каза Пинтер и неволно потръпна.

— Ще видим — изрече Барди и стисна дръжката на меча си.

Колоната конници току-що бе навлязла във втория проход, когато опасенията на възрастния човек се събъднаха. Срещу тях се изправи мрачна черна стена, настърхнала от оръжия. Дори конете на сканданските войни бяха покрити с черни чулове.

— Им нам Ботан! — изрева огромният предводител на страховитата конница и дръпна поводите на красивото животно под него.

— Им нам Ботан! — повториха стотиците гърла, които го следваха.

— Какво реват? — успя да попита Барди.

— В името на Ботан — отвърна Пинтер. — Мисля, че нямаш много време за любопитство.

— В името на Холивуд, напред! — извика Барди и препусна срещу огромния черен рицар, насочил копието си към него.

Въпреки че не разбраха добре, какво казва, Дого и Заган повториха бойния му зов и го последваха.

Мерникът на Барди се оказа точен. Копието му с тръсък се вряза в черната броня и предводителят на витангите се стовари в калта на пътя. Окуражени от смелостта на генерала си, войните на Ландрия се вплетоха в смъртоносна схватка с нашественика. Смутени от поражението на предводителя си, черните рицари първоначално започнаха да отстъпват, но бързо се съзвеха и описаната от пратеника бойна лудост бързо ги завладя.

Войните на Ландрия бързо се стопяваха под натиска на превъзходящия ги по сила и численост противник. На всеки паднал в сражението черен рицар сепадаха поне две убити момчета на Барди. Самият той, оплакан в чужда кръв неистово въртеше меча си.

* * *

— Отстъпвай, докато е време — изрева до него Пинтер, преди да бъде посечен от тъмния конник, който се бе втурнал към него.

Генералът се огледа и мигновено разбра, че сандирецът е имал право.

— Назааад! — изрева той и пришпори коня си.

Въпреки жестокото преследване, малобройната му останала войска бе спасена от падащия мрак и по-доброто познаване на местността. Черните преследвачи, които се сливаха с тъмнината, постепенно изостанаха назад. Барди се спря едва след като и последният от войните му излезе от голямата гора.

Поражението бе страшно. Стотниците Дого и Заган бяха ранени и едва се държаха върху конете си, неустрашимия Ламон трябваше да бъде подкрепян върху седлото си. Сто петдесет и четириима от защитниците на Ландирия бяха оставили костите си на бойното поле. На Барди му се плачеше от мъка и само мисълта за отговорността пред останалите живи, все още поддържаше падналия му боен дух. Не можеше да обвини никого в страхливост, момчетата му се бяха сражавали мъжки.

Нямаше време за почивка, не се знаеше дали противникът не продължава да ги преследва. Въпреки това, поради преумората, те бавно продължиха пътя си към замъка, осветяван единствено от звездите.

Пристигнаха призори. Барди вдигна на крак резервния си контингент и го постави на бойна нога, след това разбуди хората в замъка и заповядда на слугите да се погрижат за ранените. После заедно с останалите живи, но уморени до смърт бойци от битката, се вмъкна в казармата и се отпусна на първия му попаднал дървен нар.

Врагът се появи на следващият ден. Сражението се проведе на оголеното пространство край замъка и беше още по-кърваво. Някъде през ранния следобед, генералът поведе последните остатъци от войската си към подвижния мост на крепостната стена и те едва успяха да се вмъкнат във вътрешния двор на защитеното убежище. Бяха останали двайсетина человека.

Кръвожадните витанги започнаха обсадата. Заеха изоставената казарма и конюшните, по всичко личеше, че нямат никакво намерение да си тръгват оттам. Настигни затишисе пред буря.

Барди потърси Рогонал, но го откри мъртво пиян в мазето си. От устата му се изнизваха нечленоразделни звуци, единствено бе различима думата „страх“. Разбрал безполезността на контакта с краля, генералът с оредяла войска реши да се върна в стаята си. Беше решил да се почисти от кръвта и да хапне нещо.

Отново завари Розамунда да се тресе пред екрана в такт с музиката. Той гневно изключи уредбата, след което ѝ зашлели звучен шамар.

— Как смееш! — изкрешя злобно жена му. — Хиляди пъти ще съжаляваш за постыпката си!

— Тъпа кучка — изригна Барди. — Наясно ли си какво става наоколо?

— Какво толкова става? — попита тя с изкривена уста.

— Излез навън и погледни, ако някоя стрела дотогава не те довърши. И без това до няколко дни сигурно няма да бъдеш жива. Замъкът е обкръжен от кръвожадни витанги.

— Те сигурно разбират от жени, за разлика от теб — озъби се Розамунда.

— Като те изнасилят десетина пъти, ще промениш мнението си.

— Може пък и да ми хареса — продължи да го дразни тя.

— Накрая ще те убият, защото такава им е практиката. Впрочем, какво ли се разправям с идиотки.

— За втори път ме обиждаш, няма да ти се размине — заплаши го Розамунда.

— Просиш си втори шамар. Не разбираш ли положението си?

— Само се опитай — каза тя, хвърли се към огнището и повдигна ръжена му в заплашителна поза.

Барди разбра, че в семейното си гнездо няма да намери спокойствие, излезе от стаята, тръшна вратата зад себе си и се запъти към Горо.

— Какво те води насам любезни? — посрещна го магьосникът, който надигна глава от книгата за заклинания. — Вече научих лошите вести. Опитах се да направя магия за победа, но нищо не се получи.

— Добре, че Дзог го няма, за да ти каже мнението си. Изваждай нещо за ядене, умрял съм от глад. Имаш ли съд с вода?

— За приятели всичко се намира.

Рицарят изми ръцете и лицето си, въздъхна дълбоко и седна зад кръглата маса за заклинания, вече покрита с покривка. Горо отвори стенния долап, извади питка, сланина и паница леща, и ги сложи пред него. После добави към тях и лъжица.

Докато Барди се хранеше, магьосникът пазеше учтиво мълчание.

— Мислил ли си какво ще правим? — попита по едно време рицарят.

— Не ми се умира — отвърна Горо. — Колкото повече остварявам, толкова повече ми се живее.

— Тогава напрегни кратуната си и намери някакъв изход. Имаш по-голям опит от мен.

— Вече го измислих какво да предприемем.

— Казвай бързо!

— Да избягаме обратно в Холивуд. Пазиш компютъра, книгата за заклинания е пред теб. Бързо ще разрешим проблемите си.

— Много си лесен. А Ландрия?

— Съдбата ѝ е такава. Нищо не можем да направим. Противникът ни превъзхожда по сила и численост, оцеляването ни е съмнително. В такива случаи всеки се спасява по единично. Ако искаш вземи и Розамунда с нас, старият пияница не ни трябва.

Барди се замисли и прегълтна последния залък. Рицарската му чест не позволяваше такова бягство. Същевременно в предложението на магьосника имаше рационален елемент. Но какъв? Той напрегна мозъчните си гънки и се сети. Витангите бяха многобройни, добре обучени и безумно храбри. Числеността на собствените му войни бе стопена, следователно противникът можеше да бъде победен само... с по-съвременно оръжие. А то се намираше в света на Холивуд. Завръщането оттам се бе реализирало в момента, в който бяха отпътували. В сравнение с прекараното там време, тук бе изминал миг. По силата на простата логика, пътешествието дотам можеше да се повтори, завръщането също. Но този път, то трябваше да поднесе изненада на черните рицари.

— Знаеш ли, че си гениален, Горо. Толкова гениален, че без да искаш ме накара да разбера как ще спася Ландрия. Все пак ми е необходимо известно време, за да опиша житието ни напоследък.

— Знаех, че си разумен човек, мой най-добър приятелю — извика радостно Горо. — Отново баня, отново богати клиенти, отново

хубава храна и удобства. Тръгвай да пишеш на компютъра.

Барди се смъкна до двора, отвори багажника на колата и измъкна куфарчето, което предвидливо бе скрил, далеч от очите на жена си. След това влезе в купето, разтвори го и започна да дописва перипетиите на тримата до настоящия момент. От време на време някоя заблудена стрела се удряше в покрива на колата, но той не ѝ обръщаше внимание.

По едно време към него дотича Дого и почука на предното стъкло.

Рицарят отвори страничното и се надвеси навън.

— Какво има?

— Черните рицари атакуват стената на замъка, Ваша Светлост.

— Отблъсквайте ги, сега съм зает. Как са прехвърлили рова на замъка?

— Направили са нещо като салове и качват по тях стълби.

— Бутайте стълбите им, поливайте ги с връла вода, катран, масло или каквото там имате под ръка. След като се освободя ще дойда.

— Слушам, мой Генерал.

Положението отново ставаше напечено, трябваше да побърза. И той продължи с описанията, без големи подробности. Тъкмо привършваше, когато някаква голяма черна сянка затъмни вътрешния двор на замъка и след секунди, до него се плюсна туловището на Дзог.

— Май идрам тъкмо навреме — ококориха се огромните му очи.

— Тези, черните, откъде се взеха?

— Защо не си при Гейла? Нали си младоженец?

— Изгони ме — изпуфтя драконът облаче дим. — Така и не можахме напълно да се опознаем.

— Все пак сте се опознали донякъде.

— Е, имаше нещо такова. Допусна ме до нея два-три пъти... и толкова. За в бъдеще трябва да измислим нещо. Не искам децата ми да израснат като копелета.

— Съчувствам ти Дзог, но сега имаме по-важна работа. Трябва да се завърнем в Холивуд.

— Каквооо?! — съвсем ококори очи драконът.

— Налага се — отсече Барди. — Изчакай пет минути да си довърша описанието, почти съм накрая.

— Така да бъде — заключи Дзог недоумяващо. — Дано да имаш право.

— Бардии, помооощ! — прекъсна работата на рицаря истеричен женски вик — принадлежеше на Розамунда, която тичаше към колата. — Много събрках, моля те да ми простиш — разхлипа се тя и се хвърли в обятията му, след като той премести компютъра на съседната седалка. — Един от тези гадове се показа през прозореца ми! Хвърли по мен копието си и за малко да ме уцели. Добре, че процепът на стената е доста тесен и изродът не успя да се промъкне. Беше, беше... много страшен. Само като си спомня физиономията му и ме втриса. От такова говедо никога не можеш да очакваш проява на галантност. Барди, само ти можеш да ме спасиш. Пали колата и да бягаме.

— Няма накъде. Скандинските войни са превзели и съседните страни.

— Помогни ми, само на теб разчитам! — разрева се тя.

Генералът я изгледа с известна погнуса, после в благородната му душа се появи чувство на съжаление.

— Добре — каза той. — Повикай Горо и Хелга, ще заминаваме за Холивуд. Напомни на магьосника да не забрави да донесе книгата за заклинания.

— В Америка ли отиваме? — възклика Розамунда с блеснали очи. — Ако знаеш колко те обичам! Впрочем винаги съм те обичала, макар и напоследък да не го показвам както трябва.

— Тръгвай, не се бави.

Докато привършваше описанието в компютъра, и добавяше първоначален текст, двама от черните рицари увиснаха на въжета над портата пред подвижния мост, с явното намерение да скочат в двора, за да унищожават.

Дзог погледна към Барди, след това обърна глава към тях и изпусна най-мощния пламък, на който беше способен. Чуждоземните изчадия тупнаха като зрели плодове на земята и се хванаха за изгорените си очи. Стражите в двора бързо ги довършиха.

Притесненият генерал тъкмо сложи точка на вмъкнатото изречение, когато Розамунда пристигна тичешком с Горо.

— Къде е Хелга? — попита я мъжът й ядосано.

— Надзърнах в слугинската стая, не беше там — отговори нацупено жена му. — Съвсем нямаше време да я търся някъде другаде.

— Носиш ли книгата, Горо? — обърна се Барди към магьосника.

— Рядко се разделям с нея.

— Започвай, с магията! — нареди младият мъж и извърши привичната вече манипулация за връщане към добавения начален текст във файла, който гласеше „Завръщане в Холивуд“.

Подобряващият съдбите им гургил не закъсня да се появи и да внуши в главата на магьосника прочитането на сгрешения, вече станал правilen текст. Пространство-временния мехур ги обгърна и заедно с колата ги стовари на полуупразния паркинг в околностите на Холивуд — в часа, минутата и секундата на тръгването им за Ландрия.

[1] Hollywood — англ. — Свещена гора — Бел.прев. ↑

13.

— Отново сме в Америка — отбеляза Барди след като се огледа.
— Можем да махнем излишните дрехи, доста е горещо.

— Който си има, да ги маха — изрече Дзог. — Аз лично съм свикнал без тях. А сега ми е топло и щеше да ми бъде добре, ако не бях гладен. Гейла се оказа доста стисната в храненето.

— Всяко зло, за добро. Запазил си спортната си форма. Можеш да смаеш режисьорите със способността си да летиш и да изригваш пламъци. Продуцентите ще спестят сума пари от компютърна анимация. Но какво ли става сега в замъка?

— Не ти ли е все едно? Ако се върнем, ще бъде в същия напечен момент, в който пристигнахме тук.

— Така е, но все пак се притеснявам. Впрочем защо си губим времето в празни приказки?

— Това ли е Холивуд? — попита разочаровано Розамунда. — Представях си го съвсем другояче.

— Намираме се на паркинг в околностите му, до плътно застроената му част има доста път — поясни Горо. — Сега се сетих, че наемът за офиса ми е платен до края на месеца и няма да имам проблеми.

— И моят, за жилището, което наех — каза Барди. — Не си спомням, дали оставил хладилника зареден. Преди да тръгна ликвидирах всичките си кредитни карти, а в багажника на колата едва ли са останали няколко златни вещи. Не си ли запазил някой друг долар, който да ми дадеш назаем?

— Никога не се разделям с най-ценното — рече Горо и се потупа по пояса си. Току виж за тебе съм намерил. Предлагам да се качваме на колата и да тръгваме.

— А аз какво ще правя? — запита Дзог. — Пристигнах в товарното отделение на хладилния фургон, но той остана в Ландирия. Сега как ще стигна до обора си?

— Ами полети малко — посъветва го магьосникът.

— Не е редно. Ще разбуня околните духове. Едно е да си на снимачната площадка, съвсем друго да летиш над къщите на хората. Ще създам прецедент.

— Стой си тука, тогава.

— Я мълквай, Горо. Не те ли е срам? — намеси се рицарят. — Досега се хвалеше с пояса си, толкова ли не можеш да се отпуснеш, за да повикаш фургон за дракона?

— Добре де, от мен да мине. Но при условие после да си плати разносците.

— Ако не те е срам, поискай си парите.

— Когато имам да вземам, никога не ме е срам — зайнати се магьосникът. — И смятам, че така е редно.

— Къде ти остана приятелството?

— В Ландирия — озъби се Горо и тръгна към колата. — Този път сигурно ще изкарам курсове за шофьори.

— Ако приемат дъртак като теб — отбеляза Дзог и приклекна на лапи върху асфалта. — От такава услуга насила, започва да ми се повръща. Добре, че от два дни не съм се хранил и от подобно намерение нищо няма да излезе. Но и ти някога ще опреш до мен.

— Стига сте се разправяли — извика Барди. — Горо ще уреди превоза още тази вечер, а утре предлагам да се срещнем в студиото до обора на Дзог.

* * *

След като се качи с Горо в офиса му, който му служеше и за жилище, младият мъж го принуди да се свърже с първата попаднала транспортна агенция и да наеме фургон. След това се върна в колата, където го чакаше принцесата.

Розамунда бе долепила лице до страничното стъкло и гледаше като изтървана светлинните надписи по близкия супермаркет.

— Гледай, също като по филмите — каза тя с възхищение. — Кога ще отидем да пазаруваме?

— Или скоро, или не толкова скоро — отряза я мъжът ѝ. — Първо трябва да си уредя кредитна карта.

— Искам да ти призная нещо — рече Розамунда. — Мечтая да стана актриса. Цивилизованите хора да ме гледат и да се възхищават от играта ми.

— За това трябват персонални данни — отсече рицарят и даде вид, че не му се говори.

— Имам ги — упорито настоя принцесата, обърна към себе си огледалото за обратно виждане и започна да се наслаждава на собствената си физиономия.

— Не ми пречи да карам — изръмжа съпругът ѝ.

След половин час спряха пред къщичката с дворче, наета от Барди, която трябваше да ги приюти. Той вкара колата в гаража, затвори дистанционно вратата му, после отвори входната и я покани да влезе.

Розамунда започна да разглежда всичко и с котешка походка внимателно обиколи помещението. В това време мъжът ѝ ревизираше хладилника в кухнята и с радост установи, че е добре зареден.

— Ела тук — провикна се той.

— Чакай да дogleдам.

— Ще имаш достатъчно време. Искам да те науча да боравиш с микровълновата печка. Идвай веднага, мразя да се надвикувам през вратите.

— За какво ми е тази, как я каза, микрокъдрава печка.

— За да приготвяш храна на нея.

— Аз ли?!

— Ти, кой друг.

— Не си познал, скъпи. Потърси си слугиня.

— Щях да имам такава, ако не се беше направила, че не си я намерила.

— Хелга ли? Защо да те лъжа? Тук сигурно има колкото искаш такива като нея.

— Има, но трябва да им плаща заплата и да ти се мотаят из къщата. Ти да не си саката в ръцете? Какво ще правиш по цял ден?

— Как какво? Ще уча сценарии, като във филма „Радостта на Елеонора“. След това режисьорът ще ме хареса и накрая ще стана прочута.

— Няма да се разправям с теб. Много ако знаеш, утре ще накарам Горо да те върне в Ландрия. Нека витангите да ти одерат

кожата.

— Сериозно ли говориш? — уплаши се тя.

— Напълно. Писнало ми е от капризите ти.

— Забравяш коя съм, Барди. Принцесите никога не се занимават с домакинство, дори и по филмите — внезапно се разцвир Розамунда.

— Избирай. Или готовене с микровълновата печка, или Ландрия — заяви непреклонно рицарят. И запомни: там беше принцеса, а тук си само моя жена, въпреки липсата на брачни документи.

— Толкова си лош! Използваш положението, че няма кой да ме защити! Да знаеш, ще ти го върна! — зарева тя.

— Не се и съмнявам. Но докато го направиш, освен да готовиш, ще се научиш да сервираш масата, да переш с пералнята, да изсушаваш прането и да си гладиш поне твоите дрехи. Едва след това ще правиш, каквото си искаш.

— А-а-а-а! — извика неистово жена му и понечи да припадне върху керамичните плочки на пода, но бързо се сети, че са твърди и може да се удари лошо. Тя се начумери и внезапно мълкна.

— Свърши ли с истерията? — попита рицарят безразлично.

— Да — каза тя, достатъчно убедена, че протестът ѝ не бе дал резултат. — Изглежда засега нямам друг изход. Започвай да ми показваш, скъпи — смени тя внезапно тона и тактиката, но очите ѝ злобно светнаха.

Барди извади от фризера две опаковки свинско печено с картофи и гарнитура, пъхна ги в микровълновата печка и започна с обясненията. След това сервира върху карираната покривка на кухненската масичка чаши, чинии и прибори, пакет вакуумиран хляб на резени, после извади салфетки, бръкна в хладилника и прибави към подреденото бутилка изстудено бяло вино. През това време Розамунда следеше действията му с поглед на хищник.

Микровълновата печка издаде melodичен тон. Барди извади опаковките, сложи ги на масата, обели алуминиевото фолио на горната им страна и с жест я подкани да седне.

— Вечерята е сервирана — каза той, отвори с тирбушон бутилката и напълни двете чаши. — Както виждаш, нямаше нищо сложно. Прането и гладенето ще го оставим за утре. Наздраве за успешното пристигане!

— Каква е тази течност? — попита подозрително принцесата.

— Опитай, ще ти хареса. Казва се вино.

След като се нахраниха, рицарят изхвърли остатъците от храна в мивката, включи мелачката на сифона и изми чиниите.

— Да отидем в хола — предложи. — Ще допием остатъка от бутилката и ще погледаме телевизия.

— Ще има ли филми? — попита със светнали очи жена му.

— Да, но първо ще гледаме новините. Вече ще се съобразяваш с мен и за кино-заниманията. Ако се държиш както трябва, скоро ще ти купя отделен телевизор.

— Знаеш ли, че не си толкова лош, на колкото се правиш — рече Розамунда след като се настаниха на дивана срещу плоският еcran, окочен на стената. — Налей ми още една чаша, мили — съвсем смени тя настроението. — Познай кое помещение най-много ми хареса в тази къща? — попита тя, докато мъжът ѝ сменяше каналите.

— Кое? — запита той разсеяно.

— Банята — заяви лукаво принцесата и го прегърна. — Същата е като по филмите.

* * *

— Къде се губите, вчера цял ден ви търсих — обърна се продуцентът Манделщайн към Дзог и Барди, а очилата му ядосано светнаха. — Договорът предвижда по всяко време да ми бъдете под ръка. Този дъртак не ми трябва, отдавна си е намерил собствени занимания — обърна глава той към Горо. — А тази с вас откъде се взе? Впрочем не е съвсем за изхвърляне.

— Не сме мърдали оттук, господине — заяви нагло Барди. — Но след като приключихме с последните продукции, решихме, че можем да си отдъхнем за известно време.

— За това се изисква разрешение, отльчили сте се самоволно. Аз лично, сигурно ще си почина в гроба — продължи да се ядосва дебелият, но енергичен човек. От утре започваме нови снимки. Дзог ще участва в „Отмъщението на феите“, а ти, Бърт в нов уестърн. Ще се казва „Кървавият залез“. Нали знаеш да яздиш?

— Да, господин Манделщайн. И то много добре — сети се Барди за артистичното си име.

— Как си с боравенето с оръжия?

— Нямам голям опит, но бързо ще се науча.

— Трябва да си играеш с пистолетите. Само не казвай, че не си гледал как става.

— Разбира се, господин Манделщайн. Но досега не съм практикувал.

— Ти си схватливо момче. Убедих се в това, след като отлично се справи с компютърните курсове, на които те пратих за „Потайностите на Титан“. Все пак не разбрах, коя е тази до теб?

— Жена ми. Казва се Розамунда.

— Кога пък успя да се ожениш? Има ли занимание в момента?

— Не, освен домакинството.

— Добре, от мен да мине, ще я вземем за статистка.

— Не може ли да ми дадете някаква роля, господине? — сведе скромно очи принцесата. — Доста съм талантлива.

— Всички твърдят така, но повечето от тях, продължават да чакат на опашката, защото са некадърни. По-нататък може и да помисля да те изпробвам, като те включва в някой епизод. Не разбрах, искаш ли да станеш статистка или не? Навън чакат хиляди като теб и всички те знаят, че оттам се тръгва, докато не покажат нужните данни. Правя го заради мъжа ти, с когото добре работя, а не заради красивите ти очи.

— Да, господине — съгласи се унило Розамунда.

— Трябва да знаеш, че всички в голямата кариера са почнали така. Докато станеш актриса, те чака доста труд в низините.

„И преминаване през много кревати — помисли злорадо Горо, който по време на преподавателската си дейност по английски език беше успял да я намрази. — Горкият Барди, какво ли го чака?“

— Добре момчета, разбрахме се — рече дебелият продуцент и погледна часовника си. Утре в девет часа сутринта в студиото. Засега сте свободни.

Четиримата се изнizaха през големия портал на входа, който беше осигурил безпрепятствено преминаването на Дзог и Барди ги спря с жест на външната площадка.

— Какво има? — попита магьосникът.

— Трябва да се разберем за нещо много важно.

— За какво? — оригна се драконът, който явно беше преял в обора си.

— Искам да учредим фонд „Ландрия“. Аз ще съм попечителят.

— Какви са тези глупости? — учуди се Горо.

— За какво мислите, че се върнахме в Холивуд?

— За да спасим кожите си — каза Розамунда. — За какво друго?

— Ти не мислиш ли за баща си? — запита я рицарят. — Не те ли интересува какво прави и дали някой черен изрод вече не го е заклал?

— И да мисля, какво мога да направя? Оставихме го толкова пиян, че дори и да са го убили, нищо не е усетил. Освен това е толкова стар, че вече си е изживял времето.

— Хубави мисли на обична дъщеря — каза с погнуса Барди и се изплю на асфалта. — А ти Дзог не тъгуваш ли за Гейла?

— Ха, за тая дето ме изгони ли?

— А за бъдещите ти деца?

— Това е съвсем друга работа. За тях бих направил всичко.

— Ако евентуално се появят на бял свят — усъмни се рицарят.

— Защо да не стане? Не виждам причина.

— Защото, ако черните рицари убият Гейла, няма да има и дракончета.

— Виж за това съвсем не бях помислил.

— Не разбирам накъде биеш — обади се Горо. — Ландрия, та Ландрия. Тук ми е топло, имам си клиентела и офис, какво ме интересува тази студена и пристраствана страна? За какво ще ти служи този фонд?

— За набиране на средства за спасението й. Всеки от вас ще внася в него половината от спечеленото.

— Някоя бурма се е развинтила в мозъка ти — ухили се магьосникът. — Знаеш какъв съм скъперник, как може да ми предлагаш подобни дивотии? И как парите ще спасят любимата ти родна страна?

— Много просто. Ще закупя оръжия. Черните рицари могат да бъдат победени само с модерна военна техника.

— Ъ-ъ-ъ-ц — хълъцна Горо. — Ти май наистина си решил да се връщаш.

— Да, след като събра достатъчно средства във фонда. Родната ми страна трябва да бъде спасена.

— Прави го, само че без мен.

— Без теб не може. Няма кой да направи магията.

— Защо не опиташ само с компютъра?

— Няма да стане. В Ландирия действат други сили.

— Не можеш да ме принудиш.

— Мога, и то много лесно.

— Как?

— Ще видиш, като му дойде времето.

— А ако се оплача на федералните власти?

— Ще ги накарам да те изгонят. По параграфа за незаконни емигранти.

— И ти си такъв — опъна се магьосникът. Може и аз да донеса за теб, където трябва.

— Само се опитай — намеси се драконът. — Аз нямам нужда от визи, нито от зелени карти. За Манделщайн само съм факт, който съществува. Изгубен експеримент от някаква биологична лаборатория, а при проверката не намериха такава. Нямам собственик и толкова съм законен, колкото не можеш да си представиш. Знаеш ли какво ще направя, ако издадеш Барди? Ще те опека жив. Няма да те изям, защото след това ще повръщам. Вярва ли ми?

— Мога и да се скрия някъде — предположи Горо загрижено. — И тогава ядец! Ни пари, ни отмъщение!

— Да, ама ще си загубиш клиентелата.

— Вярно е — умърлуши се магьосникът. — Като че не остава друго, освен да си поживея като човек още няколко месеца.

— Може да откараш и година — успокой го Барди. — Зависи от времето за набиране на нужните средства.

— Казах ти, няма да видиш и цент от мен.

— Остави го, ще се разправяме, когато се върнем обратно — рече Дзог.

— Да разбирам ли, че си съгласен с предложението? — запита го рицарят.

— За какво са приятелите? Вярно, че драконите са зли и скъперници, но моят случай е малко по-особен. Малките неродени дракончета заслужават да ги спася.

— Неизлюпени — внезапно се озъби Горо. — Нали вие се размножавате като кокошките.

— Още една дума и много дълго ще съжаляваш. Ще те превърна в мокра пихтия от месо и счупени кокали.

— Стига разправии, разбрахме се да не ги започвате — прекрати словесната схватка рицарят.

— И аз съм на мнението на Горо — обади се Розамунда, която до този момент не беше взела участие в дебатите. — Каквото изкарам, ще си бъде за мен.

— Ще мина и без приходите ти на статистка — презрително каза Барди.

— Да, но аз нямам намерение дълго да остана такава.

— Ще видим. Качвай се в колата, отиваме в супермаркета за продукти.

— А там има ли щанд за козметика? — попита принцесата.

— Има, но точно днес няма да го посетим. Ще стане, когато получа аванс по сметка от Манделщайн.

— Жалко — рече тя и се намуси.

— Довиждане засега — изрече рицарят и извади от джоба си ключовете на колата.

Докато вървеше към нея видя счупения фар и се сети, че след инцидента с дивите хора, фордът се нуждаеше от сервизно обслужване.

14.

За Барди, Дзог и Горо, животът бързо навлезе в обичайното си холивудско русло. Докато рицарят се занимаваше с упражнения в бързо стреляне с пистолети и пушка, драконът започна снимки в „Отмъщението на феите“. Манделщайн отпусна искания аванс, след което Розамунда бързо откри съществуването на бутиците. На младия мъж скоро му омръзна да се разправя с нея за пари, но апетитът ѝ към скъпите парциали нарастваше с всеки изминат ден. Принцесата донякъде свикна с положението си на статистка, но това не ѝ пречеше непрекъснато да се навира в очите на режисьора Лански, тъй като царските дъщери обикновено се раждат с вродени претенции. Асистент-режисьора Голдман на няколко пъти щеше да я изгони, тъй като тя все се стараеше да заеме преден план в кадрите и не се вслушваше в даваните напътствия. Засега само застъпничеството на Барди пред Манделщайн я спасяваше от провал в началната кариера.

При предишното си пристигане, не без участието на обслужващия съдбата му гургил, рицарят бе заявил, че е с изгубени документи. Тогава му бяха издали временно удостоверение, за да работи с обслужващата го банка. Сега беше казал на шефа си, че жена му е незаконен емигрант и въпреки че издадената от студиото покана за снимки, засега я спасяваше от преследването на властите, заплахата на Горо можеше да стане реална. Барди чувствуваше, че ако поsegнат на парите му, старият скъперник бе готов на каквото и да е предателство, независимо от заплахата на Дзог. Алчността му можеше да го доведе и до най-подла постъпка. Затова младият мъж помоли продуцента да направи всичко възможно за узаконяването на присъствието им в Холивуд. Манделщайн не се забави да използва връзките си и рицарят попълни документи, в които се декларираше, че Бърт Грейди и Розамунда Ландирска са едно от малкото останали живи семейства, жители на totally унищоженото от кален поток селище Ъндървил, което се е намирало някъде в планините, в южната част на Аляска. Това заявление едва ли заместваше липсващите за двамата данни в

Единния граждански регистър, но могъщата намеса на продуцента осигури необходимото вписване. Така Барди и Розамунда се превърнаха в американски граждани.

Дзог смяя студиото с новите си умения, но редовните му полети над Холивуд вече не учудваха никого. Въпреки дузината опърлени статисти, Лански предричаше шеметния успех на новият фильм с участието на дракона и реши да го направи сериен. На рицарят тъкмо му бе омръзно от стрелби по подвижни мишени, когато най-сетне започна снимките в „Кървавия запад“. Беше му дадена една от главните роли и той се принуди всяка вечер зубри репликите за следващия ден. За негова голяма изненада, Розамунда започна да му помага. Капризната му съпруга сякаш се бе променила. Беше утихнала в прищевките си и редовно обслужваше микровълновата печка, пералнята и сушилната машина. Чевръсто боравеше с ютията и дори се научи да подрежда масата за вечеря. Докато една вечер му заяви изненадващо:

— Искам да ме запознаеш със Сандораг.

— Какво?! — учуди се Барди и надигна глава от четенето на сценария. — Ти нещо да не си мръднала? За какво ти е този мухльо?

— Не обиждай любимият ми артист, ти каза, че го познаваш. Холивуд е голям, но вече разбрах, че той е започнал работа с режисьори от друго студио. Нямам достатъчно време сама да го търся, а и не го предпочитам. Ако ти ме запознаеш с него, ще изглежда съвсем другояче — Сандораг ще ми обърне нужното внимание.

— Добре, не ме занимавай повече с глупости. Репликите за утре са много.

В сините невинни очи на принцесата светна злорадо задоволство. Барди едва по-късно щеше да разбере неговата истинска причина, но това влизаше в интуитивните планове на гургила, който напоследък се бе ориентирал към корекции на пагубните за съдбата на рицаря околни поведения, включително и това на магьосника.

Горо продължаваше дейността си, но нещо не му вървеше с клиентелата. След успеха със съешването на драконите, той вече не се страхуваше да предлага любовни магии. Ако нямаха нужния ефект, поне нямаше да навредят на никого. Но въпреки новата реклама за тях, потенциалните му клиенти проявяваха твърде слаб интерес към новата услуга.

Една вечер рицарят тъкмо се бе отпушнал пред телевизионният еcran, когато телефонът му рязко иззвъня.

— Идвай на помощ! — крещеше в слушалката дрезгавият глас на магьосника. — Ако не тръгнеш веднага, ще загина!

— Къде да отида?

— В офиса естествено. Побързай, защото съм се качил върху един стол и ако продължава така, скоро ще се удавя.

— В какво ще се удавиш? — продължи разпита Барди.

— Не питай, а идвай веднага! — прекъсна връзката.

Донякъде разтревожен, младият мъж бързо се облече, изкара колата от гаража и я подкара с пълна газ към квартала на Горо.

Когато пристигна, всичко наоколо беше притихнало под бледите лъчи на пълната луна. Рицарят почука няколко пъти по клепалото на входа и след като никой не се обади отвътре, извади мобилния си телефон и набра номера на магьосника.

— Кой се обажда? — проскърца старчески глас след петото позвъняване.

— Кой може да бъде? Да не би да си притрябал на някого по това време? Стоя пред твоята къща и никой не ми отваря.

— Чакай да се помъча да помръдна това проклето нещо, добре, че столът и стенният телефон са близо до него.

— Какво се е случило?

— Не питай. Скоро ще разбереш.

Прозорецът на първия етаж се повдигна и през открилата се цепнатина изхвърча връзка ключове. Младият мъж ги изпробва в ключалките, намери подходящите и отключи входната врата.

Още при влизането в антрето го лъхна някаква гадна миризма, която с изкачването по стълбата към горния етаж ставаше все по-непоносима. Той зави в коридора му и се оказа пред „кабинета“ на Горо. Под прага до краката му се бе процедила някаква жълто-кафява консистенция с отвратителен миризис.

— Внимавай! — долетя отвътре гласът на магьосника. — След като отвориш вратата, отскочи веднага встрани.

Твърде учуден, Барди изпълни съвета и добре, че го направи. От вътрешността на помещението се изля някаква рядка маса, която се пълзна по коридора, преля над парапета на стълбата и се спусна надолу като смрадлив водопад. Много приличаше на добре разбъркани

изпражнения. Тъй като рицарят бе оставил входната врата отворена, те безпрепятствено се изливаха навън. Но проблемът беше сериозен: те не спираха да текат, а вонята ставаше нетърпима.

— Какво си направил, нещастнико! — изрева ужасен младият мъж.

— Не ме питай, а ела да помогнеш да се измъкна. Преди малко се подхълзнах и за малко да се удавя в тази гадост.

— Да имаш да вземаш, няма да я нагазя.

— Страшно е хълзгава, току-виж съм си счупил някой стар кокал.

— Излизай веднага!

Старият скъперник неуверено се показва в коридора — беше намазан с нечистотии до гърдите, дясната му ръка беше оцапана, а лявата неуверено стискаше неразделната книга за заклинания.

— Отивай в банята — гнусливо заяви Барди и се прилепи към стената, за да не се оцапа, докато той преминаваше покрай него.

— Тъкмо това правя — промърмори Горо и изчезна в спалнята си.

Барди го последва, като гледаше да не стъпва по оставените миризливи следи. Затвори пътно вратата зад себе си и отвори прозореца. Откъм банята встрани вече се чуваща шум на течаща вода.

След няколко минути магьосникът застана пред него с виновна физиономия. Приличаше на измокрена кокошка, но изглеждаше задоволително чист. Той остави върху тоалетната масичка кожената книга, с която изглежда не се бе разделил и под душа, съблече дрехите си, после отвори вградения гардероб, за да извади оттам сухи. След като смени облеклото си, Горо седна на леглото и вторачи унило поглед в някакво неизвестно празно пространство.

— Фъшкиите продължават да текат — напомни му рицарят.

— Това е съвсем сигурно, но не зная как да ги спра. Ако не беше пристигнал, лошо ми се пишеше.

— Как се появиаха?

— Изведнъж. Веднага след като направих магията, възникнаха от нищото, после продължиха да извират от него.

— Каква магия?

— За повече клиентела. Аз я измислих, направих комбинация от няколко други.

— Няма що, добър ефект си постигнал. Сега какво смяташ да правиш?

— Не зная, объркан съм. Нали за това те повиках.

Барди извади мобилния си телефон, избра номера на пожарната команда и полицията, съобщи адреса и обясни накратко за ситуацията, в която беше изпаднал Горо, като я обясни с повреда в канализационната система.

— Трябва да се махнем оттук — предложи той. — Да останем по-дълго време е доста нездравословно.

— Как?

— През прозореца.

— До долу има поне пет метра височина.

— Ще го направим по класическия начин.

Рицарят отвори чекмеджетата на шкафа до тоалетната масичка, намери и извади няколко чаршафа, завърза ги един за друг, после усуга здраво краят им около крака на леглото, а другия преметна навън.

— Готово — отбеляза. — Аз те напускам.

— Стар съм, за да те придружа по такъв начин, но ти тръгвай. Тази вечер се уверих, че наистина си ми приятел — установи стария скъперник. — А аз си оставам едно старо и дърто говедо.

Тъй като неотдавна се бе уверен в неговата констатация, Барди не му отговори. Повдигна докрай прозореца, прекрачи перваза му и без особени премеждия, бързо се смъкна до двора.

В далечината вече се чуха сирените на пожарните коли. Горо беше подадал главата си над него и се чудеше какво да направи.

— Хвърли книгата за заклинания и се спускай! — подкани го рицарят. — Ще гледам да те подхвана.

— Не мога. Вече ти казах.

— Тогава продължавай да клечиш горе и се опивай от сътворените от теб аромати.

Младият мъж заобиколи къщата и масата от фъшкии, потекла пред входа ѝ, отиде до двойната врата на оградата и я отвори. Първото от пристигналите превозни средства беше цистерна с помпа за изсмукуване на фекалии, известна под непретенциозното име „лайнарка“, а втората пожарна кола с автоматична стълба.

— Какво става тук? — попита шофьорът на цистерната и смени дългите светлини с къси.

— Не виждате ли?

— Гледам и не мога да повярвам на очите си. За пръв път в живота си виждам такова чудо.

— И аз бях също толкова изненадан.

— Откъде се е взела тази мръсотия?

— Никой не знае — изльга Барди. — Това ще установи отделът по чистота в кметството. А вие си свършете своята работа.

Шофьорът включи фекалната помпа, откачи гъвкавия шланг от мястото му в страничната част на карусерията и го заби в миризливата маса. Енергично засмуквана, тя видимо започна да изчезва.

Пожарникарят, изскочил от втората кола се запъти към рицаря.

— За нас има ли работа? — попита той сбръчкал в погнуса носа си.

— Да, трябва да свалите онзи старец от първия етаж. Не иска да се спусне по усуканите чаршафи.

— Това е най-лесното.

Втората кола направи необходимата маневра, сгъваемата ѝ стълба бе нагодена, и не след дълго, Горо се оказа върху тревата на двора.

— Мисля, че тук нямаме какво повече да правим — заяви едрият мъж, привършил с евакуацията на магьосника. — Цистерната ще довърши започнатото.

— Благодаря за бързото пристигане — рече Барди.

— Такова ни е задължението, данъкоплатците затова ни плащат — отвърна пожарникарят, влезе в кабината на колата си и скоро задните ѝ светлините се отдалечиха от къщата.

Човекът с гъвкавия шланг вече се бе вмъкнал в сградата и бавно напредваше по стъпалата на стълбата ѝ. По едно време той оставил инструмента си за почистване и се отправи към тях.

— Тук има нещо съвсем нередно! — заяви намръщено. — Цистерната почти се напълни, а нечистотиите продължават да извират от горния етаж. Дяволска работа!

— Сигурно е такава. Там може да се е настанил някой гаден полтъргайст. Миризлив дух...

— Какво е това чудо?

— Фантом. Някой като тези, които тропат, чукат, изливат вода по пода, преместват вещи, карат ги да преминават през стени, понякога ги

крадат и така нататък. Такива явления често се описват по вестниците.

— Не съм чел за такива неща, но тук, в Холивуд всичко е възможно. Ще отида да източа цистерната и пак ще се върна.

— Създадохме ви много работа, но не сме виновни — отново излъга младият мъж и изгледа магьосника, който беше навел глава.

— Днес не ми върви много. Впрочем, такава ми е работата, все да се завирам в лайната.

Колата му още не се бе отдалечила, когато двамата забелязаха, че вонящата маса отново започва да се излива към двора.

— Лоша работа — проговори най-сетне Горо. — Каква беля си докарах на главата. Вместо да привлече нови клиенти, ще загубя и тези, дето ги имам. Кой ще пристигне в такова миризливо място?

— Слушай, след като и без това ще ги загубиш, защо да не направиш нова магия?

— Каква?

— Например против голяма клиентела. Тя може да унищожи предишната магия. Нали и без това основната ти дейност се състои в разваляне на магии?

— Не ме карай да извърша такова нещо! Душата ми не може да го допусне.

— Стой си във фъшкиите тогава.

Цялото същество на Горо започна да изльчва душевна борба и старият човек съвсем се прегърби.

— Знаеш ли? — каза той след дълъг размисъл. — Колкото и да не ми се иска, може би имаш право.

— Започвай тогава.

— Тъмно е. Аз и без това не виждам добре.

— Застани под близката улична лампа.

Магьосникът изпълни съвета на Барди. Отиде на указаното място и запрелиства кожената книга. Скоро устните му беззвучно замърдаха. Гургилът се появи над главата му и внуши правилния текст — така, както беше внушил и предиция. Още от първата му поява над тримата, подобряването на съдбата на Горо бе неразрывно свързана с тези на Барди и Дзог. Всички капризи на магьосника насочени против такова подобрение, включително и проявите му на стиснатост срещу каузата на общото дело, интуитивно щяха да бъдат наказвани.

Неумолимата гургилска логика целенасочено бе предизвикала появата на гадната мръсотия.

— ...емрекем бетел коргидо — привърши магьосникът и погледна за ефекта от заклинанието, а той се оказа невероятен — всичките нечистотии изчезнаха.

— Браво, Горо — похвали го Барди. — Въпреки мнението на Дзог, мисля, че по-скоро си способен магьосник, а не некадърен. Фъшкиите сякаш се изпариха.

— Ако наистина бях добър магьосник, тогава защо изобщо се появиха в къщата ми?

— Грешки в професията. Всеки ги допуска. Но не те съветвам да правиш нов опит с предишната магия.

— Да пукна, ако я повторя — закле се Горо. — Случилото се ще ми бъде като обица на ухото. Много ти благодаря за съдействието. Ако не беше ти, не зная как щях да се оправя.

— Забрави ли, че също си ми помогал? Нали за това са приятелите?

— Ще си помисля за твоя фонд, макар при мисълта за него да ми се къса сърцето — извика зад гърба му магьосникът, докато той се насочваше към колата.

Горо остана сам, изчака пристигането на цистерната и несвързано обясни на шофьора, че нечистотиите чудодейно са изчезнали.

— Знаех си, че е дяволска работа! — изрече той и се прекръсти.
— Лайнян полтъргайст!

След това се изплю през рамо и си замина.

15.

След няколко месеца Барди не устоя на непрекъснатите молби на принцесата и най-сетне я запозна с омразния Сандораг. Докато тя се лигавеше пред него, рицарят се опита да си мисли за нещо съвсем друго, само не за педалската му физиономия. По някое време той счете времето за запознанство за достатъчно, дръпна жена си с погнуса, кимна студено за довиждане и я вмъкна в колата. След това спря пред първия попаднал магазин за видео техника и й купи обещания стенен телевизионен екран. Гледането на сапунени сериали отдавна се бе превърнало в най-любимото ѝ занимание, но сега поне можеше да го провежда в собствената си стая. От време на време тя все пак се усещаше и никак си успяваше да се справя с поетите домакински задължения, тъй като в противен случай беше заплашена с отнемане на придобивката. На няколко пъти се бе одумала за закупуване на аудио-видео уредба, но Барди беше останал глух към молбите ѝ. По негово мнение, телевизионната стена ѝ бе повече от достатъчна. През една от вечерите в спалнята, докато изпълняваше почти опротивялата му съпружеска гимнастика на голо, пред него внезапно възникна образът на Хелга. Половата му възбуда внезапно изчезна, той се отдръпна от тялото на Розамунда и легна по гръб встрани от нея. Кръстоса ръце зад тила си и впери празен поглед в пространството.

— Какво ти стана, защо се дръпна в сюблиминия момент — изсъска ядосано принцесата.

— Изчезна ми настроението, сигурно съм уморен. Предлагам да спим.

— Знаеш ли какво става със съпруг, който не си изпълнява семейните задължения? — не го остави на мира принцесата.

— Какво? — попита с досада Барди.

— Сменя се с друг — ехидно заяви тя и му обърна гръб.

— Напоследък в Ландрия имах чувството, че не те интересувам особено — напъна се да отвърне Барди, с намерение да се оправдае.

— Да, но вече сме в Холивуд. Тук е съвсем различно — проплака Розамунда. — Преди час изгледах последната серия на „Изгаряща любов“. Сандораг в ролята на Уилфредо така страстно любеше Леонор, че насочи мислите ми само в тази насока!

— Такава ли била работата — озъби се в просъницица Барди. — Впечатлила си се от актьорския цирк. Защо не отидеш в леглото на този мухъльо, за да провериш как действа на практика?

— Ако продължаваш така и това може да стане — закани се принцесата, но не получи отговор, тъй като доблестния рицар вече тихо похъркваше.

* * *

След няколко седмици рицарят приключи със снимките в „Кървавият залез“. Беше избил петдесетина бандити, като бе взривил потайното им свърталище, после беше предал на болния ѝ баща освободената красива заложничка и въпреки сълзите ѝ бе изчезнал с коня си на фона на залеза, с мъглявото обещание, че някога може и да се върне. Както винаги точен, Манделщайн бе превел по сметката му доста солидна сума и намерението с което отново бе пристигнал в Холивуд изглеждаше близко до своята реализация.

Премиерата на първата серия на „Отмъщението на феите“ премина при огромен успех и Дзог започна да се вживява в ролята си на кинозвезда. Новината, че не е плод на компютърни ефекти, а съвсем истински дракон, се разпространи много бързо и той едва смогва да се справя с удрянето на печатни автографи върху снимките, донасяни от хилядите му почитатели. Световните телевизии се надпреварваха да правят интервюта с него и скоро Дзог се превърна в телевизионна звезда. Продуцентът беше извънредно доволен, парите от продаваните права се вливаха като река в бездънния му джоб. Седмичното телевизионно шоу „Дзог и Пипо дриснята“ се изльчваше от почти всички сателити на планетата. В него драконът и един от най-известните световни комици си разменяха вицове и коментираха съвременната политика, а милиардите им зрители припадаха от смях. По съвет на Барди, Дзог поискава повишение на процента от отчислението от печалбите по негова сметка и след известна караница,

Манделщайн капитулира. С новият договор всичко се делеше наполовина. Драконът, въпреки че не бе присъщо на природата му, не беше забравил за даденото на рицаря обещание. Във фонда, предназначен за освобождението на Ландрия постъпваха крупни суми.

Донякъде залинелият бизнес на Горо също се оживи. Дължеше се на помошта на гургила, който интуитивно усещаше известна вина за историята с фъшкиите. Митичното същество внушаваше на все по-голям брой богати потенциални клиенти, че обезателно трябва да отидат при магьосника, за да им развали направената магия, която в действителност не съществуваше. Магьосникът едва смогваше да се справя с притока от посетители, въпреки че бе повишил десеторно тарифите. Оказаната помощ от Барди, който бе успял да го спаси от опасната миризива и хълзгава ситуация, сякаш го бе променила. Духът на приятелството бе успял да пречупи скъперническия му характер и той редовно правеше вносоките си за замисленото дело.

В компютъра, в графата „приход“, принцът водеше счетоводен отчет на всички постъпилите суми. Един ден, след като погледна размера на последната вноска, направена от Дзог, и набраната сума във фонда, той реши да пристъпи към реализация на замисъла си.

Първата стъпка бе наемането на подходяща сграда. Тя трябваше да бъде незабележима, да се намира някъде в близките околности, да става за складово помещение и да позволява вмъкването в нея на големи превозни средства и дракон. След доста обиколки в покрайнините на Холивуд един ден попадна на някакво изоставено, полуразрушено студио, което изглеждаше прекрасно за набелязаната цел. Барди положи доста труд, докато открие собствениците му и след едноседмични преговори, успя да го купи на доста ниска цена. После нае строителна фирма, която да извърши ремонта и по време на провеждането му изгради няколко тайни, добре замаскирани помещения, като осигури с електронно кодово заключване подстъпите към тях. Входните панели изглеждаха като част от преградните стени в двата края на студиото, чито вътрешни размери не отговаряха с по няколко метра на външните. Доволен от извършеното, той направи съдебна регистрация на „Ландрия пикчърс“ АД, в която Горо и Дзог бяха привлечени за съдружници и чиято филмова дейност щеше да остане на книга, но за това никой освен тримата не знаеше.

За да увеличи прикритието на замисъла, Барди нае един от най-некадърните холивудски драматурзи и му поръча да напише сценарий по следната схема:

Малка островна държава в края на двайсети век пъшка под игото на жесток диктатор. Докато се прикрива под заниманията на клуб на аквалангисти, група местни патриоти, които отдавна се чудят как да свалят ненавистния режим, намират край рифа на затънто заливче останките на испански галеон, превозвал през 16 век злато от американските колонии към топилните в Куба, измъкват съкровището и след като го продават, с получените пари купуват оръжие и военни средства. Накрая извършват необходимата революция, свалят от власт омразния диктатор и чрез социални реформи подобряват живота на местното население, а главният герой се оженва за най-красивата революционерка и им се раждат прекрасни дечица — бъдещи пламенни борци за нечия свобода...

Въпреки некадърността си, наетият човек се справи достатъчно добре с искания сценарий, който ако не за друго, ставаше за целите на Барди. Необходимият реквизит за заснемането на филма включваше 2 бронетранспортьора, три джипа, с монтирани върху тях картечници, стотина автомата, пистолети, ръчни гранати, базуки и ракетни снаяди към тях, динамит за взрывове и около двеста хиляди халосни патрона, които трябваше да се превърнат в истински, а това беше най-трудната задача, с която рицарят лично трябваше да се заеме.

Този път той нае един ценен от продуцентите човек, известен с майсторските си умения да намира и най-невъзможните неща, необходими за заснемането на даден филм. За Джон Мендоса дори и доставката на подводница не представляваше трудност. Барди му връчи списъкът с „реквизита“, уговори възнаграждението, начинът на плащане и срокът на последната доставка, след това му остави ключовете от входа на студиото се завърна в къщи. Там се зае с разучаване на новата си роля — този път щеше да играе сам себе си. Манделщайн пристъпва към нова екранизация на „Крал Артур и рицарите на кръглата маса“. Неотразимият натиск на Розамунда най-сетне го бе принудил да й даде една от дребните роли на придворна дама и сега собствената жена на Барди щеше да му бъде нещо като партньорка. Завоюваната с нокти и зъби позиция я правеше да изглежда доста щастлива.

През тази вечер в дома на благородното семейство за първи път бе настъпила телевизионна тишина. Докато Барди бе седнал на фотьойла в хола, раздвоявайки мислите си между предстоящите бойни действия с черните рицари и нуждата от заучаването на репликите в новия филм, Розамунда с неподозирano усърдие зubreше своите в спалнята. По някое време тя влезе при него и тръсна на масичката никаква тънка книжчица.

— Започвай да ме изпитваш! — нареди принцесата с тон, неподлежащ на възражение. — На сън да ме пипнеш, не тряба да правя грешки. Ако не си разбрал, ще играя ролята на придворната дама Бети.

Барди пое с неудоволствие поднесеният му материал, разлисти го и бързо установи, че репликите на жена му, разхвърляни между епизодите, не превишават числото трийсет.

- Чети! — подканни го жена му.
- Бети, търсил ли ме е някой? — започна съпругът ѝ.
- Не, Ваше сиятелство — отвърна безгрешно Розамунда.
- Тази вечер ще бъдеш ли на бала?
- Да, Ваше сиятелство.
- Ще вземеш ли Кети със себе си?
- Вие желаете ли го?
- Несъмнено.
- Тогава желанието Ви ще бъде изпълнено, Ваше Сиятелство.
- Толкова за епизода. Дотук не допусна никаква грешка. Браво, принцесо — похвали я Барди.
- Само един тъпак може да сбърка такива идиотски реплики.
- Да, Ваше сиятелство, не, Ваше сиятелство.
- Така се почва — опита се да я успокои рицарят. — Не забравяй, че вече си артистка.
- Да, ама тая проклета Кети не се отличава от мен по нищо, освен, че е два пъти по-грозна, но й дадоха три пъти повече реплики. Мразя го този Манделщайн и скоро ще му го върна. Тепърва ще разбере каква талантлива актриса е изгубил. Само да свършат снимките и ще види.
- Хайде, хайде, по-кратко. Какво да кажат останалите, които все още са статисти?
- Не ме интересуват. Аз мисля само за себе си.

— Съвсем точно го каза, отдавна съм се убедил в този факт — присмя й се Барди.

— Не ме дразни, а продължавай да четеш репликите — сряза го принцесата.

Той продължи с неудоволствие заниманието и след като приключи с него, каза че го боли глава и ще отиде да се поразходи на чист въздух.

След като излезе от домът си, краката му сякаш сами го довлякоха до бара, който се намираше недалече от къщата му. Барди се настани се зад една от свободните масички, тъй като бар-плота беше зает, и си поръча уиски със сода. Едва сега ясно установи, че не може да изтърпява дълго време присъствието на собствената си жена, тъй като в съзнанието му непрекъснато възникваше образът на Хелга. Душата му бе завладяна от дълбок дискомфорт.

Първата чаша бе последвана от втора, след нея се пристигна и трета. Настроението му бавно се подобряваше.

— Може ли да седна тук? Всичко наоколо е заето — попита фамилиарно някакъв дългнест тип с мургава кожа на лицето и тънки мустачки, и без да изчака отговор бързо се настани до него. — Да пукна, ако не виждам Бърт Грейди! Никога няма да забравя „Галактическа сага“.

— Не вярвам да съм станал толкова известен — отвърна рицарят.

— Винаги оценявам добрата игра, блестяща кариера те чака, приятелю — отвърна непознатият и се представи: — Казвам се Бени Гонсалес, но всички ми викат Коко. Такъв ми е прякорът. Мотая се из артистичния свят и правя услуги от всякакъв род. С това си изкарвам прехраната.

— Добре ли ги извършваш? — повиши интерес Барди. — Имам предвид услугите...

— Никой досега не се е оплакал. Поискай нещо и веднага ще ти кажа кога ще го свърша и колко ще струва. Хей, келнер, ела насам. Донеси още едно от същото.

— Ами например, ако поискам да ликвидирам продукента си? — запита рицарят.

— Няма проблеми. Само че аз не съм по мокрите поръчки и ще те свържа с този, с когото трябва. Услугата ще ти излезе над сто

хиляди, плюс моята комисионна, в размер на пет процента. Отпускаш ми две седмици и после твойт човек изчезва. Вече го няма никъде.

— Добре де, предложих го като пример. В действителност скоро ще ставам продуцент и искам да стресна зрителите. Трябват ми двеста хиляди патрона от различен калибър. Нали знаеш, в киното се употребяват халосни, а аз искам да постигна реален ефект.

— Слушай, приятел — внезапно настръхна Коко. — Ти да не би да си във връзка с федералните?

— Това пък откъде го измисли?

— Услугата, която искаш е доста странна. В момента, в който целият свят е настръхнал от действията на всякакви терористи, а закупуването на оръжия и амуниции се преглежда под лупа, ти ми говориш за двеста хиляди патрона. С тях можеш да изтрепеш половин малък град.

— Тук си съвсем прав. Тогава не ми трябват двеста хиляди, а половин милион, защото няма да завземам половин град, а цял. Филмът ще представлява малка революция, в която непрекъснато ще се стреля. Нали каза, че за тебе не съществуват проблеми?

Коко се облегна на стола си и лицето му побледня.

— Сериозно ли говориш? — попита стреснато.

— Напълно.

Мустачките на мургавия човек сякаш се изправиха, а челото му се сбърчи. След около минута усилен размисъл, той най-сетне доби дар слово и каза:

— Познавам един човек, който ще свърши тази работа. Но моята комисионна ще стане двойна.

— Как се казва?

— Защо те интересува? Ще ти уредя среща с него, ако реши, той сам ще се представи. Излишно е да те предупреждавам какво ще се случи с теб, ако издъниш някого. Казвай как да те търся.

Барди му даде номера на мобилния си телефон и адреса на собственото му студио. Коко отпи от сервираната чаша, стана, и все още видимо притеснен се накани да напусне бара.

— Говори с твой човек по принцип — каза рицарят преди да си тръгне. — Все още не зная нужните ми тип и калибър на патроните.

Коко махна с ръка и се изгуби към изхода.

По време на непринудения, доста опасен разговор с този напълно непознат човек, Барди мислеше, че се е осланя на случайността и собствената си интуиция. Съвсем не можеше да предположи за присъствието на неизменния гургил, който кротко пърхаше над главата му под опушения таван на бара. Веднъж повикано, това безтелесно същество здраво се бе заело с подобряването на рицарската съдба, а срещата с Коко съвсем не беше случайна, така както не са случайни и съдбите на останалите хора. Случайността може само да изглежда като НЕЩО СЛУЧАЙНО, в действителност, почти винаги, тя НЕ Е ТАКАВА. Обслужва я пантеонът на ефирните същества, който включва както добри екземпляри, например лангедони, гонди, клапандури и ангели, така и лоши — корлоци, джифи, смръдове, дяволи и така нататък. За щастие, при нормални за човека физически условия, противните им мутри не се забелязват. За тях може да се предположи, че са телесни само в техния пространственно-временен континуум, създаден от Висшия Разум да влияе на нашия и ако те не съществуваха, нещата от живота щяха да стоят по съвсем друг начин. Горките разумни земни жители дори и не предполагат, че съдбите им определено зависят от някакъв си навлек, който им се лепнал от ранното детство. Ако е лангедон или гонд — хубаво, но ако е корлок или смърд — лоша работа. Добре, че и едните и другите са невидими, иначе всеки от нас щеше да пъшка от притеснение. А още по-добре е, че в борбата си за надмошние над обсебения индивид и те се боричкат помежду си, като от време на време се избутват един друг.

Барди не можеше да знае за тези, не много приятни факти, затова след четвъртата чаша уиски се почувства почти щастлив, плати сметката и си тръгна.

Когато се прибра в къщи и влезе в спалнята, завари Розамунда заспала. Сигурно сънуваше поне трети сън, в който играеше главната роля.

16.

Мобилният телефон иззвъня в най-неподходящият момент на заснемането на филма, когато Барди здраво въртеше меча си, за да унищожи поредния противник. Едва след около половин час се появи възможността да прослуша гласовата поща.

— Доставката е направена — гласеше лаконичното, отдавна очаквано съобщение. — Довечера в седем, ще те чакам в твоето студио.

Незаменимият Джон Мендоса бе свършил възложената му работа, душата на рицаря замря от щастие. До приключването на както му се струваше безкрайния работен ден имаше още време и вече едва го свърташе на едно място. В една от почивките между епизодите той набра номера на Горо, за да сподели новината, но магьосникът вместо да се зарадва, съвсем унило се съгласи да наеме фургон и да прескочи до снимачната площадка на Дзог. След това в седем и трийсет, двамата трябваше да отидат на срещата.

Когато пристигна на уреченото място, Барди завари входната му врата отворена. Вътре в студиото, под наблюдението на Мендоса, двама работника привършваха с разтоварването на военен камион. Трети човек манипулираше с вилков мотокар различни по размер сандъци и ги подреждаше край стените. В дъното на помещението, пред входните панели на тайните складове, стояха в редица три новички джипа, боядисани в маскировъчни цветове. Над широките люкове в таванната им част на кабините им се подаваха солидните дула на картечници.

Работниците привършиха с разтоварването и подреждането на стоката. Джон Мендоса им подписа някакъв документ, после те заедно с камиона и мотокара напуснаха студиото.

— Доставката е извършена, остава да провериш стоката — рече Мендоса. — Предлагам да започваме — подаде той лост за отваряне на каси. — Ще отбелязваме бройките по спецификацията на реквизита.

Като цяло, финансовите ни отношения са приключени, остават за уреждане съвсем дребни суми.

Проверката не продължи дълго. Автоматите, резервните пълнители, пистолетите, базуките и зарядите към тях отговаряха на описа. Бройките динамитни шашки и халосните патрони също, а ръчните гранати излязоха дори с няколко в повече.

— Как успя да уредиш всичко това? — учуди се Барди. — Предполагам, че освен патроните, всички останали амуниции са с истински заряд. Гранатите винаги си остават гранати, а динамитът си е динамит. Не съществуват заместители.

— Да е живо и здраво редовното превъоръжаване на армията — отвърна Мендоса. — Малко връзки, малко рушвети и така нататък. Военните и без това се чудят как да се отърват от старото си оръжие. Ако желаеш повече подробности, няма да ги получиш. Но трябва да знаеш, че спецификацията се води под отчет поне в две-три ведомства и реквизита за филма ще подлежи на периодични проверки. Колкото до гранатите, при снимките трябва да вземаш извънредни предпазни мерки. Техните взрывове са много опасни. Не ми се говори за амунициите към базуките, непредпазливото боравене с тях е направо страшно. Като нищо можеш да убиеш някого.

— Няма проблеми, Джон — каза Барди и го потупа по рамото. — Благодаря за добре свършената работа.

Мендоса излезе от студиото и се стресна при вида на Дзог, който замяташе опашка по наклонената платформа на паркиралния фургон. После бързо се сети, че го е виждал по телевизията и успокоен тръгна към колата си. Драконът бе станал прекалено известен.

Горо се смъкна с известна трудност от кабината на шофьора и влезе в студиото.

— Здрави — каза на Барди. — Казвай, каквото ще казваш, защото съм наел фургона само за два часа. Джобът ми не е бездъден.

— Ще си умреш с тази твоя стиснатост. Повиках ви да направим съвещание. Погледни какво съм събрали наоколо.

— Виждам някакви сандъци и три джипа. Нещо стърчи над тях.

— Не предполагаш ли какво има в сандъците?

— Какво?

— Оръжие, Горо. Необходимото оръжие за освобождението на Ландрия.

— Ооох, пак ли тази скапана страна. Какво ли ще доживеят старите ми кокали. Да не би скоро да тръгваме обратно?

— Не, още не съм набавил последните амуниции.

— Слава на Мордолох, покровителят на магьосниците, който ми отпуска още малко комфорт в живота.

— Защо се разправяш с този стар мошеник? — попита Дзог, който се бе присъединил към групата и следеше разговора. — Казвай за какво ни повика.

— Трябва да обсъдим бъдещите си действия. Възникват технически проблеми.

— Какви например?

— Джиповете са налице, оръжието също. Кой ще борави с тях освен мен? Представете си, че се завърнем в момента, в който напуснахме замъка. Не знаем броят на черните рицари. Може да са стотици, възможно е да са хиляди. Не е известна и числеността им в Сандирия, а за Кирикия липсват всякакви данни. Трябват ни хора, годни да боравят с военна техника.

— За какво са войниците? — каза Горо. — Това им е работата.

— Говориш глупости — сряза го драконът. — Нали трябва да бъдат обучени, а за това няма време.

— Да, ама ако не бяха глупостите ми, сега нямаше да чакаш дракончета — обиди се магьосника. — Да не би някой друг да ти направи любовната магия?

— Добре, че най-сетне успя да направиши нещо. А какво ще кажеш за тази преди нея, която ни прати в Холивуд?

— Да не би тук да ти е лошо? В Ландирия преди това беше дълбоко неизвестен, полумъртъв от глад дракон, а тука си знаменитост.

— Най-много мразя да започвате с разправиите — намеси се Барди. — Събрали сме се за съвсем друго. Ако се върнем, Дзог не може да бъде от полза освен със собствената си огнева мощ и страшната си опашка. Телесната му конструкция не му позволява да хвърля гранати, нито да стреля с автомат. Следователно по-ефективния помощник оставаш ти, Горо.

— Аз ли? — учуди се магьосникът. — Къде ме търсиш? Да не съм ти командос?

— Прав е — рече драконът. — Много е страхлив и освен това е дърт. От него няма да имаш голяма полза.

— Може поне да изкара шофьорските курсове — предложи Барди. — Дори ако трябва, да си постави нови контактни лещи. По този начин по-малко ще греши и при прочитането на текстовете в книгата за заклинания.

— Защо не хванеш за тази работа принцесата? — опъна се Горо.
— Тя и без това знае да кара кола.

— Ти би ли поставил собствената си жена под обстрела на вражеските стрели?

— Значи аз ставам за тази работа, а тя е твърде деликатна — озъби се магъосникът. — Собствената ми кожа не е по-малко ценна от нейната.

— Така няма да стигнем до никъде — установи Дзог. — Излиза, че Барди трябва сам да се бие с цяла армия.

— За какво са наемниците? — внезапно се сети Горо. — Ще ги обучим тук, ще им платим аванс и те ще дойдат с нас.

— А после кой ще ги върне? — запита рицарят.

— Аз, кой друг. Само трябва да подготвиш работата с компютъра. Този път няма да описваш собствените си премеждия. Спокойно можеш да купиш и още един.

— Твърдо ли настояваш да се върнеш в Холивуд?

— Би трябвало вече да знаеш, че не държа на присъствието си в Ландрия. Тук ми е много по-добре.

— Тази стара кратуна все пак предложи нещо разумно — рече драконът. — Наеми подходящи хора като статисти за филма, при изричното условие добре да могат да боравят с оръжия.

— Няма да е честно да скрия за истинската битка.

— Нима животът не те е мамил? Аз например дадох на Гейла две куфарчета със скъпоценности, а тя ме изгони от пещерата си.

— Не мога да постъпя така.

— Тогава предложи повече пари, без да криеш за какво ги наемаш. Все ще се намери някой друг главорез в повече — намеси се магъосникът.

— Веднъж и аз да се съглася с теб — прозина се драконът и пусна леко облаче дим. — Да приключваме вече, че ме присви коремът. Сигурно е празен.

— Тази работа с наемниците, съвсем няма да е лесна — въздъхна Барди.

— Реалността и такава — отбеляза философски Горо. — Щом си се влюбил в скапаната Ландрия, ще понасяш несгодите. Хайде да тръгваме, нямам намерение да плащам за допълнителен престой на фургона.

* * *

Изминаха десетина дни и Бени Гонсалес, който бе поел ангажимента с истинските патрони, най-сетне излезе от неизвестност. При обаждането му, на еcranчето на мобилният телефон на Барди не се изписа никакъв номер.

— Довечера в осем, ще те чакам пред входа на бара, в който се запознахме — съобщи нервно Коко. — Бъди точен.

Времето до срещата изминаваше тягостно и поради липса на други занимания, рицарят се чудеше как да го убие. Когато най-сетне напусна хола на жилището си, все още оставаше половин час. Докато обличаше якето си във входното антре, Розамунда внезапно изникна зад гърба му.

— Къде отиваш? — попита тя — нещо, което никога досега не бе правила.

— Имам да свърша една работа — отвърна той с недомълвка.

— Кога ще се върнеш?

— Не зная.

— Много хубави отговори. Тъкмо, когато ми трябваш, за да направя окончателен преговор на репликите в последния епизод, ти изчезваш.

— Съжалявам. Работата е неотложна. Намери някой друг да ме замести, докато се върна.

— Какво си въобразяваш? — настърхна принцесата. — Да не мислиш, че не мога ли?

— Прави каквото искаш, сега ме остави на мира.

— Точно това ще направя — изсъска Розамунда и тръшна вратата на антрето. — Като се върнеш, може и да не ме намериш — долетя отвътре изпълненият й със злоба глас.

Барди не обърна особено внимание на думите ѝ, изкара колата от гаража и след няколко минути я паркира пред бара. Застанал пред

входа му, Коко бе запалил цигара и вече го очакваше.

— Здрави — рече той. — Обичам точните хора.

— Къде ще ходим? — запита рицарят.

— Там, където трябва. Ще продължим с моята кола. Ето там е паркирана. Онази, с цвят металик.

Докато се настаняваха в купето й, мустакатият мургав човек му подаде черна превръзка.

— Завържи я пред очите си — нареди той.

— Защо?

— Не питай, такива са правилата.

Докато шофираше, Коко пусна музика. Барди се унесе в слушането на една от любимите му групи и само лекото залитане на тялото му подсказваше, че неговият водач прави различни завои.

— Дълго ли ще пътуваме? — попита по някое време.

— Остава още малко. Усещам, че музиката ти харесва. Винаги съм предполагал, какъв ще бъде вкусът на един Бърт Грейди. Искам да те предупредя: човекът, с когото ще те срещна, не обича много приказки. Бъди кратък. Носиш ли данни за типа и калибъра на патроните?

— Да — потвърди Барди.

— Тогава няма да има проблеми, приятелю. Потрай още малко.

Колата спря за момент, дочу се някакъв механичен шум, вероятно при отваряне на плъзгаща се входна врата, после гумите продължиха пътя си с особено хрустене, което предполагаше движение по малки камъчета. Коко направи завой, натисна спирачката и загаси мотора.

— Пристигнахме — каза той. — Изчакай да мина от другата страна, за да те взема.

Барди отвори вратата си и излезе от купето. Водачът му го подхвани под ръка и го поведе по скърцащият под краката им терен.

— Внимавай, започват стълби — предупреди го Коко.

Дочу се ново отваряне на врата, подът под краката му стана мек и рицарят усети полъх на климатична инсталация. След още петдесетина стъпки, придружителят му го настани да седне.

— Сега можеш да махнеш превръзката.

Барди изпълни указанието и се огледа. Намираше се в голям салон, чиято мебелировка бе изпълнена в старинен стил. По стените

бяха окачени картини в позлатени рамки, пред прозорците се спускаха тежки кадифени завеси. На фойеъла до него стоеше мъж на средна възраст. Остриган, с къс врат и дебела шия. По дясната му буза минаваше тъмно-червен белег, сивите му очи гледаха пронизващо.

— Добре дошъл — прохърка дрезгавия му глас. — Сега кажи какво точно искаш, въпреки, че Коко ми спомена за някакви патрони.

— Трябват ми петстотин хиляди. На този лист съм ги записал по типове.

Мъжът се наведе, протегна ръка и го взе.

— Автоматично оръжие, пистолети, картечници — установи той след краткия преглед. — За какво по дяволите ти трябват толкова много?

— За реализацията на първият ми филм. Искам всичко да бъде автентично.

— Не ти ли идва наум, че това не съвпада с установената в страната законност?

— Така е, но тази идея не ми излиза от главата. Освен това ще снимам екшън в чужбина...

— Виж какво, драги. Тези ги приказвай на друг, но не и на Вито Ламперони, който седи до теб. Или казвай какво си намислил, или си заминавай. Някакъв си милион и половина, който ще взема от теб, не си струва главоболията. Филм не се снима с истински патрони.

Барди се видя в чудо. Не можеше да му каже как точно стоят нещата. Истинската цел на покупката щеше да изглежда съвсем невероятна. Трябваше бързо да измисли нещо.

— Дори да е така — рече той. — Ако патроните не се употребят при заснемането на филма, мога да се закълна, че няма да бъдат използвани на територията на тази страна. Плащам си за доставката и никой друг не го интересува къде ще отидат. Ако не се споразумеем, ще потърся други източници. Нямам какво повече да добавя.

— Нямам интерес да съдействам на световния тероризъм, мога да стана потърпевш. Тези типове все някога се провалят...

— Заявявам, че няма да се употребят за терористични цели. В крайна сметка няма да избягам от Холивуд — изльга рицарят и внезапно се сети какво да добави. — Ако случайно замина нанякъде заедно с амунициите, те могат да бъдат придружени от ваши хора, които също са в състояние да бъдат полезни. Да речем десетина души.

— Накъде биеш — като че ли се ядоса Вито. — За последен път искам да се изразиш съвсем точно. За какво ти трябват патроните?

— Искам да сменя режима в една малка островна държава — отново излъга Барди. — По-голямата част от населението ѝ е тъмнокожо.

— Това е съвсем друга работа — ухили се внезапно човекът с дебелия врат. — Десетина души не са ли малко?

— Аз също разполагам с известно число хора, а на място ще се появят още повече.

— Къде се намира това островче? — полюбопитства Вито.

— Не мога да ти кажа.

— Добре, няма да любопитствам повече. Колко време ще трае операцията?

— Около десетина дни.

— Тогава да се върнем към основната тема. Милион и половина за патроните. По петдесет хиляди на човек, или общо петстотин хиляди, с този допълнителен разход сумата става два miliona. Имаш ли толкова пари?

— Да — потвърди Барди. — Но първо ще направиш доставката. След като я проверя ще довършим и останалата част от сделката.

— Не ми изнася напълно, но да речем, че приемам. Парите в кеш, половината от цялата сума в предплата до една седмица. Съгласен ли си?

— Нямам друг избор — призна Барди. — Разчитам на твоята честност. А тя е залог за бъдещите ни взаимоотношения.

— Имаш думата не на друг, а на Вито Ламперони. Ако разбера, че някъде си споменал за нашия разговор, ще те намеря и вдън земя, за да ти отрежа главата. Дон Вито рядко се шегува. Но кой знае защо, ти ми вдъхваш доверие. В наше време рядко можеш да срещнеш истински смели момчета.

— На кого да предам аванса.

— На този до тебе, дългнестия. Дай да си стиснем ръцете, после слагай превръзката и тръгвай обратно. А ти Коко, внимавай да не повредиш клиента ми, докато го заведеш до колата.

* * *

Когато се прибра в къщи, Розамунда липсваше, а мислите му се връщаха към срещата с дон Вито. Този човек изглеждаше като типичен нагъл и опасен нарко-барон, с когото човек трябваше извънредно да внимава.

Рицарят хапна набързо, изпи бутилка вино и донякъде се успокои. После реши да си легне и в някъде в просьница, усети жена му да се прибира. Сигурно беше посред нощ, но той реши да отложи обясненията за сутринта. Погледнато честно, дори не ги искаше.

17.

Бяха изминали няколко седмици. Снимките на „Крал Артур и рицарите на кръглата маса“ приключиха и Манделщайн благоволи да му отпусне няколко дни за почивка. Барди отдавна бе предал на Коко куфарчето с искания от дон Вито аванс, но от него все още нямаше известия.

Рицарят реши да използва възможно най-рационално свободното време и се зае с покупки, предназначени за завръщането в Ландрия. В неговото студио започнаха да се трупат бутилки с втечнен газ и туби със станилията почти скъпоценен бензин, предназначени за джиповете, малки контейнери със сгъстен водород, който щеше да осигурява придвижването на собствената му кола, стотици топчета с хартия, десетина тоалетни чинии и умивалници, няколко газови отоплителни печки, връзки с различни диаметри тръби от пластмаса, присъединителни тръбни елементи, душове и чешми, лепила и бои, няколко каси с плоско стъкло, кутии с винтове, бургии и болтове, ръчни инструменти, няколко пластмасови вани, вмъкнати една в друга, различни полезни за бита вещи, консервирани хранителни стоки, каси с пепси-кола, опаковки със самоохлаждаща се бира, кашони с уиски и торби с тоалетна хартия. След това обиколи книжарниците и накупи различни учебници и справочници, компакт-дискове с информация, филми и музика, илюстровани речници и нагледни учебни помагала. Накрая добави към покупките голямо количество батерии и още два супер-компютъра. Скоро студиото заприлича на склад на универсален магазин, но всичко това влизаше в бъдещите му планове.

Коко най-сетне излезе от анонимност и съобщи, че пратката е готова. В късните часове на следобеда щеше да дойде при него, а Барди трябваше да приготви остатъка от сумата, което означаваше ново разкарване до банката.

След около три часа, той се намираше пред студиото, стиснал в ръце тежкото куфарче, пълно с банкноти.

Довереният човек на дон Вито пристигна с някакъв камион, скочи ухилен от кабината и се отправи към рицаря.

— Първо искам да проверя сумата, след това ще разтоварваме стоката — заяви той безкомпромисно.

— Няма да те излъжа — каза обидено Барди.

— Принципът е такъв, пари винаги се броят. Донесъл съм и броячна машина.

Изпълнен с известни подозрения, рицарят се върна с него в студиото, намери стенен контакт и разтвори куфарчето. Пачките с хилядарки бяха покрили дъното му. Всичко можеше да се очаква, затова той стисна в джоба си флакона с невро-паралитичен газ, придобит по втория начин. Но Коко постави машинката си на пода, включи я към контакта и съвсем спокойно започна да обработва пачките.

— Няма грешка, приятелю. Ще наредя да разтоварят патроните — заяви, след като привърши с броенето.

— Отговарят ли по брой и дали са истински? Няма да ти дам парите, преди да го проверя — рече Барди и затвори куфарчето.

— Запомни завинаги: дон Вито никога не лъже партньорите си.

Рицарят остана непреклонен и проверката бе извършена. Броят на патроните в едно от сандъчетата бе умножен по броя на останалите, които бяха отворени, за да се провери съдържанието им. След това от всяко от тях бе избрана единична мостра и Коко направи демонстрация. Дупките по стените доказаха автентичността на доставената стока.

— Какво ще кажеш, приятел? Разбра ли, че Бени Гонсалес е голяма работа?

— Нищо не спомена за наемниците, а тук, вътре са техните петстотин хиляди — потупа рицарят куфарчето. — Уговорката трябва да бъде спазена докрай.

— Нима се съмняваш в дон Вито? Срамота е за теб — обиди се Коко. — Поел ли е ангажимента, той винаги ще го изпълни.

— Кога?

— Когато му съобщиш, че тръгваш към острова си. Тогава те ще пристигнат.

— Да речем другата седмица.

— Не става така. Трябват му датата и часа на отплуване от Холивуд. Напомням ти, че след това поемаш всички разносци на групата. Билети за транспорт, храна, хотели и така нататък.

— Естествено. Но могат да възникнат промени, свързани с тръгването.

— Ако появят такива, отиди в бара, в който се запознахме и търси Колди Брадата. Той ще те свърже с мен, за да уточним нещата. Засега друг начин няма. И запомни добре: след тази доставка, за теб Коко и дон Вито никога не са съществували. Казвай сега, какъв ти е плана, за да подгответя хората. Слушам те внимателно.

— Засега набелязаната за отпътуване дата се пада в следващия вторник. Среща тук, в 18 часа.

— Предполагаш ли какво ще се случи, ако до тогава проявиш някаква некоректност? Споменеш ли някъде името му, дон Вито е способен да те намери и на другия край на света.

— Няма да го направя.

— Ще видим — каза Коко и тръгна към изхода на студиото.

Барди остана в него, изпълнен с интуитивно съмнение. Мъжът с тънките мустачки не вдъхваше доверие, въпреки че досега всичко свързано с него бе минало доста гладко. Рицарят се беше нагледал на филми с измами при размени на пари за стока, подли убийства и предателства. Съвсем обикновено извършената доставка на патроните вдъхваше подозрение.

Той тръсна глава, за да прогони лошите мисли, запъти се към фалшивото дъно на студиото и отвори с електронния код входните му панели. След това започна да пренася доставените сандъчетата в тайните места и не след дълго плувна в пот. Бяха отвратително тежки.

Към привечер се завърна в домът си и отново не завари Розамунда. Позвъня на Дзог, който имаше специално монтиран телефон за дракони в обора си и му каза да се пригответя за връщане. Не се съмняваше, че на уречения ден той ще пристигне с фургон пълен със замразено овнешко, но това си беше негова работа. Нямаше смисъл да го предупреждава за покупките на злато и скъпоценности, драконът беше достатъчно интелигентен да го направи сам.

При новината за отпътуването, Горо едва не получи инфаркт, но после се сети, че съществува възможността отново да се върне в Холивуд и донякъде се успокои. Изморен от събитията за деня, Барди

се отправи към познатия му вече бар, намери място и отново удави проблемите си в солидна доза уиски.

За първи път се завърна в къщи леко олюляващ се. Все пак пийналата му личност лесно установи, че собствената му жена все още не се беше прибрала. Той тъкмо се бе пълоснал на фотьойла пред телевизионната стена, когато дочу тракането на токчетата й в антрето.

— Къде ходиш по никое време? — попита по-скоро по навик.

— Имам нови занимания — заяви надуто Розамунда.

— Какви, ако не са тайна?

— Фитнес, козметични масажи и театрален кръжок — навиринос принцесата.

— От няколко дни насам не спазваш уговорката ни.

— Тя повече едва ли ще ме интересува. Вече установих: тук жените са доста независими и така трябва да бъде.

— Скоро ще се завърнем в Ландрия — предпазливо съобщи рицарят.

— Отивай там сам. Аз ще остана в Холивуд.

— Баша ти не те ли интересува?

— Компанията на буретата му е по-интересна. Едва ли се е сеща за дъщеря си.

— А ако те заставя да тръгнеш с мен?

— Само се опитай — заяви твърдо принцесата. — Не съм толкова беззащитна. Едно обаждане в полицията и ще те приберат за известно време на топло. И знаеш ли какво? По-добре тази вечер да спиш на канапето в хола. Омръзна ми да похъркваш край мен в спалнята. Ако не се съгласиш, аз ще преспя на него.

— Обявяваш ми война, така ли да го разбирам? — каза рицарят и внезапно се ухили. — Няма ли да се разведеш с мен?

— Тъкмо това смяtam да направя — заяви Розамунда, влезе в спалнята и демонстративно тръшна вратата след себе си.

Барди взе чаша и бутилка, извади лед от хладилника и реши да си допие. Отношенията му с нея ставаха доста интересни.

* * *

До уговорената дата и час оставаха два дни. Манделщайн се обади с настояване за започване на нови снимки, производствената машина на Холивуд не можеше да спира хода си. Предложи му главната роля трильба „Жестоко преследване“. Рицарят го излъга, че е болен от грип и продуцентът недоволен прекъсна разговора. Лъжата го подсети за нуждата от лекарства и той се отправи да ги закупи. След около час багажникът на колата се изпълни с различни по вид кутийки, флакончета, спирт и дезинфекционни средства, тубички и превързочни материали. След това Барди обиколи няколко бутика и бижутерийни магазини. Някои от направените покупки определено бяха свързани с мислите му за Хелга.

Когато се върна в къщи, завари Розамунда да си събира багажите в няколко куфара.

— За къде се стягаш? — попита той. — За тръгване към Ландрия ли?

— Не позна — отвърна сухо принцесата. — Просто те напускам. Така става в много от любовните филми.

— И къде отиваш?

— При моят любим Сандораг. Той обеща да ми издейства солидна роля в новия се филм. Ще бъда негова партньорка.

— Затова ли толкова настояваше да те запозная с този мухльо?

— Няма да го обиждаш, той е прекрасен човек. Много поизискан от теб в леглото. Мечтите ми най-сетне се събудиха. Предполагам, че няма да ми правиш номера с развода и ще постъпиш цивилизирано — завърши принцесата и помъкна куфарите си.

Барди внезапно се разтресе от смях, домашната мелодрама завършваше по най-изгодния за него възможен начин. След като пристъпът му премина, той се замисли за миналото и за превратностите на съдбата. Беше обичал Розамунда, някога бе готов да отдаде живота си за нея, но тя бе останала вярна на упорития си капризен нрав и простите си, директни цели. Не беше получил обич и за не толкова дълго време, жената, с която живееше, се бе превърнала в почти безразлично, донякъде досадно за него същество. Тя бе заменена от появата на Хелга, която се бе превърнала в символ на новата му надежда. Рицарят помнеше ангажимента поет към нея и трудностите по неговото разрешаване. Сега нещата, сякаш по чудо, се бяха подредили повече от добре.

Гургилът, който пърхаше над главата му, отново бе останал доволен от собствените си действия. Той се прозина с беззъбата си уста, така, както се прозяват съществата от неговия вид, плесна с криле и изчезна в собственото си пространствено-временно измерение, където щеше да си почине от добре свършената работа.

Барди разтвори куфарчето на компютъра си и започна подготовката за предстоящото прехвърляне. След това трябваше да помисли и за стягането на собствения му багаж. Трябваше за последен път да провери списъка, който беше подготвил.

18.

Очакваният ден настъпи. Барди и Горо се намираха в студиото и следяха за натоварването на каси, сандъци, контейнери и картонени опаковки във вече закупения голям камион. Вратите на тайните помещения стояха отворени. Наестите работници се движеха насам-натам и постепенно запълваха карусерията на превозното средство. Дзог още не беше пристигнал, но това щеше да стане всеки момент.

Както се очакваше, той се появи в нов хладилен камион. Наестия шофьор излезе от кабината, отвори вратата на фургона му, постави наклонената, специално пригодена за целта платформа и премръзналата задница на дракона лениво започна да се смъква към бетонната повърхност на студиото.

— Казах му да изключи агрегата за охлаждане, но пак беше много студено — заяви той зиморничаво.

— Отново ли си помъкнал овчи трупове? — попита го зядливо магъосникът. — Малко ли овце има в Ландрия?

— Тукашните са по-вкусни. Отглеждат ги със специални витаминизирани смески.

— Глупости — отсече Горо. — Нищо не може да замени пасенето на трева.

— Ти ли ще ме поучаваш, некадърнико — ядоса се Дзог. — Гледай си калпавите магии и не се занимавай с мен.

— Отново ли се разправяте — приближи се към тях Барди. — Само след половин час ни очаква жестоко сражение.

— Да, но още сме в Холивуд — озъби се драконът. — Кажи му на този да мълкне и да не се заяжда, докато не съм сръпал старите му кокали.

— Ще го отложиш за друг път — каза рицарят.

— Само да пристигнем в Ландрия, ще му дам да се разбере.

— Току виж пак си поискал магия за съещване — рече Горо. —

Ама да има да вземаш.

— Стига! — извика Барди. — Омръзна ми! Разправиите между приятели са отвратително нещо.

— Кажи му да обещае да не ме дразни повече — каза обидено магьосникът. — Не е правилно да обижда стар човек.

— В сравнение с мен ти си още момче. Когато минеш триста годишна възраст, тогава ще имаш претенции.

— Не съм дракон — възрази Горо.

— Тогава няма да ме дразниш. Достатъчно ум имам в големия си мозък.

— Защо ставате дребнави? — извика ядосано Барди. — Толкова ли е сложно взаимно да си обещаете да не го правите повече? На ваше място бих се засрамил.

— Добре, по-умният отстъпва — отвърна след известен размисъл Дзог. — Този нещастник току-виж наистина ми дотрябал.

— А ти, Горо?

— Ще го направя само заради теб, въпреки че може да се поспори кой е по-умния.

— Обещавате ли повече да не се заяждате?

— Да — потвърди драконът. — Ако и той не го прави.

— Добре — каза магьосникът с явно неудоволствие.

Работниците привършиха с товаренето, рицарят им подписа чека и те си заминаха.

— Време е да се пригответяме — рече той, разтвори куфарчето на компютъра, включи го и намери търсения файл. — Горо, извади книгата за заклинания и започвай да четеш магията, за мен ще остане само едно кликване. Няма защо повече да се бавим. Уговореното време изтече, дон Вито изглежда ме е изльгал с наемниците, за да прибере петстотинте хиляди. — Забравих да те попитам: изкара ли шьофорските курсове?

— Не, много съм стар за такива работи. Опитах се, но не можах.

— Няма що, добра работа си свършил — установи недоволно младият мъж. — Хайде, пристъпвай към действие!

Магьосникът се наведе над книгата за заклинания, намери нужната магия и устните му зашепнаха безсмислените за непосветените думи. Барди вече бе почернил необходимата част от текста и тъкмо щеше да се върне към добавеният начален „Завръщане в Ландрия II“, когато в студиото се разнесе тропот на боти и те се

оказаха заобиколени от десетина бойци с черни качулки и в камуфлажни облекла, които насочиха към тях дулата на оръжията си.

— ФБР, отделение за борба с тероризма „Гама“! — изрева най-едрият от тях. — Горе ръцете!

Ченето на магьосника се схвани от страх и той мълкна.

— Продължавай да четеш, нещастнико — изсъска Барди до него.

— Тези, които нямат ръце, какво да вдигнат — попита наивно Дзог и извърна глава към рицаря. — Да поразмахам ли опашка?

— Повтарям, броя до три и ако не изпълните нареддането ще стрелям! — отново изрева горилата.

Горо тъкмо щеше да мълкне отново, когато Барди го настъпи по крака. Старецът продължи да фъфли.

— Едно — каза грамадният човек, а магьосникът започна да пелтечи.

— Две!

— Свърших — успя да изрече Горо и за малко не напълни гащите от страх.

— Три-и-и! — изрева водача на специалното отделение, а рицарят кликна върху извитата наляво стрелка от горната лента с икони.

Следващите няколко мига изминаха кошмарно. Подът под краката им се разтресе, дочуха се някакви нечовешки викове, породени от невъобразима болка. Никой не знаеше, че принадлежаха на гургила, който извършваше прехвърлянето. Когато прахът около тях се разсея те се огледаха. Цялото студио се бе стоварило в двора на крал Рогонал, левият му ъгъл бе отрязан от крепостната стена и по частта от нея, която се разкриваше пред тях, се спускаха по въжета няколко черни рицари. Диваците им викове огласиха голямото помещение.

Първото черно изчадие тупна на пода, извади меча си и със съвсем явни намерения тръгна към един от качулатите похитители на тримата. Войникът от специалната част даде къс ред и почти му отряза главата, която увисна върху остатъците от шията. Общия автоматен огън на колегите му бързо ликвидира останалите нападатели. Барди вдигна ръцете на Горо и побърза да направи същото.

— Ръцете зад тила, излизайте навън — изкрешя едрият мъж. — Този тук да остане на мястото си — посочи той Дзог. — Няма да ви се удаде да се измъкнете. Съвсем скоро всичко ще си кажете.

Те едва бяха подали носа си пред входа на студиото, когато отвсякъде заваляха вражески стрели. Една от тях се заби в ръката на един от войниците, който изрева зверски. Всички се дръпнаха обратно.

— Попаднахме в капан — извика съседът му. — Дон Вито ни е предал! Да ги очистим тези двамата!

— Не виждаш ли, че нямат оръжие — възрази водачът на отделението. — И двамата са по ризи и нямат експлозиви по телата си. Освен това навън е идиотски студено, като че ли се намираме в Аляска. Тук става някаква дяволска работа. Откъде ли се взеха тези високи стени наоколо? Огън по маймуните, които слизат по тях! После ще изясняваме ситуацията.

Автоматните откъси бързо очистиха черните фигури, видими от входа на студиото.

— Казвай бързо какво става тук — нареди едрия мъж на Барди.

— Попаднахме в някаква необяснима каша.

— Няма време за обяснения — отвърна младия мъж. — Достатъчно е да съобщя, че вече не се намираме в Америка, а в Ландирия. Аз съм върховният главнокомандващ на това кралство и ако искате да запазите кожите си трябва активно да избегнете нападателите на моя замък. Ще ги отличавате по островръхите черни шлемове.

Водачът на специалното отделение онемя.

— Какви са тези глупости? — попита след като доби дар слово.

— Не са глупости, а реален факт. Бийте се, за да останете живи. Няма да бъде лошо и аз да се въоръжа, за да ви помагам.

Арбалетните изстриeli, дошли от върховете на стените, потвърдиха думите му. Изчистени от врагове преди няколко минути, те отново бяха почернели от фигурите на черните рицари. Нова, точно отпратена стрела се заби в крака на друг войник, който се бе подал непредпазливо от входа на студиото.

— Какви са тези типове? — попита едрият мъж и свали качулката си. — Не са ли ваши хора? — попита докато машинално поглаждаше рижавата си къса коса, което показваше видимото му смущение.

— И аз не знам откъде се взеха. Не се бавете повече, а започвайте нападение. След като ги отблъснете, ще продължим с обясненията. Двама от твоите хора, вече излязоха от строя. Какво

повече чакаш? Само гледайте да не убивате моите хора — те не са облечени в тъмни доспехи.

Колебанието на едрия водач не продължи дълго.

— Отделение, в атака по черните гадове! — изрева той.

Почти непрекъсната стрелба започна да се прекъсва от взрывове на гранати. Барди се възползва от прекъсването, вмъкна се в кабината на камиона и измъкна от там приготвените облекло, пистолети, автоматично оръжие и гранати. После бързо намъкна дрехите и нагласи въоръжението по себе си.

— Горо, предлагам ти да се скриеш някъде. Ти Дзог, пази помещението, заедно с двамата ранени, аз излизам навън.

Външния вид на рицарят вече почти не се отличаваше от този на бойците от специалната част, които отново бяха почистили от врагове околните крепостни стени. Барди зави покрай студиото и се спусна към стълбата, която водеше нагоре, към площадката зад крепостната стена. Когато стигна до нея, успя да забележи Ламон, който с дива ярост се биеше с един от нападателите. Стотниците Дог, Заган и Бино ободряваха с викове малкото си останали войници. Смелите мъже бяха оплискани с кръв, която не се знаеше дали е тяхна или вражеска. Бойците от специалните части го бяха изпреварили, бяха се смесили със защитниците и стрелбата отначало ги стресна, после видимият ефект от нея престана да ги учудва. На всички бе станало ясно, че техният генерал е довел чудодейна помощ.

След двайсетина минути, стените на замъка отново бяха очистени от нападатели, след още десетина, черните рицари панически отстъпиха зад границите на рова с вода. Настъпи затишие. Водачът на отделението от специалните части за борба с тероризма избърса потта от челото си и се запъти към Барди.

— Наблюдавах те как се сражаваш. Не отстъпваш много на моите момчета. Сега ще ми обясниш ли, какво е цялата тази дяволщина. Как попаднахме тук? Какъв е този замък, който преди влизането ни в студиото съвсем липсваше? Впрочем, казвам се Рок Свенсон.

— Барди Ландирски — представи се рицарят. — В Холивуд бях известен като Бърт Грейди. Вече ти казах къде сме — в кралство Ландрия.

— Не съм чувал за такава страна. Къде се намира?

— В друг свят или може би в друго време, до този извод съм стигнал. Звучи доста странно и фантастично, но е така. Липсва по географските карти.

— Не ми отговори как пристигнахме тук? Стана съвсем неправдоподобно.

— И да ти кажа, няма да повярваш. С помощта на магия и компютър.

Изгубил дар слово, Рок изглеждаше като гръмнат, но тренингът му го накара да се окопити.

— А драконът от телевизионното шоу, какво прави тук? — продължи с въпросите.

— Дзог ли? Той винаги е бил местен жител. Мога ли на свой ред да попитам вие как се оказахте в собственото ми студио?

— Дон Вито бе доложил на властите за покупката на патрони и тя се извърши с наше съдействие. Мислехме, че сме попаднали по следите на голяма терористична организация.

— Следователно той е предал мен, а не вас. Не ви ли спомена за двата милиона, които му платих?

— Изобщо не е ставало дума за пари. Патроните щяха да бъдат върнати в складовете, откъдето бяха взети. Сега започвам да разбирам за какво са ти били нужни. Казваш, че се намираме в друг свят, въпреки че ми е безкрайно трудно да го възприема... Как тогава ти се оказа в Холивуд?

— По същия начин. На никого от нас не стана съвсем ясно.

— Следователно съществува способ да ме върнеш обратно.

— Теоретично е възможно, но не зная дали ще се получи. Все пак може да опитаме. Сега мисля, че първо трябва да си починем от битката, после да мислим на тази тема — заяви Барди не без известна доза заден умисъл. — Ще намеря моя сенешал, за да настани някъде момчетата ти. Хей, слуга! Намери къде се е скрил Монти и му кажи да се погрижи за гостите. Потърси го някъде из мазетата.

— Трениран съм за действия при всякакви ситуации, но още не мога да осъзная, че се оказах в толкова невероятна — отбеляза Рок Свенсон, докато чакаха пристигането на сенешала.

— И аз бях доста шокиран, когато за първи път попаднах в Холивуд — призна Барди. — Само че доста бързо се ориентирах в новото си положение. Дори станах донякъде известен киноартист.

— Не съм гледал филми с теб — каза Рок.

— Тук имам уредба, мога да ти пусна някой друг. Впрочем защо да не ме придружиш? Ще те представя на краля си, после ще хапнем нещо, ще пийнем и тази вечер ще ти предоставя спалнята си за почивка. Напълно си го заслужил.

За краткото време, изминало от доста неприятното им запознанство, отношенията им като че ли се превръщаха в приятелски. Рицарят поведе внушителния по размери човек към любимото мазе на краля. Отсега чувстваше неудобство за обясненията, които го чакаха по отношение на Розамунда.

Намериха Рогонал паднал до една от бъчвите си. Короната му се бе търколила на пода, старият човек не даваше признаци на живот. Рок се доближи до него и се опита да напипа пулс по врата му. Нямаше такъв.

— Мъртъв е — заяви той на рицаря. — Нищо не може да се направи.

Сърцето на бедния пияница не беше издържало на напрежението. Въпреки алкохолните дози, изглежда старият крал бе умрял от страх. Барди се изпълни с чувство на съжаление. Въпреки недъзите си, неговият тъст все пак беше добър човек.

— Да се махаме оттук — предложи рицарят. — Утре ще се занимаваме с погребения.

Те изкачиха тесните стълби, свиха по няколко коридора и рицарят отвори вратата на жилището си.

Първоначално и двамата се стреснаха. Под балдахина на широкото легло в спалнята на принцесата бе седнало странно същество. Тялото му беше покрито със синя перушина, голите му бледи ръце и крака завършваха с по три пръста, а зад тесните му раменца стърчаха криле. Под ококорените му големи очи стърчеше малък клюнообразен нос.

— Няма защо да се изненадвате — проговори беззъбата му уста.
— Всички гургили изглеждат така. Казвам се Кико и бях длъжен да се материализирам, след като едва оживях от претоварването при прехвърлянето на студиото в друго измерение. Досега подобрявях съдбата ти, Барди, но за въдеще още не зная дали ще ти бъда много полезен. Физическата маса на нещата, които накупи, извънредно ме източи при пространствено-времевия скок, за малко не експлодирах в

нищото между континуумите. Принудих се да се появя пред теб, за да ти заявя, че трябва да забравиш за Холивуд. Моите енергетични ресурси са напълно изчерпани, гургилите не са всемогъщи, всеки от нас се ражда с определен лимит.

— Значи ти си извършвал всичко, а не магиите на Горо и компютъра?

— Магията ме улесняваше в намеренията ми, играеше ролята на активатор — почеса се Кико под основата на едно от крилете си. — Компютърните ти действия също имаха своето значение. Но ако не искаш за в бъдеще да ме избута някой гаден смърд, който да ти се лепне и после да се чудиш какво да правиш, избягвай идеята по прехвърлянето си в друг свят. Толкова можах да направя за тебе, Барди, ще продължавам да поддържам експонентата на съдбата ти, но вече в съвсем допустими за мен граници. Съжалявам, но на този до теб няма да мога да му помогна. Отсъдено му е завинаги да остане в Ландрия, на момчетата му също. Впрочем съдбата му не е толкова лоша. Докато бях силен, успях за избутам вкопчилия се в него гаден корлок и пробутах на негово място му един лангедон, с който сме нещо като роднини. Казва се Линифер, ако чак толкова ви интересува името му. Не е с моите възможности, но ще спазва даваните от мен указания. Толкова по въпроса, Барди. Малко наруших правилата на безтелесните за вас същества, но винаги съм си падал по новаторствата. Сега трябва да изчезвам, защото материализацията в твоя свят изсмуква последните ми енергетични запаси. Да знаеш, че поради липса на ангел-хранител, аз го замествам. Няма повече да ме видиш.

Гургилът започна изгубва очертанията си и се стопи във въздуха, а двамата останаха с смяяно мълчание, което не продължи много дълго.

— Ако продължава така, няма да се учудя от появата на зелени човечета — отбеляза Рок. — Излиза, че трябва да свиквам с новото местожителство. Според това грозно същество, което даже си има и име, връщане в Америка няма.

— Можеш да служиш на Ландрия. Заедно с хората си ще получаваш добра заплата — каза Барди. — Дори ако се потрудиш за местната кауза, бързо ще стигнеш и до чин генерал. Съгласен ли си да продължим военните действия заедно? Страната е доста изостанала,

но след победата над черните рицари, бързо ще я превърнем в просперираща. Освен това, тук се намират и красиви жени.

— Нима имам друг избор? — отвърна унило водачът на отделението. — Нуждая се от повече подробности.

Барди започна да го въвежда в местната обстановка. Междувременно повика един от слугите и му нареди да донесе храна и бира.

— Почини си добре — каза на Рок Свенсон преди да го напусне.

— Усещам, че утре ни чака тежък ден.

След това с някакъв подсъзнателен усет, зовът на сърцето му го накара да се запъти към стаята, в която бе прекарал най-блажените си часове под грижите на Хелга. Когато открехна вратата ѝ, завари любимата си замислено да седи на стола пред малката масичка до скромното легло. Барди се спусна към нея, прегърна я бурно и я целуна, този път не по челото. Тя се отпусна в обятията му.

Въпреки изтощението си, гургилът Кико се бе напънал и този път да си свърши работата.

19.

Нощта в замъка премина сравнително спокойно, докато в станът на черните рицари цареше възбуда. Кралските стражи забелязваха непрекъснато сноване на фигури, които се движеха между запалените на поляната до замъка огньове. От време на време в далечината се дочуваше конски тропот и дрънчене на оръжия. Зашеметен от неочеквания разгром, врагът прегрупираше силите си.

Барди се събуди по изгрев слънце. Премахна нежно ръката на Хелга от гърдите си, измъкна се от постелята и бързо облече дрехите си. След около четвърт час, в пълно бойно снаряжение, той се намираше на площадката, която опасваше горната част на защитната стена на замъка. Освен кобурите с пистолети, окачените по колана му гранати и автомата преметнат през рамото му, той бе препасал и верния си меч.

Гледката, която се откри пред него от височината на позицията му, бе направо смайваща. Поляната изглеждаше почерняла от черни рицари, през нощта бяха пристигнали нови попълнения.

Генералът се върна в замъка, отиде в спалнята на бившата си жена и завари Рок да привърши с тоалета си. Той също се бе събудил в ранни зори.

— Наспа ли се добре? — запита го Барди и с няколко думи му обясни околната обстановка.

— Несъмнено ще има ново нападение — потвърди опасенията му Свенсон. — Какво предлагаш?

— Да ги изпреварим. Ще ги нападнем с джиповете. Събирай отделението, до половин час ще започнем военни действия. Аз слизам в двора на замъка, за да отворя сандъците с амуниции.

* * *

Шофирани от момчетата на Рок, четирите машини се измъкнаха от вратите на замъка и преминаха по спуснатия мост. Навън отново беше свил студ. Бе паднала слана, притихналата околност наподобяваше затаищие пред буря. Застанал зад картечницата в челната кола, Барди се взираше в най-малките подробности, които можеше да забележи. Когато стигнаха до казармата, огънят на базуките бързо я превърна в пламтяща клада, същото се случи и с околните конюшни. От вътрешността им се чуха приглушени викове, което показваше, че не са били празни.

Моторизираната колона тръгна към поляната. Последвалото сражение по-скоро приличаше на безпощадно изтребване. Картечниците косяха коне и хора, взривовете ги вдигаха във въздуха. Теренът се покри с трупове, които затрудняваха движението на колите. След петнайсетина минути неустрашимите черни рицари изпаднаха във видима паника и остатъците от могъщата им някога войска побягна към гората.

Хората на Рок напуснаха джиповете и тръгнаха в разгънат строй, за да ликвидират остатъците от врага. Тези момчета не знаеха пощада, така бяха обучени. Късите редове на автоматите им унищожаваха остатъците от черните гадове и довършваха ранените им.

След бързото привършване на битката настъпи неестествена тишина. От стотиците тела, пръснати наоколо, не се излизаше никакъв стон.

Генерал Барди огледа обстановката и даде знак за връщане в замъка. След това нареди на слугите да съберат оръжиета и броните от труповете, и да изкопаят голям ров, в който да ги погребат. После свика военен съвет в тронната зала.

Застанал прав, той огледа присъстващите. Освен Рок и момчетата от отделението му, в залата се намираха стотниците Дого, Заган и Бино, няколко старейшини от околните села, които бяха успели да потърсят убежище в замъка, безстрашният Ламон и магьосникът Горо. Малко преди генералът да даде знак за започване, отнякъде изникна и сенешалът Монти. Помъкнал някаква конопена торба, той се отправи към господаря си.

— Не съм те повикал — каза му Барди.
— Така е, но се налагаше да пристигна тук.
— Защо?

— Защото Ландирия остана без крал, а не виждам друг по-подходящ да го замести, освен вие, Ваша светлост. Като изключим Розамунда, бедният Рогонал нямаше роднини. Родът му бе доста ялов. Предлагам да проведем кратка церемония — приключи Монти и измъкна от торбата царската мантия и корона.

Изпитвайки известно неудобство, рицарят-генерал, все пак навлече върху маскировъчните си дрехи царската наметка и подканен от сенешала, седна на кралския трон, което и без това смяташе да направи.

— Обявявам принц Барди за крал на Ландирия! — извика с подходящ патос Монти. — Нека да царува мъдро и справедливо, а враговете му да треперят, само при споменаване на името му.

И той с театрален жест постави короната на главата на рицаря, която неочаквано хлътна до веждите му. Не беше подготвена по размер.

Новият крал на Ландирия се опита смутено да я оправи, но след като не сполучи, съобрази да я постави в ската си. Монти се поклони, направи с ръка подходящо движение и се оттегли на заден ход. Коронацията беше извършена.

— Бързо те повишиха в длъжност — отбеляза ухилено Рок Свенсон. — Преди да започнем, предлагам да те запозная с хората от моето отделение. Главнокомандващият трябва да знае поименно елитните си бойци.

Един след друг, здравите, набити момчета на Рок пристъпваха крачка напред и назваха имената си. Барди напрегнато се помъчи да ги запомни.

— Не е лошо и ти да представиш хората си. Да започнем с този възрастния човек, който пристигна с нас от Холивуд. Какъв е?

— Казва се Горо и поради липса на други наоколо, се смята за най-добрият местен магьосник. Сега е поел ролята на военен съветник, но ще се наложи и да превежда. До него са стотниците Бино, Заган и Дого, следват старейшините от околните села Нодо, Кори, Сарко и Дикан. Всички те претендират да имат достатъчно ум в главите си.

— Хммм — промънка Рок със съмнение.

Взаимното представяне завърши, поне имената нямаха нужда от превод.

— Дого, започвай — даде думата новият крал. — Имаш ли никакви предложения?

— Тъй вярно, Ваша Светлост. Войниците трябва да бъдат обучени да боравят с новите оръжия.

— Ти, Заган?

— Трябва да наберем още войници. Ние от стотници, се превърнахме в десетници.

— Едва ли ще стане. Последната мобилизация съвсем източи силите на местното население. Ще компенсираме броя им с нарасналата мощ на въоръжението. Бино, какво е твоето мнение?

— Ще трябва да изгоним врага от Ландрия, Ваше Височество.

— Правилно разсъждаваш. Горо, имаш ли да добавиш нещо?

— На английски или на ландирски?

— Карай на първия предложен език.

— Наблюдавах битката от стената на замъка, приличаше на поголовно унищожение. Врагът сигурно си е взел поука от новите типове оръжия, срещу които е безсилен и този факт ще го накара да промени тактиката си. Ще премине към устройване на засади, друго не му остава. Но съм съгласен с Бино. При всички случаи трябва да очистим от него територията на Ландрия.

— Съвсем добра постановка. Ако Дзог пак те обяви за некадърен, окончателно ще заема твоя страна. Ти, Рок, какво ще кажеш?

— Горо разсъждава правилно. По-нататъшните военни действия са неминуеми. Ако разполагахме с поне един хеликоптер, щяхме да бъдем изключително улеснени.

— А нашият дракон, за какво си го имаме. Ще влезе в действие като основна единица на въздушното разузнаване. Лично аз ще летя на шията му, вече съм свикнал.

— Извинявай, съвсем забравих, че доста невъзможни неща тук стават реалност. Още от днес моите хора ще започнат с обучението на войниците за боравене със стрелково оръжие.

— Ти, Ламон?

— Не разбрах нищо от последните приказки, не съм чувал такъв език, а Горо мълчеше с превода. За мен е ясно едно: тези черните, ще ги изколим като прасета. Ще съжаляват, че никога са се родили.

— Изслушах ви, благодаря ви за присъствието — каза Барди на единия език и го повтори на другия.

Още същият следобед, погребаха Рогонал. Гробът му бе изкопан в близост до изгорената казарма, почти цялото население на замъка се бе скуччило зад новия крал, които заместваше присъствието на близки и роднини.

Барди произнесе кратко надгробно слово.

— Нека Холивуд да те пази в отвъдното, дано там да намериш много бурета с бира — завърши той речта си и хвърли бучка пръст по капака на скования от груби дъски ковчег.

Отделението на Рок даде десет почетни изстрела. Слугите заринаха гроба и засадиха малко дръвче, символ на свещената гора, откъм главата на мъртвеца. След това смълчаното общество се прибра в замъка. Барди напълни няколко пластмасови торби с част от донесените припаси и се отправи към спалнята на принцесата.

— Тази вечер ще разменим стаите си, ела да ти покажа къде се намира твоята — каза той на Рок и когато излязоха в коридора, нареди на дежурния слуга да повика Хелга.

Те се върнаха обратно и кралят започна да изважда съдържанието на донесеното от студиото.

След като любимата му пристигна, той я запозна с Рок и тримата се настаниха около масата. Хелга много хареса невижданите досега храни и напитки и бързо схвана как да борави с техните опаковки. Барди доста се умори да превежда разговора, свързан с местните нрави и обичаи, който съдържаше и доста комични положения. Ако черна котка пресечеше път на местен селянин, той бе длъжен три дни да не подава носа си от къщата и всяка сутрин да плюе през рамо. Случеше ли се същото с куче, задължително се правеха заклинания против урочасване. При преминаване под плодни дръвчета се подскачаше на един крак както следва: за слива три пъти, за круша два и за ябълка веднъж. При престой под сянката на дъб или бор, задължително се произнасяше молитва, отправена към свещената гора. Ежедневните действия на хората бяха обременени от много излишни ритуали, свързани още по-излишни суеверия. Селският мироглед бе изпълнен с лоши и добри знаци, подавани от изхвръкването на птици или подмятането на опашките на крави и телета. Превеждането на такива дивотии наистина беше уморително.

— Защо не повикаш някое младо момиче, за да си правиш с него компания? — предложи той на Хелга по някое време. — Ти ще си приказваш с нея, а аз ще обсъждам на чашка с Рок предстоящите ни действия.

— Имам една братовчедка, казва се Лина. Доста е симпатична.

— Доведи я тогава.

Без да съзнава, младият крал започва да се обзвежда с евентуални роднини. И той като старият, беше израснал почти без такива. Преди да започне странствуването си като убиец на дракони, собствените му родители бяха починали. Сега като спомен от тях му беше останала малка къщичка в забутаното планинско село Виж-кой-идва. Смътно се сещаше за някакви далечни негови братовчеди, които отдавна се бяха преселили в Тримония.

Остатъкът от вечерта премина доста весело. Лина бе симпатична и умна компаньонка, която не се оказа безразлична към Рок Свенсон. По местните представи, водачът на специалното отделение отговаряше на идеала за истински мъж. Той от своя страна започна да се заглежда по нея и след привършването на вечерта предложи да я изпрати до стаята й.

През прекараните заедно няколко часа, женската половина на младите двойки бе научила поне двайсетина английски думи.

* * *

На следващата сутрин бойците на Рок Свенсон започнаха с обучението. Поляната, свидетел на толкова жестоко избиване, сега бе превърната в тренировъчен плац. В подръчно направените мишени се впиваха куршуми, войниците на Барди се учеха на елементарни хватки от бойните спортове. Стрелбата определено им се харесаше повече от въртенето на меча, но куршумите трябваше да се пестят.

След като ги наблюдава известно време, Барди се разходи до студиото, за да се види с Дзог. Завари го блажено излегнат на пода до хладилния камион, под муцуната му се валяше не доизядена овча кълка. Коремът му видимо бе подут повече от нормалното.

— Не те ли е срам — укори го новият крал. — Отново ще надебелееш и няма да може да летиш.

— Какво друго ми остава, освен да се храня добре — отвърна лениво Дзог.

— Забрави ли за бъдещите си деца?

— Не съм. Това какво общо има с яденето?

— Пряко е свързано с предстоящите бойни действия. Ти си главният елемент на въздушното разузнаване.

— Така ли? Да не би да ме караш да летя в този студ?

— Точно това смятам да направя. И то още утре.

— Няма ли да ме попиташ дали съм съгласен?

— Ако искаш да намерим Гейла жива, трябва да ме послушаш.

— Така ли? Тя пък за какво ли ми е притрябвала? — учуди се драконът, но се сети за така силно желаното си поколение и не възрази повече.

Барди окончателно се убеди, че драконите изпитват към децата си почти същите чувства, като хората. Заради тях дори бяха готови да се откажат от преяждане.

— Съгласен съм — рече Дзог след кратък размисъл. — Сражението го гледах, дори съжалявах, че не участвам в него. Докато повече спях, отколкото бях буден, какво друго се случи напоследък? Разказвай!

Кралят му разправи за проведения съвет и за предстоящите бойни действия. Добави, че на Рок вече може напълно да се разчита.

— Ти все пак внимавай с него — заяви драконът. — Току виж някой ден му харесало и на него да стане крал.

— Глупости — отвърна му Барди. — Цял живот е свикнал да се подчинява на заповеди.

— Знаеш ли от каква трънка, какъв заек ще изскочи? Апетитът идва с яденето. Това са стари драконски поговорки, откраднати от хората. Винаги имай едно наум.

— Изхождаш от собствената си психика. По принцип драконите са известни като кръвожадни, лакоми и подли същества, които мислят, че всички останали са като тях. Затова ги убиват и са останали толкова малко живи екземпляри.

— Аз съм само лаком — рече с извинително Дзог. — Не мога да отговарям за действията на останалите от моя вид.

— Така е, ти си никакво изключение.

— Добре, че го признаваш. След като толкова държиш утре да правим разузнавателни полети, защо не ме оставиш да поспя малко. Храната в корема ми трябва да се смели — притвори Дзог едното си око.

— Искам да те намеря в добра форма — заяви Барди преди да излезе от студиото. — Прави му сметката, ако продължиш да се тъпчеш!

* * *

Въздушното разузнаване донесе ценни сведения. Врагът бе преместил базовия си лагер на поляната в гората до замъка, където бе проведено първото сражения с дивите хора, а в подстъпите към нея бе организирал четири поста. Черните рицари още се намираха в близката до замъка част на Ландирия.

Младият крал съобщи данните на Рок и му начерта приблизителна карта, после двамата заедно обсъдиха плана за нападение. Постовете трябваше да бъдат ликвидирани от по-опитните бойци на отделението за борба с тероризма, докато войниците на Барди трябваше да заобиколят поляната и да обкръжат черните изчадия в смъртна примка. Никой не трябваше да се измъкне жив от нея, докато рицарят провеждаше директната въздушна атака.

Някъде към обед, освободителната операция започна. Предвождана от Рок Свенсон, колоната от калени войни тръгна по коларския път край реката. Дого бе натоварен със задачата да покаже удобните за навлизане в гората просеки, заобикалящи постовете, а Заган и Бино щяха да поведат трийсетината останали войници към подстъпите към поляната.

Барди изчака отдалечаването им, върна се в замъка и влезе в студиото. В него двама сарачи довършваха специално пригответния самар, който щеше да се окачи на врата на Дзог. Коженото съоръжение включваше две стремена и клупове, към които щяха да се привържат два изплетени от върбови клонки кошове.

Сарачите скоро завършиха изделието си, Дзог наведе шия и то беше пристегнато за врата му. Ездачът на крилатото страшилище

домъкна до него каса с гранати и започна да пълни с тях окачените вече кошове.

— Внимавай с тези неща — предупреди го драконът. — Ако избухнат, аз ще остана без глава, а теб съвсем няма да те има. Не ще бъдем в състояние да сме си взаимно полезни.

— Животът ми не е по-малко ценен от твоя — възрази Барди, окачи базуката през рамото си и продължи да допълва кошовете със ракетни снаяди за нея. След това промъкна през главата си кашката на бинокъла — една от последните му покупки в Холивуд.

— Това, дето си окачил зад гърба си, също е опасно нещо — промърмори Дзог. — Внимавай да не ме опъриши, докато стреляш с него.

— Няма да стане — успокои го рицарят. — Реактивната струя на снарядите ще бие нагоре.

— Дължен съм да те предупредя. Готов ли си вече?

— Да — потвърди Барди и се покатери на шията му. — Този път искам да набереш възможната за теб най-голяма височина.

Те излязоха от студиото, преминаха през портите на замъка и подвижният мост, после драконът тромаво се затича по пътя край изгорялата казарма. Стартовото засилване вървеше бавно, но въпреки претоварването, успяха да излетят.

С непрекъснато пъшкане, облаци дим и негодуване, Дзог успя да набере исканата височина. Погледнат от земята, сигурно вече изглеждаше като малка точка. Студеният вятър свиреше в ушите на Барди и ги караше да измръзват. Добре, че се бе сетил да си сложи поне тънки кожени ръкавици.

В полето на бинокъла, местността под тях се виждаше като на длан. Бойците на Рок се прикриваха твърде умело. Камуфлажните им униформи се сливаха с общия горски фон и от време на време единствено ги издаваше полюляването на някой шубрак. Криейки се като котки зад дърветата, те стигнаха до един от постовете на лесно забележимия противник и бързо го обезвредиха. Не се чу никакъв изстрел, в действие бяха влезли ужасните им големи десантни ножове. След това храстите отново се размърдаха по посока към следващия пост. Придвижването им не беше съвсем точно и Барди се ядоса, че беше забравил да вземе станция с поне два апарата за радио-връзка, но

вече бе късно. Все пак тренираните бойци успяха да се ориентират и скоро вторият пост бе постигнат от участта на предишния.

Докато се придвижваха, доста по-неопитните войници, предвождани от Бино се натъкнаха на третия. Черните рицари ги нападнаха и поради по-доброто си бойно майсторство и физическа подготовка, стотникът се принуди да даде заповед за стрелба.

Разбрали за проваления план за безшумно придвижване, бойците на Рок хвърлиха гранати и бързо ликвидираха последния пост.

По поляната настъпи раздвижване, което от въздуха изглеждаше като настъпила паника. Едни от черните рицари сгъваха палатки, докато останалите яхваха конете си и се щураха насам-натам

— Спускан се кръгово над поляната — изрева Барди, взе базуката и я зареди. Той изчака намаляването на височината и стреля.

Снабдения с термо-датчик реактивен снаряд се стрелна надолу и не след дълго попадна в коня на един от противниците. След оглушителната експлозия се разхвърчаха парчета от брони и кървави късове месо. Генералът се наведе към един от кошовете, извади нов заряд и отново стреля. След това действията му се автоматизираха и скоро поляната се покри с облаци дим и трупове.

Вече летяха на не повече от стотина метра височина, кръговете на дракона непрекъснато стесняваха диаметъра си. Младият мъж светкавично започна да вади гранати от кошовете и да ги сипе по главите на противника. В това време яростната стрелба в гората постепенно заглъхваше.

Барди хвърли последното ужасно бойно средство и се загледа надолу. След като димът малко се поразсея, под него се разкри ужасна гледка. Поляната бе покrita с разкъсани трупове на коне и хора, с черните рицари в тази част на Ландирия окончателно беше свършено. Проведената операция по прочистване на врага по-скоро приличаше на масово унищожение, но войната никога не е била справедлива към победените.

— Дзог, връщаме се! — извика той към ушите на дракона.

— Съвсем на време го каза, тъкмо ми беше писнало от тази пукотвица — извърна глава страшилището и литна обратно към замъка. — Доста съм радостен, че не можа да опърлиш люспите по гърба ми — добави чудовището.

Когато се приземяваха пред изгорялата казарма, младият крал забеляза Хелга, която тичаше към него.

— Добре ли си? Нали не си ранен? — попита тя загрижено и се хвърли в прегръдката му. — Умирах от притеснение в мисли по теб.

— Не бях изложен на кой знае какви опасности — призна Барди.
— Намирах се доста високо.

— Унищожихте ли врага?

— Да, поне в тази част на Ландирия. Ще продължим да го преследваме, докато го изгоним окончателно.

— Искам навсякъде да ме взимаш със себе си.

— Ще видим — рече уклончиво кралят и я целуна, но предварително бе решил, че това няма да стане.

— Някои се мляскат, а други са гладни — отбеляза Дзог. — Хайде, стига сте се лигавили. Да отиваме в замъка, за да ми отвориш задните врати камиона, кралю. Освен това, отдавна трябваше да припалиш хладилния му агрегат, не искам храната ми да се развали. Този некадърник, магьосника, така и не се научи да кара кола, камо ли да борави с друго устройство.

* * *

Победоносните войни се завърнаха след около час, посрещнати от населението на замъка. Общите загуби, претърпени от малобройната войска на Барди, възлизаха на три убити войника. Дори при наличието на огнестрелно оръжие, насочено срещу тях, черните рицари не се бяха оказали съвсем беззащитни. Падналите бойци веднага бяха погребани с почести в близост до гробовете на защитниците на замъка.

Но въпреки тъжната загуба, настроението на всички бе приповдигнато.

— Мисля, че трябва да направиш нещо — каза Горо, който се бе доближил до младия крал. — Народът се е отпуснал, иска да се весели.

— При смърт на войници се обявява траур.

— Напоследък убийствата станаха обичайно явление. Хората са претръпнали.

— Какво предлагаш?

— Да обявиш тържество в чест на победата. Предполагам, че скоро няма да бъдем нападнати.

— Така да бъде, щом си усетил околните настроения. Повикай сенешала Монти!

* * *

Разчистеното и отоплено с газови печки студио, което бе доста по-голямо тронната зала, се превърна в танцова площадка. Барди беше донесъл уредбата от бившата спалня на Розамунда и я бе пуснал на пълна мощност с изпълнения на любимата си група. Завистливите погледи на младите слуги се спираха върху по-хубавичките слугини, които под ръководството на бойците от отделението за борба с тероризма чевръсто усвояваха последният за сезона в Холивуд моден танц. Рок Свенсон и Лина подскачаха в центъра на импровизирания дансинг. Скованите набързо маси бяха отрупани с осолени свински бутове, питки, пепси-кола, бутилки с уиски, фъстъци, кешу, вакуумни опаковки с пушена съомга, консерви с различни видове риба, няколко вида кашкавал, картофен чипс, шоколади и какво ли не още. Конярите, войниците и по-възрастните слуги се нахвърляха върху тях наистина като не видели, а каните с бира от кралските запаси, бързо се пресушаваха.

След като се измори от танцуране, крал Барди хвана за ръка Хелга и я поведе към една от масите, за да похапнат. След това обиколи с поглед помещението на студиото. Народното веселие беше в разгара си, лицата на хората изглеждаха щастливи. За такъв момент бе мечтал през целия си живот.

20.

През следващите дни, въпреки мърморенето на дракона против полетите, въздушното разузнаване установи местоположението на вражеските части на територията на Ландрия. Около близките села се намираха няколко малки техни групи, основното съсредоточаване на витангите беше в голям лагерен стан, разположен край езерото. Но откъм границата със Сандирия пристигаха нови попълнения от скандинавски войни, които вероятно щяха да се насочат към Кирикия, тъй като пътят към това кралство бе по-къс през Ландрия.

Младият крал реши да избере най-добрата тактика — тази на мълниеносното нападение. Операциите за близко прочистване на врага бяха успешно проведени с четирите джипа и хората на Рок. Сражението в гората бе показало, че автоматичното оръжие и пистолетите трудно се справяха с металните рицарски брони, докато куршумите на картечниците, ръчните гранати и базуките бяха значително по-ефективни. Сега оставаше предприемането на генералната офанзива за окончателното освобождение на родната страна от упорития завоевател.

Една сутрин малобройната армия на крал Барди напусна стените на замъка. Начело на колоната потеглиха четирите джипа и камиона, натоварен с гориво, храна и муниции. Яхнали конете си ги следваха останалите живи войни на Ландрия, вече калени в суровите битки. Освен преметнатото през рамо автоматично оръжие и кобурите с пистолети, край бедрата им се клатеха ножниците на верните мечове. В ариегарда се движеха няколко каруци, предназначени да обслужват ранените и убитите. Обяздил врата на дракона, върховният главнокомандващ летеше над околността и периодично се приземяваше, за да изчака приближаването на колоната. Сухопътните сили се предвождаха от Рок Свенсон и стотникът Дого, който показваше пътя към езерото. Скоростта на придвижване бе доста добра за местните условия, единствено камионът изпитваше затруднения при преодоляването на коларските пътища. Преди да

навлязат в гъстата вековна гора, която се бе оказала чиста от противници, Барди се разбра с Рок и Дого, че ще ги чака от другата ѝ страна — в началото на тесния проход преди езерото, тъй като тесният път между дърветата не предлагаше условия за излитане и кацане на страшилището. Там кралят щеше да зареди кошовете на Дзог с ръчни гранати и реактивни снаряди.

Гората бе премината безпрепятствено, младият крал вече очакваше хората си на уговореното място. Генералната битка наблизаваше.

Драконът отново набра голяма височина и от тази позиция, Барди наблюдаваше придвижването на войската си през тесния проход, в който поради липса на опасения, врагът не бе оставил постове. Изглежда вестта за разгрома в гората до замъка и околните му села още не бе пристигнала до главния лагер, което говореше за сто процентовото избиване на черните рицари в първите сражения и прекъсване на връзката им за съобщения. Възможно беше и нашественикът от Скандания да бе толкова сигурен във военното си превъзходство, че да не предполагаше такъв военен разгром.

Войската на Ландрия стигна до края на прохода и бързо се разпръсна зад редките дървета и храсти, край брега на езерото. Станът на черните рицари се забелязваше в далечината. По план, хората на Рок и Дого трябваше да изчакат привършването на въздушната операция и тогава да се включат в обща атака.

Нападението на Барди вся ужас и в стана на противника. Огънят от базуката бързо подпали опънатите палатки и между тях се замятаха объркани фигури. Сражението с черните рицари се повтаряше по същия сценарий, като се изключи факта, че този път противникът бе много по-многоброен, а местността между брега на езерото и подстъпите към гората бе открита, което даваше преимущество на нападението.

Намалил височината, младият крал започна да хвърля гранатите, но тъй като противникът вече се бе разбягал на доста голяма площ, пораженията не бяха толкова ефективни, както преди. Когато хвърли и последната, Барди пусна във въздуха приготвената за целта бяла кърпа, която служеше като сигнал за атака. Вятърът я подхвани и започна да я размята насам-натам, така че тя беше добре видима.

Кралската войска излезе от укритието си и започна довършването на противника. Куршумите на картечниците звучно пробиваха черните брони, базуките продължаваха унищожителното си дело, мечовете на бойците безпощадно довършваха ранените, тъй като им бе заповядано да пестят амунициите. Брегът на езерото скоро се покри с вражески трупове, този път атаката бе толкова изненадваща, че войската на Ландрия не понесе никаква загуба. Въпреки отчаяната си храброст, остатъците от сканданските войни бяха принудени да избягат по посока към следващия проход и границата със Сандирия. Барди нареди бързо да съберат военните трофеи и да продължат преследването.

Преминаването през втория планински проход не поднесе никакви изненади. Провели въздушния оглед, кралят и драконът очакваха войската си при разклонението на пътя. Челният джип с Рок и Дого пръв спря до тях. Дзог приклекна и Барди съмъкна самара от врата му. Вече се смрачаваше.

— Да се поздравим с победата при езерото! — рече кралят и стисна ръцете двамата, после потупа по рамото шофьорът на джипа, който беше един от бойците на Рок. — Въздушното разузнаване показва, че откъм Сандирия не идват нови противникови части. Пристигналите досега са се изтеглили към Кирикия. Близката околност е чиста от черни рицари и трябва да решим какво ще приемем по-нататък.

— Още утре да се върнем в замъка и да си починем — рече Дзог.
— Днес много се уморих.

— Всички са уморени, това не е аргумент — отвърна му Барди.
— Ще се върнем в замъка, а току-виж нови скандански части отново окупирали Ландрия. Наглите витанги изглежда са извънредно многоброен народ. Толкова са самоуверени, че вероятно никъде досега не са срещнали по-осезаема съпротива. Но не може да се отрече, че се държат като храбри войни. Какво ще добавиш, Рок?

— Играта на избиване на противника доста хареса на момчетата ми. За да им доставя по-голямо удоволствие, им казах да си представят стълпотворенията от черни копелета, като големи групи от терористи. Според мен засега съществуват три положения: да се върнем в замъка, да навлезем в Сандирия или да продължим да преследваме врага на територията на Кирикия.

— Не познаваме добре тази страна — обади се Дого. — Основните сили на врага пристигат от Сандирия, следователно много по-логично е да спрем този поток. Предлагам да продължим настъплението на изток. Черните рицари, преминали в Кирикия, сигурно ще имат достатъчно работа, а тамошните войни винаги са се славили с добрите си умения.

— Предложението на Дого е рационално — установи след известен размисъл Рок Свенсон.

— Споделям вашето мнение — рече Барди. — Както казва народът, започнеш ли да сплескваш опашката на змията, трябва да смачкаш и главата ѝ.

— Пак ли ще ме караш да летя? — възнегодува Дзог. — Още ден два, такива като днешния, и от мен ще остане един кълощав дракон. Вече където и да ме пипнеш, няма да намериш и помен от сланина. Зимата едва е почнала, а на мен ми е студено.

— В Сандирия винаги е по-топло — успокои го младия крал. — Освен това ще направим визита на Гейла и ще разберем какво става с евентуалните ти деца.

— Силен довод — отвърна грамадното страшилище. — Винаги ще намериш по кой начин да ме прильжеш. Като си помисля, че оня дъртак Горо сигурно е включил газова отопителна печка и се въргаля в леглото си, предъвквайки пушено филе от съомга, а аз зъзна тук в името на кауза, която няма нищо общо с драконите, още повече ме втриса.

— Хайде, хайде — успокои го Барди. — Малките дракончета си заслужават усилията, освен това камионът с овцете за теб, вече пристигна.

— Ако не ти бях дал обещание, тази работа повече нямаше да я бъде. Ама какво да правя, като съм добродушен по характер. Затова и Гейла ми се изплю на фасона — изрече драконът и тръгна към карусерията на голямото превозно средство. — Хей, ти, какво се помайваш? — извика към един от слугите, които се бе настанил във вътрешността ѝ. — Изваждай нещо за ядене!

Кралят нареди да поставят часовои, после над стъкмения лагерен огън бързо се разнесе миризмата на печени наденички. Настроението на всички бе приповдигнато, отпуснатите от главнокомандващия бутилки уиски обикаляха от уста на уста. Войниците му запяха

популярна ландирска песен, бойците на Рок не останаха по-назад. После всички се завиха с кожените си наметала и под бледите лъчи на нощното светило се разнесе юнашко хъркане.

На сутринта малката армия бързо стигна до граничната застава. Край познатата будка и счупената бариера до нея се валяха самотните трупове на познатите му вече началник на стражата и двамата му войника. Бяха загинали като последните защитници на Сандирия. Барди нареди да ги погребат, след това войската му трябваше да изчака нови заповеди.

Разузнаването от въздуха скоро установи, че крепостта край замъка на Диотемий е паднала. Пазарният площад гъмжеше от фигурите на черни рицари, местните жители не се забелязваха. Сигурно някои от тях бяха успели да се изпокрият, където намерят за добре. Съдбата на краля на Сандирия бе неизвестна.

По-нататъшния оглед отне още няколко часа. Трите по-големи пристанища бяха окупирани от стотици скандинавски кораби, които се познаваха по извитата си, украсена с дървена скулптура носова част. В различните части на Сандирия имаше няколко съсредоточавания на противникона войска, едно от тях бе в близост до селото, където бе пренощувал Барди, в очакване на завършека на драконовото запознанство. Общата картина показваше пълното завоюване на страната от черните рицари.

Предполагаше се, че тяхното централно ръководство се намира в замъка на Диотемий, чието превземане не бе съвсем лесна работа, тъй като щеше да се стигне до ръкопашен бой във вътрешността му. Но връщане назад нямаше.

Барди и Дзог се върнаха при граничната застава и кралят разказа на Рок резултата от разузнаването. Бе взето общо решение да нападнат крепостта на Диотемий, въздушната офанзива отново сепадаше на драконът и ездача му. Кошовете, които висяха от двете стени на самара отново бяха напълнени, двамата летци щяха да изчакат напредването на колоната. Единствения проблем се състоеше в това, че при придвижването на войската към целта, тя щеше да бъде лесно забележима.

Опасенията на младия крал се събраха, някъде по средата на пътя към замъка на Диотемий, джиповете и камиона бяха забелязани от врага. От вратите на крепостта се проточи дълга верига от черни

рицари, които със съвсем явни намерения се спуснаха към войните на Ландирия. Тогава Барди се принуди да започне въздушната атака.

Изненадата и объркането на врага бяха пълни. Взривовете от снарядите на базуката разкъсваха конски и човешки тела, гранатите довършваха пъкленото им дело. Остатъците от черните рицари панически се завърнаха в крепостта на замъка и здраво залостиха портите му.

Кралят се приземи и зареди кошниците на Дзог с нови боеприпаси. По-нататъшното развитие на военната операция зависеше единствено от него.

Докато войската на Ландирия стоеше пред замъка, на достатъчно разстояние от обсега на стрелите на врага, младият мъж започна поредната атака. След петнайсетина минути обстрел, предните стени и вътрешния двор бяха почистени от жив противник. Дзог се пльосна в средата на бившия пазар и обрна грозната си паст към високата сграда, а Барди скочи от шията му и се спусна към залостените порти. От входа срещу дракона се появиха нови нападатели, но той успя да ги задържи със силата на най-могъщите пламъци, на които беше способен. Кралят се напъна и с последни сили успя да свали тежката залостваща греда от массивните двери на крепостната стена. След това с не по-малко усилие успя да ги разтвори. Зад тях вече го очакваха неговите бойци, които бързо нахлуха в замъка.

Сражението, което последва, наистина бе жестоко. Там, където не помагаха гранатите и автоматните откъси, влизаха в действие мечовете. Бойците на кралство Ландирия бавно и неумолимо завземаха стая по стая и коридор по коридор. Кръвта се лееше като река.

Остатъците от черните рицари се събраха в тронната зала и залостиха тежките, обковани с желязо крила на вратата й.

— Предайте се! — извика отвън младият крал.

— Им нам Ботан! — отвърна отвътре кръвожаден рев.

Отчаяната смелост на последните остатъци от противника не можеше да се отрече. Барди помисли, че ако не беше модерното въоръжение на войската му, витангите от Сканадания щяха да завладеят света, ако досега не го бяха направили. Трябваше да разговаря по този въпрос с някой от оцелелите капитани на сандирските кораби. За черните рицари терминът „предаване на врага“ беше дълбоко неизвестен.

— Дого, донеси няколко динамитни шашки — предложи Рок, който не бе отстъпил от челната атакуваща група. — Ще взривим вратите на залата, после нейното съдържание. Да си призная, никога досега през живота си, не съм срещал такъв твърдоглав противник. Доста повиши адреналина в кръвта ми.

Стотникът не се забави дълго. Кралят взе един от донесените опасни атрибути, щракна със запалка и поднесе пламъка ѝ към фитила му. След това тримата изтичаха в коридора и се скриха зад ъгъла на съседния, откъдето към тях вече прииждаха нови бойци.

Динамитната експлозия превърна в масивното дърво в трески. Димът още не се бе разсеял, когато във вътрешността на тронната зала заваля дъжд от гранати. След новите експлозии настъпи гробовна тишина.

Барди изчака още няколко минути и се подаде иззад стената на залата, зад която се прикриваше. В сумрака на все още задимената ѝ вътрешност се забелязваха разхвърляните по пода окървавени човешки останки. Близо до престола на Диотемий се върглаше тяло, облечено в позлатени одежди. Вероятно беше някой от главните предводители на черните рицари.

Но и този път не беше минало без загуби. Петима от войниците на Барди и едно от момчетата на Рок бяха убити. Черните дяволи се бяха сражавали като хванати в капан пантери. И без това малобройната армия на Ландрия, още повече бе намаляла.

Кралската тъмница на Диотемий се оказа празна. По всичко изглеждаше, че черните рицари съвсем нямаха навика да държат затворници. Ала малко по малко, от различни дупки в подземията на замъка започнаха да се появяват хора. Оцелели скрити в потайни места, те почти бяха изгубили надеждата, че ще оживеят. Едва след като осъзнаха чудодейното си избавление, на Барди не му оставаше друго, освен да приема овации.

Но загубата на войните му бе вгорчила тържеството от победата. Настроенията на местните жители малко го интересуваха, ново пиршество нямаше да има. В Сандирия го очакваха още доста битки.

Той предложи на Рок Свенсон да се настанят в две от царските спални, вероятно на дъщерите на Диометий, чиято съдба бе неизвестна. По сведения на очевидци, кралят на Сандирия бе загинал, буквально съсечен на парчета.

Войните на Ландирия бяха разквартирувани по многобройните, останали празни дворцови стаи, които ги смяяха с лукса си. Но те заслужаваха поне веднъж в живота си да изпитат благата му.

* * *

Новината за поражението на черните рицари бе плъзнала в околността. На другия ден към замъка започнаха да прииждат хора, някои от тях бяха укрили се в околните села благородници. Заобиколен от тях, Барди стоеше в двора на замъка и с интерес изслушваше разказите им. Неочаквано отнякъде се появи сенешалът Горголан, който радостно се приближи до групата.

— Ти пък, откъде изникна? — учуди се кралят на Ландирия. — След сражението с витангите, при което загина Пинтер, не те видях повече.

— Първо се скрих в гората, после се добрах до едно от селата около замъка — обясни дебелия сенешал. — Никога не съм се съмнявал, че такъв славен войн като теб ще се справи с черните изчадия. Не напразно бях пристигнал в Ландирия, за да потърся твоето съдействие.

— Понамали малко ласкателствата — рече Барди. — Къде са царските дъщери? Диотемий няма ли други роднини? Ще ми бъде необходима допълнителна помощ, някой трябва да я организира.

— Всички са избити. Кралският род на Сандирия е бил ликвидиран безпощадно. Дори не се знае къде са заровени костите на убитите. Нашата страна е останала без крал, сега е моментът да се сдобие с такъв. Вече набелязах подходящия кандидат.

— Кой е той?

— Намира се срещу мен. Принцът на Ландирия.

— Бях принц, вече съм крал. Бедния Рогонал отдавна умря, без да остави наследници.

— Още по-добре тогава. Нищо не ти пречи да увеличиш могъществото си. Ще станеш владетelin на новото Обединено кралство, а границите между Сандирия и Ландирия ще се превърнат исторически факти и ще могат да се нарекат области. Така беше и държавното устройство на Брита, преди витангите да завладеят този

грамаден съседен остров. Съвсем скоро разбрах, че те са започнали да се сражават със славните войни на Ромта, които след като завладели страните на запад и на изток от тяхното кралство, тръгнали с кораби на юг, за да превземат и Джипта. Според сведенията на търговските кораби, ромтите вече имат своя империя. Но да не се отклоняваме от темата. Да отиваме в тронната зала, един от оцелелите слуги е намерил короната на Диотемий. Не вярвам някой от тези около тебе да възрази на моето предложение. Гърмящите неща, които си донесъл от онази задморска страна, произвела монетата, която ми подари, са много силен аргумент.

Барди помисли за миг и реши да приеме, тъй като новата коронация улесняващ плановете му.

— Честито — ухили се Рок след кратката церемония. — Както си тръгнал по служебната стълбица, ще трябва да помисля и за себе си.

— Не е лошо като идея. Как ти се струва длъжността „Областен управител на Ландрия“?

— Ще се примиря с доста по-скапаната част на този остров — ухили се Свенсон. — Приятелката на любовницата ти, Лина, сигурно ще се издигне в обществената стълбица.

— Ако не си го разbral, намеренията ми към Хелга са доста по-сериозни — намръщи се владетелят на Обединеното кралство.

— Не разбираш от шега — тупна го по рамото Свенсон. — Ами ако и моите са такива? Войната все някога ще свърши, всеки нормален човек би помислил за семейство, дом и деца. Вече се примирих с положението си.

— Така е — съгласи се Барди. — Сега с теб трябва да решим, какво ще правим.

Още същия ден, бе извършена светковична мобилизация, младежите от околните села устроиха числеността на армията на новия крал. Нейните ветерани трескаво обучаваха новобранците в боравене с непознатите за тях оръжия. В хода на ученията бяха дадени и няколко жертви, но общата кауза ги оправдаваше. Настъплението трябваше да продължи, всеки нов боец бе изключително ценен.

21.

През следващите две седмици, обновената армия на крал Барди непрекъснато громеше врага. Първо бяха завладени пристанищата, за да се отреже пътя за отстъпление на витангите, след това започна изтреблението на тъмните орди, установени във вътрешността на страната. Безобразното отношение на черните рицари към беззащитното местно население бе довело до появата на неистова омраза към тях. По време на победоносните походи, мнозина от убитите противници бяха заклани с обикновени селски брадви. Предусетили предстоящата си кончина, злокобните войни на Скандания се сражаваха с десеторна ярост. За жалост, армията на Обединеното кралство продължаваше да дава своите жертви. Барди се чудеше откъде да намери нови попълнения.

Едно от последните победни сражения на територията на Сандирия се проведе край селото, в близост до пещерата на Гейла. Новият крал усещаше нетърпението на Дзог, който въпреки изтощението от непрекъснатите полети с боен товар, вероятно искаше да се срещне с бившата си жена, ала драконската му гордост не позволяваше подобно унижение. Но мисълта за възможната поява на малки дракончета, непрекъснато го глаждеше. Накрая той не издържа на вътрешното си напрежение и заяви на Барди:

— Време е да разбереш какво става с бъдещите ми деца. Ти пое този ангажимент, а аз се сражавах с противника главно заради тях. Да ти призная, нищо друго не ме е интересувало. Опериран съм от всякакви патриотични чувства.

— Досега беше безценен, Дзог. Докато не сме продължили с военните операции, наистина може да направим визита на Гейла.

— Да не би да намекваш, че отново ще ме използваш като товарно магаре?

— Сигурен съм, че няма да ме изоставиш. Лесно ще ликвидираме черните рицари в Кирикия, предполагам, че те още не са стигнали до Тримония. Докато и един от тях се намира на острова ни,

опасността винаги ще присъства. Пълното унищожението на витангите ще осигури спокойното бъдеще на твоите и моите деца.

— Пълно спокойствие има само в гроба. Кой знае какви други ще се домъкнат.

— Няма да ги допуснем. Ще укрепим бреговата си линия и ще бъдем подгответи. Ще създадем и собствен боен флот. Няколко скандански кораба успяха да се измъкнат от унищожението, сигурно вече са донесли вестта за страшното поражение в родната си страна и от там едва ли ще пристигнат нови нападатели. Освен това разбрах, че витангите вече си имат големи неприятности с ромтите, с които воюват на съседния огромен остров.

— Всичко това вече малко ме интересува — възнегодува драконът. — Тръгвай да видиш какво става с децата ми.

— Ще отидем заедно — каза Барди.

— Неудобно ми е. Забравяш, че Гейла ме изгони от пещерата си. Голям срам беше.

— А ти си припомни, че си освободител на Сандрия и служиши на новия й крал. Станал си негов приближен и позицията ти е много по-добра от нейната, която се градеше на заемите, давани на Диотемий. Но него го няма и ако искаш, дори можеш да я изгониш от пещерата й. Разбираш ли, ти вече си официалният дракон на Обединеното кралство, а не тя. Нейното, както се назава е заварено положение. Така че влез в ролята си на победител, който спокойно може да инспектира завоюваните територии. А тъй като не съм чувал за друга пещера намираща се в Сандрия, не ти остава друго, освен да провериш какво става в нея. Съгласен ли си с логиката ми?

— Прав си, но все пак ще се чувствам доста неудобно.

— Това е като при разделени съпрузи, което не им пречи да се срещнат на бракоразводния процес. Там се уточняват права върху децата, делба на имуществото и така нататък. Не се прави, че не си го чувал.

— Така е. Но ще ме бъда срам да си поискам обратно поне единото от куфарчетата със злато и скъпоценности.

— Тогава бъди великодушен. Разговаряй само за бъдещето на децата си. Несъмнено по въпроса за тяхното отглеждане си поставен в по-силна позиция.

— Дявол да те вземе, както винаги имаш право, макар да съм по-умен от тебе. Кога тръгваме?

— Веднага — каза Барди. — Не се намира много надалече. Ще вземем и Горголан със себе си, той отдавна има регулярни отношения с Гейла и също става за посредник.

* * *

Тримата тъкмо бяха застанали пред тъмния отвор на пещерата, когато усетиха силно неприятен, сладникав мириз, който сякаш извираше от вътрешността ѝ.

— У-у-у, Гейла, покажи се! — извика сенешалът. — Аз съм, приятеля ти Горголан.

Не се дочу никакъв отговор, само новият полъх на вятъра превърна неприятния мириз в отвратителна воня.

— Гейла, аз съм! — повтори викът си дебелия човек. — Ехо-о-о!

Тишината продължаваше.

— Нещо е станало — каза той смутено. — Ще трябва да проверим. Редно е ти да го направиш, Дзог. Все пак си ѝ бивш съпруг.

— Защо аз? — озъби се драконът.

— Защото ако го направя аз или високо почитаният от мене крал, има опасност Гейла да не е в настроение и да отхапе главата на някой от нас двамата.

— Толкова ли е зла? — попита Дзог. — Защо не ме предупреди по-рано?

— Не исках да те разочаровам. Ами ако се беше влюбила в теб?

— Глупости. При драконите съществуват само мераци и интереси.

— Аз откъде да го зная? Хайде, влизай.

Дзог се повъртя още известно време, но нямаше накъде да ходи. Скоро голямото му тяло се изгуби във вътрешността. След няколко мига от там се разнесе ужасен рев и приносителят му бързо излезе навън. Огромните очи на Дзог бяха станали двойно по-големи, а в тях се четеше неописуема мъка.

— Какво е станало? — попита Барди след като неописуемият режещ звук престана да излиза от устата на дракона.

— Убита е — почти прошепна грамадното страшилище. — Черните мръсници са успели да ѝ видят сметката. Цялото ѝ тяло е покрито с дълбоки рани, а за да пробиеш кожата на дракон, наистина се изисква нечовешка сила. И никъде не забелязах куфарчетата, които ѝ подарих. Горките ми дечица, горкият аз — започна да проплаква той.

— Защо трябваше точно на мен да се случи?

Приятелят му се чудеше как да го успокои.

— Мисля, че трябва да я погребем — каза той след известен размисъл. — А после да претърсим пещерата за скъпоценностите.

— Как ще измъкнем този огромен труп оттам? — попита със slab интерес Дзог.

— Монти ще доведе волове, ти също ще помагаш. Редно е да заровим бившата ти жена, а не да я разкъсват горските хищници.

— Така е — тъжно се съгласи драконът. — Въпреки че тя ме изгони, сега я съжалявам. Още повече ми е жал за погубените ми дечица.

След около час Горголан се завърна с десетина вола и още толкова селяни, които се бяха въоръжили с лопати. С общи усилия, трупът на Гейла бе измъкнат от пещерата и довлечен до шосето, след което бе поставен на най-близкото равно крайпътно място. Докато селяните се заеха да копаят нужния за целта голям трап. Барди и Дзог се върнаха в пещерата. Кралят извади фенерче, което този път не бе забравил да вземе и двамата започнаха да изследват смърдящата тъмна вътрешност.

— Виждаш ли тази купчина дребни камъни — каза по едно време младият мъж. — Трупът на Гейла е лежал върху нея, по горната ѝ част са останали няколко люспи. Защо да не я разровиш с опашка? Но гледай да го направиш внимателно, за да не повредиш куфарчетата, ако случайно се намират отдолу.

Дзог изпълни указанието и под светлината на фенерчето възникна нещо кръгло и белезниково. Барди разрови камъните около него и в непосредствената му близост се показаха още две подобни по цвят повърхности. Той продължи старательно да разчиства около тях, докато накрая едва не извика от учудване.

— На какво ти приличат тези работи, Дзог? Не вярвам да са баскетболни топки.

— На драконови яйца. Ако не беше толкова дребен, щях да те разцелувам, но без да искам мага да ти повредя главата — отвърна огромното страшилище. — Колкото до намерените от теб най-безценни съкровища, вероятно Гейла ги е снесла преди да умре, после се е опитала да ги скрие. Представям си как с последните си сили е проявила майчин инстинкт. Защото мястото на яйцата съвсем не е под камъните, въпреки че имат много здрава черупка. Здравата логика ми подсказва, че те още са годни. Барди, ако някога не си виждал радостен баща, той сега се намира пред тебе.

— Как се излюпват драконите? — попита наивно младия крал.

— Не ми е удобно да ти го кажа.

— С приятели всичко се споделя, стига да го искаш.

— Добре тогава. Ще ти издам тайната, но ще се закълнеш, че няма на никого да я споменаваш, особено на дъртия магьосник.

— Казвай тогава, заклевам се!

— Драконите се излюпват в драконов полог — каза Дзог. — Всяка драконка го подготвя месеци преди да снесе яйцата си.

— От какво се състои този полог? — запита Барди.

— От драконови фъшкии, които не виждам в наличност, а трябва да са поне два-три тона. Ясно е, че Гейла е снесла яйцата по спешност. Проблемът е много голям, защото докато произведа такова количество фекалии, тези ценни зародиши могат да се повредят. Ах, какво става с мен, ново проклятие увисва над главата ми. На този остров едва ли е останал друг женски дракон и както е тръгнало, ще остана без поколение. А толкова мечтаех да отглеждам децата си!

— Почакай — каза кралят. — Не виждам каква е ролята на драконовите фъшкии? Не могат ли да бъдат заменени, да речем от мътеща гъска?

— Яйцата са големи са за нея, докато фекалиите са тор, който при разлагането си отделя топлина.

— Тогава защо обезательно те трябва да бъдат драконови? Температурата на разлагане на всички нечистотии е еднаква и според мен конските фъшкии са за предпочитане — по-малко смърдят и от тях винаги може да се намери в достатъчно количество. Поне на този остров.

— Да ти повярвам ли? — запита с надежда Дзог. — Защо отново изпитвам нуждата да те разцелувам?

— Човек трябва да вярва на приятелите си, един дракон също. Колко време продължава излюпването на яйцата?

— Чувал съм от баба си, мир на костите й, че трае около три месеца. Най-качествените дракончета се раждат напролет.

— Излюпват се, искаш да кажеш.

— Каква е разликата? Не ме ядосвай и ти, като магьосника. Всъщност има още един много важен проблем.

— Какъв е?

— Ако децата ми се появят на бял свят, с какво ще ги храня? Откъде да намеря драконово мляко?

— Ами ще потърсим заместители. Щом като кучета са отглеждали котки и тигри, защо и кози да не отгледат дракони? Козето мляко е много пълноценено. После може да минем на кравешко.

— Страшен си приятелю. Съвсем сериозно се замислих, дали да не ти връча едно от новите куфарчета, с които пристигнах. В Холивуд бях доста по-богат от теб.

— Виж какво Дзог. Нека първо да се излюпят децата ти, после да ги отгледаш и накрая ще говорим за благодарности. Сега да натоварим Горголан с доставката на необходимото количество тор и докато яйцата се топлят под нея, ние ще довършим военните действия на територията на острова.

— Не съм съгласен. Мислех да остана тук, за да си пазя поколението.

— Ще поставим стражи пред пещерата. Ще отговарят за яйцата с главите си.

— Трудно се доверявам на човеци.

— Ако трябва, ще оставим цял гарнизон. Гарантирам за люпилото с рицарската си чест.

— И тези, дето нападнаха страната ни, претендираха да са рицари. Измисли нещо друго, по-убедително — каза Дзог.

— Не ми идва наум.

— Виждаш ли? Как да ти вярвам?

— Моля те, имай ми доверие! Много си ми нужен.

Драконът се отдаде на дълъг размисъл.

— Добре — рече накрая. — В името на приятелството, залагам цената на собственото си щастие. Повикай веднага сенешала.

* * *

Докато внушителната купчина конски тор гальовно мътеше драконовите яйца, Барди поведе увеличената си по състав войска към Кирикия. Тази страна също граничише с морето и можеше да се очакват всякакви изненади.

Войните на Обединеното кралство преминаха през бившата граница между Сандирия и Ландирия и продължиха по пътя, който минаваше през планинското дефиле. Разузнавателните полети на краля скоро откриха пъrvите части на противника и сраженията започнаха по установената вече практика.

Победите следваха една след друга, територията на Кирикия бързо се прочистваше. Към войската на Барди непрекъснато се присъединяваха, местни войни, които претърпели поражение, се бяха укривали в затънените села или околните гори. Жителите на тази страна също говореха на сроден на ландирския диалект, така че не съществуваха трудности с езиковото общуване.

Последните остатъци от черните рицари бяха изтиканы в замъка на краля на Кирикия — Магродан, който се намираше в близост до централното пристанище на тази страна. Самият той не бе избягнал участта на Диотемий, но беше се сражавал геройски до последен дъх. Не бе приел да избяга с някой от корабите си, които щяха да го запазят жив. След като бяха отнели живота му, витангите според утвърдената си практика бяха избили и останалите членове на кралското семейство, за да унищожат появата на евентуални бъдещи претенденти за престола.

На края на шестия ден от началото на офанзивата, замъкът беше завладян, а черните гадове окончателно унищожени.

Местният сенешал скоро се появи, изглежда изпълняващите тази длъжност притежаваха доброто качество винаги да остават невредими. Той вече беше поразпитал хората на Барди, бе добре информиран и бързо беше усетил накъде духа вята. Набързо свика няколко от останалите живи местни благородници и в тронната зала на покойния Магродан бе подписано съглашение, с което Кирикия доброволно влизаше в състава на Обединеното кралство.

Разузнавателните полети показваха, че Тримония бе останала чиста от черната зараза, вероятно не представляваше интерес за витангите. По неизвестна причина, корабите им не бяха акостирали в нейните пристанища, така, както това не се бе случило и в Кирикия. Изглежда скандинските предводители бяха разчитали само на сухопътната си мощ, стоварена при големия десант в Сандирия — основната територия на техните завоевателски претенции.

Докато Барди назначаваше новата областна управа, която Ламон се съгласи да оглави, в замъка пристигна и делегация от Тримония. Пратениците на нейния крал предлагаха васална зависимост и плащане на данъци, в замяна на покровителство и защита от нападение. След подписването на договора в края на деня, Барди Ландирски се превърна в крал-обединител и пълновластен господар на родния си остров Ере.

За да заздрави властта си в Кирикия, той разположи на територията на замъка стотникът Бино с десетина ландирски войници и двама от бойците на Рок, които след дълги увещания се съгласиха да служат разделени от командира си. На тяхно разположение бяха оставени джип, няколко базуки, автоматично оръжие, пистолети и достатъчно боеприпаси, за провеждането на сериозно сражение.

Преди да си замине, Барди поговори с някои от местните капитани на кораби, които му предоставиха няколко морски карти.

На следващият ден основната войска потегли обратно. Преди да стигне до бившата граница със Сандирия, военната колона отново се раздели. Дого, трима от бойците от специалната част, два от джиповете и по-голямата част от войниците тръгнаха към новата столица на Обединеното кралство, а останалите, заедно със стотника Заган, Свенсон и двете превозни средства насочиха към замъка на крал Рогонал. Барди ги изчака да се отдалечат, възседна врата на Дзог и двамата излетяха в същата посока.

След около час полет, господарят на остров Ере се приземи до вече възстановената казарма, скочи от драконовата шия и се затича към самотната посрещачка, която го очакваше. Любимата му Хелга дни наред не бе откъсвала поглед от небето.

* * *

Изминаха десетина дни. Барди се приготвяше за напускане на Ландрия, тъй като новият му сан изискваše да се премести в замъка на Диотемий. Междувременно въвеждаше Рок в бъдещите му задължения, запознаваше го с местните хора, подреждаше багажа и припасите в камиона. Намери за справедливо да задели част от тях и единият от компютрите за нуждите на новия областен управител, на когото дължеше толкова много.

Вечерите на повелителят на Обединеното кралство преминаваха в обществото на Рок, Лина и Хелга. Изтегнати върху мечешките кожи пред камината в стаята на Рогонал, двете двойки разговаряха или гледаха филми, опитваха различни питиета или хапваха деликатеси. Женската част на компанията бързо усвояваше английски, водачът на отделението също не изоставаше в изучаването на ландирски език, тъй като новата му длъжност задължаваше да го знае. Поела ролята на жива граматика, Лина усърдно му помагаше, а погледнато отстрани, двамата изглеждаха извънредно увлечени един в друг.

Горо понякога се присъединяваше към компанията и когато станеше дума за яйцата на Дзог, винаги се подхилваше. Уговорката с него беше да остане още два-три месеца в Ландрия, за да служи като преводач Рок Свенсон, докато той научи по-добре местния език и след като снеговете започнат да се топят, да се премести в замъка на Диотемий, където щеше да се радва на по-големи удобства и клиента.

С всеки изминат ден, Дзог все повече нервничеше, дори увеличените дажби от овче месо не можеха да го успокоят. Отново заваля сняг и този път снежната покривка успя да се задържи, което го караше да зъзне. Той се надигна от мястото си в близост до казармата и влезе в замъка, после се вмъкна в студиото. Барди се намираше там и подреждаше последните си вещи в карусерията на камиона.

— Време е да изчезвам оттук — заяви твърдо драконът. — Навън вече е много студено, затова отивам в пещерата на Гейла. Трябва да следя как върви излюпването на яйцата, а ти ако искаш продължавай да си стоиш в този мизерен замък.

— Досега никой не ти е попречил да спиш в студиото.

— Да, но навън все някой трябваше да пази.

— За какво тогава са караулите?

— Не може да им се има голяма вяра на тези бивши селянчета.

— Войната свърши, забрави ли?

— Там е работата, че не съм. Но след като ми го припомни, още утре си тръгвам.

— Моля те, изчакай още съвсем малко. Подготвям голямо за мен събитие, искам и ти да присъстваш на него.

— Какво толкова ще става?

— Аз и Рок ще се женим за Хелга и Лина. Снощи го решихме, а този акт донякъде е съобразен и с местния морал. Не можем дълго време да спим с любимите си, без легализирането на връзката ни. Искам те за кум.

— Защо, аз не ставам ли за такъв? — запита Горо, който безшумно бе вмъкнал в студиото и бе застанал зад тях.

— Погледнато обективно, заслугите на Дзог са доста по-големи от твоите, освен това той се е показал като по-добър приятел.

— Ако не бях аз, и досега щеше да си стоиш в Бягай-по-далече-от-тука. Вече ми стана ясно, че не ме уважаваш достатъчно, следователно няма смисъл да се навъртам около теб. Разбери, че искам да отида не в Сандирия, а в Холивуд. Кога най-сетне ще го направиш? Не ми харесва да бъда преводач на Свенсон, много се изморявам.

— Не се прави на толкова обиден. Ще потърпиш още някой друг месец, освен това в Сандирия ще ти хареса.

— Не разбра ли, че не искам да остана на този тъп остров?

— Съжалявам. Няма да стане. Обещах да те върна в Холивуд, но вече е невъзможно.

И Барди му разказа за появата на Гургила Кико и неговото признание.

Горо изглеждаше напълно съкрушен, докато Дзог беше доста по-равнодушен.

— Защо не го каза по-рано? — попита магьосникът.

— Едва ли това щеше да промени нещо.

— Не се занимавай повече с този страхопъзълъ — произнесе презрително драконът. — Има ли някъде сражение, съвсем не го търси наоколо.

— Гледай си тъпите яйца и не се занимавай с мен — озъби се магьосникът.

— Какво каза?! — изрече заканително драконът и застрашително разтвори страшната си паст. — Сега ще те опека, нещастнико.

— Нещо си обещахте взаимно — каза Барди и закри с тяло възрастния човек.

— Той пръв почна да ме дразни — изпищя зад гърба му Горо.

— Дръпни се, за да привърша веднъж завинаги с това нищожество! — прохърка Дзог. — Той трябва да си получи заслуженото. Ако все пак решава да не го опека, поне ще го наплюя.

— Не е прилично — отсъди Барди. — И никак не е типично за дракон, който претендира за възпитание.

— Винаги съм си бил невъзпитан — възрази грамадното страшилище, ни по всичко личеше, че ядът му започва да преминава.

— Ще му прости за последен път. Забранявам му да се занимава с моето поколение.

Горо нерешително се подаде зад гърба на младия мъж.

— Извинявай — изрече примирително. — Не знаех, че си толкова докачлив.

— Хммм — избоботи Дзог и излезе от студиото.

На следващия ден вътрешността му отново се превърна в празнична зала. По липса на друго, по-подходящо лице, сенешалът Монти извърши венчавките. По време на брачната церемония, Барди и Рок се чувстваха донякъде неловко, докато Хелга и Лина бяха на върха на щастието си. Гургилът Кико, който се завъртя над главите на младоженците си помисли, че едва ли нещо повече можеше да направи по отношение на съдбите на тези, над които бе простилял своята опека, както и на свързаните с тях хора.

След като печените елени и прасета бяха нападнати и унищожени, последните запаси от бирата на крал Рогонал продължиха да изчезват в коремите на изпотените от танцуващи гости, а бутилките с уиски обикаляха от уста на уста. Музиката от уредбата тресеше импровизираната зала, сватбеното тържество продължи до зори. През това време Дзог се бе свръпал в един ъглите на студиото, за да не пречи на пируващите и замислено предъвкваше поредната си овца.

Едва дочакал изгрева на слънцето, той излезе от замъка, засили се с неудържим устрем и литна към пещерата на Гейла, където се мътеша бъдещите му деца.

Крал Барди направи еднодневна почивка. На следващата сутрин настани Хелга в кабината на камиона, после го заобиколи, седна до съпругата си, хвана големия волан и го подкара. В страничното

огледало за обратно виждане дълго се забелязваха махащите за довиждане ръце на Рок, Лина, Монти и Заган. Уговорката с тях беше на всеки три месеца да го посещават в замъка в Сандрия.

Младоженецът бе отказал за каквito и да са придружители. Беше добре въоръжен, страната бе освободена от черната напаст и нямаше от какво да се притеснява. В кабината бе топло, дебелите гуми на камиона уверено оставяха дирите си в дълбокия, почти трийсет сантиметров натрупан сняг. Барди прекалено добре познаваше релефа на терена, за да се отклони от правилния си път. Без каквito и да са произшествия, някъде към привечер пристигнаха до замъка на нещастно загиналия крал Диотемий. Бяха посрещнати от Дого, сенешала Горголан и двайсетина войника, които бяха изпънали телата си като струни. Дзог беше успял да разпространи новината за женитбата, така че и на Хелга бяха оказани необходимите царски почести.

* * *

Времето до пролетта измина неусетно. Децата на Дзог се излюпиха успешно от яйцата си, на бял свят се появиха две женски и едно мъжко дракончета. Гордият баща ги кръсти Мона, Луна и Дорго. Горо пристигна в замъка и се зае с усъвършенстването на английския език на кралицата, но този път изглежда оставаше доволен от заниманията си с нея. Барди прибра форда от замъка на Рогонал и на няколко пъти я разходи с колата по равните пътища на Сандрия, което спомогна да опознае по-добре нови, непознати досега кътчета на Обединеното кралство. В останалото време, той бе извънредно зает с решаването на държавните дела, но не забрави да раздаде на селяните донесените от него семена на неизвестни за острова зърнени и зеленчукови култури, както и да обясни начинът на тяхното отглеждане. Амбициозните му замисли бяха толкова много, че за да ги осъществи, едва ли щяха да му стигнат няколко живота.

Първата основна задача, която си бе поставил, бе да организира защитата на острова, като за целта трябваше да се създаде могъщ боен флот и да се построят редица крайбрежни крепости. Той непрекъснато събираше местните майстори железари и дърводелци, като ги учеше на

техническа грамотност и разчитане на чертежи. Докато в двете корабостроителници на кралството се строяха кораби от нов тип, около замъка вече изникваха работилница след работилница и къща след къща. Очертаваше се разрастването на голям град, подходящ за една столица. Засега първите придобивки на населението му бяха прави павирани улици и канализация, изпълнена от зидани камъни.

Повелителят на Обединеното кралство започна развитието на бъдещата индустрия с производството на кокс, който се получаваше от насеко открытие залежи на антрацитни въглища. След първата пещ за коксуването им последва направата на първата вагрянка за леене на метали, което досега се извършваше по съвсем примитивен начин. Тя бе поставена в достатъчно голяма по размери леярна, непрекъснатият приток на сгъстен въздух, необходим за функционирането ѝ, се осъществяваше посредством грамадни кожени мехове. През това време в специализираните работилници се търсеха корабни платна, правеха се въжета и се произвеждаха все по-големи количества барут, който се складираше в бурета. По време на лятното посещение на Рок и Лина, в доста тържествена обстановка бе отлят и първият топ. Беше от търде примитивен тип и щеше да изстреля гюлета, но в света на Барди това бе огромно технологично постижение. Тримачтовите му кораби щяха да бъдат съоръжени с това доста страшно за епохата си оръжие, бреговите крепости също. Предстоеше направата на първите струг, парна машина, локомотив и железница, която щеше да обслужва транспортните и пътнически нужди на кралството. След това щеше да се произведе и първият параход, но дотогава имаше още много време. Барди дори още не смееше да си помисли за производство на динамомашина и електрически крушки, но това все някога трябваше да стане.

Сведенията на търговците по море казваша, че ромтите вече са завзели Джипта, от където главно се доставяше зърното на Обединеното кралство и почти са преодолели съпротивата на витангите на завзетият от тях голям съседен остров Брита, което говореше за могъщите им бойни умения. Не бе трудно да се предположи, че някой ден апетитите им ще се насочат към Обединеното кралство на Ере. Скандинските войни изглежда си бяха намерили майстора, което правеше империята на ромтите търде

опасен бъдещ противник. Затова трябаше да се бърза. Каузата на Обединеното кралство изискваше упорит и всеотдаен денонощен труд.

Плодовете на всеобщата мобилизация на силите не закъсняха. Година по-късно бе спуснат на вода първият боен кораб, въоръжен с топове, беше изградена и трета корабостроителница. Модерната организация на труд и доставки на материали позволи от доковете на всеки месец да излиза нов член на бъдещата ескадра. Екип от капитани обучаваше непрекъснатите попълнения от нови моряци — крал Барди бе задължителен набор на здрави и годни за целта младежи. На края на втората година бе построена първата брегова крепост, на края на третата, броят на отбранителните съоръжения беше надминал цифрата трийсет и пет. Между областите на острова непрекъснато сновяха куриери, на всеки три месеца областните управители и кралят на васалната Тримония — Мофадей се събраха на съвещание в тронната зала, където се правеше анализ на постигнатото в реформите.

Междуд временено Горо и кралица Хелга завършиха с дипломирането на първия курс за начални учители, в който докато преподаваха, също се учеха. Бъдещите преподаватели бяха подбрани от по-големите села на острова и независимо от отвратителния правопис на английския език, вече можеха да четат на него, за да ползват учебниците и тълковните речници, закупени от Барди в Америка. Издаденият Кралски декрет задължаваше старейшините на селата незабавно да открият училища, в които дипломираните от първия випуск щяха да преподават. Няколко седмици след това събитие, Хелга роди първия си син. Магьосникът настоя да му стане кръстник и го нарекоха Викто, което на ландирски език означаваше победител. След това му направи магия за бързо порастване. Крал Барди беше извънредно щастлив, но един ден се сети, че присъствието на дракона много му липсва и нареди на майсторите си да изградят луксозен обор в близост до замъка, снабден с отопителни камини. Когато намери време, отиде при него и успя да го придума да се премести да живее до замъка, с аргумента, че малките дракончета трябва да се възпитават в по-културна среда и дори няма да бъде излишно да посещават училище.

— Нямам много вяра на хората, но заради теб ще го направя. Освен това дъртият магьосник обеща никога повече да не ме дразни — беше съгласил Дзог и бе напуснал пещерата на Гейла.

На следващата година Хелга роди дъщеря на Барди, който при новината се развила от щастие. Нарекоха я Мейла, което на ландирски означаваше сияйна. Но скоро радостното събитие бе помрачено от постъпилите вести. Голяма флотилия на империята на ромтите бе тръгнала към Обединеното кралство. Търговците, които донесоха новината, разправяха, че корабите са хиляди.

Крал Барди незабавно обяви бойна готовност и мобилизация, а вестоносците препуснаха към двете останали области и Тримония. После отиде в обора на Дзог и го помоли да направят въздушно разузнаване над морето. Драконът не прие идеята с голямо въодушевление, но нямаше как да откаже и накрая се съгласи.

Както се предполагаше, силите на противника се насочваха към източната част на острова и главните пристанища на Сандрия. Корабите му наистина бяха хиляди.

Нямаше време за губене. Ландрия и Кирикия и Тримония трябваше да бъдат незабавно предупредени, за да изпратят морските си сили на помощ, което отне още няколко часа полет на Дзог.

Когато ромтската армада се приближи на около два километра от бреговата ивица на острова, тя бе пресрещната от флота на Обединеното кралство. Барди, който през това време се бе върнал в замъка, зареди кошниците на Дзог, нарами базуката и двамата отново отлетяха по посока към морето. Кралят изчака приближаването на противника до обсега на топовен изстрел и пусна бялото широко парче плат, с което се даваше знак за атака. После насочи драконът към най-големия противников кораб, на който се предполагаше, че се намира адмиралът на противникова ескадра.

Корабите на ромтите бяха с гребла, привеждани в движение от приковани към тях роби. Беше жалко да се избиват съвсем невинни хора, но при военните действия, това беше неизбежно. Базуката изстреля първият си смъртоносен снаряд и на адмиралския кораб настъпи паника. След него последваха още няколко и палубата му бе обхваната от пламъци. Докато моряците се опитваха да изгасят пожара и спускаха във водата лодки, до Барди достигаха виковете на робите, които вероятно се молеха да ги освободят от веригите. Но никой не ги чуваше. Корабът бавно започна да потъва, изглежда някой от реактивните снаряди бе пробил корпуса му. Скоро виковете на

нешастните хора загълхнаха в морските вълни. Барди се завъртя над лодките и с още няколко изстрела успя да ги потопи.

— Умрях от погнуса — извърна глава Дзог. — Вие хората сте много долни животни.

— Някои са такива, други не — опита се да се оправдае Барди, който също бе покъртен от трагедията на окованите гребци.

— Тези копелета, като че ли са по-гадни от черните рицари — отбеляза драконът.

— Зависи от гледната точка. Те са гадни, ние с теб не сме по-малко гадни за тях, защото ги избиваме, изобщо войната е гадно нещо. Сложи си перде на съвестта и да довършваме справедливото за нас дело. Никой не ги е канил да идват да ни нападат.

— Тук си съвсем прав.

В далечината се виждаха още няколко кораба, които потъваха, пробити от огневата мощ на флотилията на Обединеното кралство. Погледнато обективно, армадата на ромтите нямаше никакви шансове. Един след друг, корабите ѝ или бяха подпалвани, или потъваха под мощта на оръдейните изстрели.

След около два часа, пространството пред флота на Обединеното кралство изглеждаше почти чисто. Последните ромтски кораби бяха обърнати в бягство.

— Свърши се — каза Дзог. — Да се връщаме в замъка, че силите ме напускат. Никога досега не съм летял толкова дълго време. Не съм сигурен дали някой някога изобщо ще се осмели да ни нападне.

— Така е — каза Барди. — Но докато врагът е в съседство, може би ние трябва да го посетим.

22.

От битката с ромтите бяха изминали шест години, те повече не се осмелиха да нападнат. Децата на Барди тръгнаха на училище заедно с дракончетата на Дзог. По-голямата част от младото население на Обединеното кралство бе ограмотено, сандирската писменост и ландирския диалект бяха станали официални за целия остров. Повелителят на Обединеното кралство пусна в действие големите цехове за производство на хартия, моливи и стъклени изделия, после първата модерна водна мелница. Керамичните работилници вече произвеждаха тоалетни чинии и умивалници, а оръжейните — мускети. Съвсем накърно бе завършен и напорния водопровод, който снабдяваше столицата на Ере, наречена Славна победа с кристална планинска вода. Но последните запаси от батерии бяха на привършване и Барди непрекъснато мислеше за направата им, макар и в доста по-груб вид. Смелите му идеи предвиждаха бъдещото производство на водни турбини, произвеждащи промишлен ток, ала запасите от мед, цинк и олово в кралството бяха доста оскудни, а ромтите почти бяха унищожили търговията с други страни, тъй като цялото средно море беше под контрола на техните кораби.

Тогава Крал Барди реши да нападне грамадния съседен остров Брита, който по получените сведения бе богат на залежи от въглища и метали. Сега тези природни блага сега се експлоатираха от ромтската империя — неговият естествен враг, а това не му изглеждаше много правилно.

Той изпрати вестоносци до Рок и Ламон, и започна подготовката на нова военна офанзива.

Хелга доста се притесняваше от предстоящите военни действия, но Барди намираше начини да я успокоява. Както винаги, Горо не желаеше да го придружи, а Дзог мърмореше, но не можеше да откаже. Предстоящата раздяла с дракончетата, бе за него твърде болезнена.

Оръжейната работилница вече бе успяла да произведе достатъчно количество мускети. Крал Барди ги разпредели в

новосформираната си армия и проведе съответните стрелкови обучения. Старият и изпитан състав от ветерани, щеше да използва оръжията, донесени от Холивуд, което предполагаше използването на последните амуниции за тях.

Един слънчев ден флотилията на Ере отплува към бреговете на Брита и в края на деня, бойците на Обединеното кралство лесно завзеха първите вражески пристанища. Въздушното разузнаване вършеше своята отлична работа, а неговите атаки бяха сърушителни. Местното угнетено население бързо се вдигна на борба срещу поробителите, без да се тревожи, че отново ще изпадне в зависимост. Барди раздаваше на британите трофейното оръжие и с всеки изминат ден, армията му нарастваше по численост.

Завзетите от ромтите крепости падаха една след друга, врагът непрекъснато отстъпваше. След първия месец на офанзивата, неприятелските кораби се опитаха да стоварят нови войски, но бяха приклещени от флотата на Обединеното кралство и безславно унищожени.

Но Брита беше много голям остров и пълното му освобождаване от противника продължи още два месеца. След окончателната победа, Барди обяви завзетата огромна територия за част от Обединеното кралство, оставил няколко сандирски благородници за свои наместници и заедно с Дзог се завърна в Славна победа.

Не след дълго, Хелга увисна на врата му с доброто намерение скоро да не се отдели от него. Децата му също се зарадваха да го посрещнат здрав и невредим.

След няколко дни, кралят повика един от капитаните на име Нелси, който особено се бе отличил в морските сражения и го произведе в чин адмирал. След това го натовари със задачата да поведе две трети от флота на Обединеното кралство, да стигне до Средното море, да навлезе в него и където забележи ромтски кораби, да ги унищожава. Сенешалът Горголан трябваше да набави необходимите за наказателната експедиция припаси.

Посещението на Нелси подсети Барди да направи нещо, за което от години се канеше, но все не му стигаше времето. Той погледна към направената по негово нареждане библиотека, в която се съхраняваше техническата литература и компакт-дисковете с различна информация и фильми, донесени от Холивуд, отвори едно от чекмеджетата й и

извади колекцията от морски карти, които систематично бе събирал по пристанищата, които бе обиколил. След това разтвори куфарчето на супер компютъра, намери географския раздел на „Енциклопедия Британика“ и започна да сравнява показаното на екрана, с това, което се намираше на масичката до него. Скоро съмните му предположения се оказаха верни. Релефът и размерите на островите Ирландия и Великобритания, напълно съвпадаха с тези на Ере и Брита. Но в направената историческа справка цареше пълна каша. Витангите, които в света на Холивуд се наричаха викинги бяха завладявали острова по време, различно от господството на римляните, които вероятно бяха ромтите от света на Барди. В друго различно историческо време Великобритания беше завладявала Ирландия, а не обратното. Несъмнено далечната Джипта беше Египет от света на Америка, откъдето беше пристигнал, а континентът Ерпа — Европа.

Очевидно бе само едно: формата на островите, релефа на Средното море, което в другия свят се наричаше Средиземно, и бреговата континентална ивица отвъд Брита, чак до Скандания, която бе Скандинавския полуостров, напълно съвпадаха.

По картите се загатваше за част от някакъв голям континент, наречен Афика, който несъмнено бе Африка от света на Холивуд и нямаше нищо повече. Америка и голяма част от Азия бяха останали не отбелязани.

Барди оставил картите и компютъра, облегна се на удобното кресло и се замисли. В един от изгледания заедно с Хелга фантастичен филм, в редките подарени моменти за отпускане, действието се развиващо в няколко паралелни светове. В Холивуд бе говорил с някакъв професор, нает като консултант, който твърдеше, че съвременната теоретична физика допуска тяхното съществуване и простото сравнение, като че го доказваше. В неговия свят драконите бяха реални същества, докато в Америка бяха плод на митове и легенди. Историята на двата свята определено се различаваше, шумерският език и писменост на единия, не съвпадаха с тези на другия. Тукашните магии определено имаха ефект, докато тамошните действаха понякога. Имената на континенти, държави и народи бяха само подобни. Гургилът Кико бе споменал за прехвърляне в различни континууми, свързани с огромни енергийни разходи, което окончателно говореше, че светът на Обединеното кралство е както

подобен, така и различен от този на Холивуд, но не и същия. Според професора, погледнато теоретично, паралелните светове представляваха безкрайно математическо множество. За Барди бе очевидно, че през тях свободно можеха да се прехвърлят само гурили, клапандури и лангедони, смърдове, джифове и корлоци, както и техните себеподобни.

Изводът му бе окончателен, той трябваше да го сподели с Дзог.

* * *

Изминаха няколко месеца и флотилията, предвождана от адмирал Нелси, най-сетне се завърна в родното пристанище. Новините бяха съвсем радостни, бойните ромтски кораби бяха напълно унищожени. Разрушението не бе отминало и редица крайбрежни селища, в които бе забелязан вражески гарнизон.

Не мина месец и в Славна Победа пристигна делегация на врага. Императорът на ромтите Отивиан, предлагаше подписане на доста унизителен за него мирен договор. Той предлагаше спиране на експанзията си на запад от континента, митнически улеснения за търговските кораби на Обединеното кралство и процент от събираните от него данъци. В случай, че договорът за вечен мир се подпишеше, като израз на добрата си воля императорът щеше да подари петстотин хиляди крини хлебно зърно.

Крал Барди си придале известна важност, но на следващия ден положи подписа си в тронната зала. Предложението на Отивиан напълно съвпадаше с неговите намерения. Обединеното кралство се нуждаеше поне от двадесет годишна почивка от войни, за да изгради могъща промишленост и да стане съвсем непобедимо.

— Съобщи на императора си, че ако наруши и едно от уговорените условия, ще дойда в столицата му, за да го обеся лично — заяви той на водача на пратеничеството.

Едрият мъж срещу него почервена, но отправи нисък поклон и делегацията бързо се измъкна от залата.

Кралят се отправи към бившите покои на Диотемий, които сега бяха негови и влезе в приемната. Пред взора му се откри доста пъстра картина. Докато децата му се боричкаха с дракончетата, като гледаха

да ги дръпнат за опашките, кралица Хелга се бе разположила на един от облечените с кожа фотьойли и въпреки олелията, спокойно и съсредоточено плетеше някакъв пуловер. Тя вдигна погледа си към него и му се усмихна. Семайната идилия бе толкова очевидна, че той за миг изпита неудобство от толкова много уют и щастие.

— Здравей, скъпи — каза Хелга. — Приключи ли с държавните дела?

— Подписах мирен договор и отпратих делегацията на ромтите. Изглежда скоро няма да има война.

— Какво по-хубаво от такава вест? Но напоследък видът ти не ми харесва, изглеждаш твърде напрегнат. Мисля, че трябва да си починеш. Отдели десетина дни, предлагам ти да отидем на гости на Рок и Лина. Ще видиш родната си Ландрия, ще прекараме чудесно в тяхната компания.

— Сигурно имаш право. Доста се преуморих напоследък. Освен това отдавна не съм се виждал с приятели.

— Какво чакаш тогава? Започвай с Дзог и Горо. Виждам, че семейната среда донякъде ти досажда.

— Не е точно така, но ще те послушам. Признавам, че тук е прекалено шумно.

— Свикнала съм с децата, а ти тръгвай.

Барди изпълни съвета на жена си. Мина през стаята на Горо, взе го със себе си и двамата се запътиха към обора на Дзог. Гледката беше обичайна, завариха го да предъвква любимата си овнешка кълка. Огромният му корем беше приел застрашителни размери.

— Какво виждат очите ми — изригна устата му леко облаче дим.

— Посещение на височайши и нисочайши особи. — Как сте се сетили за мен? Да си призная, напоследък умирам от скука. Ставам все постар и по-дебел, изглежда окончателно ще спра да летя.

— А аз какво да кажа? — рече Горо. — Напоследък усещам, че ми треперят краката от слабост.

— Щом не си почнал да се насираш в гащите, още ставаш на работа. Как върви бизнесът с магиите?

— Добре. Не мога да се оплача.

— А ти как си, рицарю, убиецо на дракони?

— Не се будалкай с краля си — отвърна Барди.

— Драконите не признават крале, само приятели. Има ли нещо ново край теб?

— Да — потвърди повелителят на Обединеното кралство и им разказа за делегацията на ромтите, след това за откритието, направено с компютъра и морските карти.

— Да живееш в нашия паралелен свят не е толкова лошо, стига да има достатъчно овце за ядене — отбеляза дълбокомислено Дзог.

— Откакто Барди ми постави вана, тоалетна и умивалник с топла и студена течаща вода и аз се примирих с него. Освен това той твърди, че тук магиите ми действат по-ефективно — рече Горо.

— Като спомена за магии, мислиш ли за някаква приемственост?

— Не те разбирам.

— Кралят си има хубав и умен син, който някога ще наследи кралския престол, поради липса на по-демократична обществена система. Аз например, поне бих създал парламент. Но както и да е. Моята гордост, Дорго, който след петдесетина години ще порасне, вероятно ще стане красив и могъщ дракон. Ако дотогава в Обединеното кралство се развие филмова индустрия и телевизия, от него може да излезе голям киноартист, както беше баща му в Холивуд. А ти, нещастнико, нямаш дори и котка. Когато си отидеш от този свят, кой ще използва книгата за заклинания? В съседните кралства едва ли е останал и един магьосник, способен да разчита шумерски език.

— Дзог е напълно прав — подкрепи го Барди. — Традициите трябва да се продължават, магията е част от културното ни наследство.

— Тогава ще трябва да си потърся чираци. — установи Горо. — Изглежда, че му е дошло времето. Да си призная, досега не въведох никого в тайните на тази професия, поради страх от конкуренция. Но съвсем насъкло разбрах, че и последните магьосници в кралството вече са измрели. Трябва да потърся оставените от тях книги за заклинания.

— Книга се преписва, дори може да се напечата — каза Дзог.

— Нямам интерес от пускане в оборот на прекалено много екземпляри. Няколко са достатъчни.

— Егоист си беше, egoист ще си останеш — оригна се драконът.

— Хем си с единият крак в гроба, хем не ти се иска да оставиш достатъчен брой последователи.

— Този път ти започваш да ме дразниш.

— Добре, спирам дотук. Ти Барди, какво смяташ да правиш по-нататък? Както се разбра, скорошни войни не се очакват.

— Сигурно ще ми бъде доста скучно. Бъдещите технологични постижения се намират в библиотеката ми, не зная доколко беше уместно да ги измъкна от света на Америка — просто исках да направя нещо по-добро за родината си. Но насърто стигнах до извода, че не е редно да се приема всичко наготово. Основният път се намира в развитието на собствена наука. А ние още не сме създали университети, да не говорим за болници. Народът на Обединеното кралство има още много да учи.

— Правилно разсъждаваш — изрече Дзог. — Но това няма да те спаси от сивото ежедневие. Ще четеш съдържанието на донесените книги, ще изваждаш информацията от компакт-дисковете и компютрите, ще копираш технологичните схеми и чертежи и после ще ги прилагаш на практика. Такива действия не са много забавни.

— Какво друго да правя? — въздъхна тъжно Барди. — Вече няма да има сражения нито с диваци, нито с черни рицари и ромти. След окончателната победа, скуката е жестоко нещо.

— Аз може да съм и дърт, както твърди този тълст дракон, но винаги съм си падал по добрите идеи — заяви Горо. — Мога да ти предложа една такава.

— Казвай какво си намислил!

— Нали ни разказа за картите и паралелните светове?

— Е, и?

— Нашата Америка още не е открита. Е?!

Крал Барди го погледна изненадано, след това в очите му се появи добре познатият, стоманен блясък.

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.